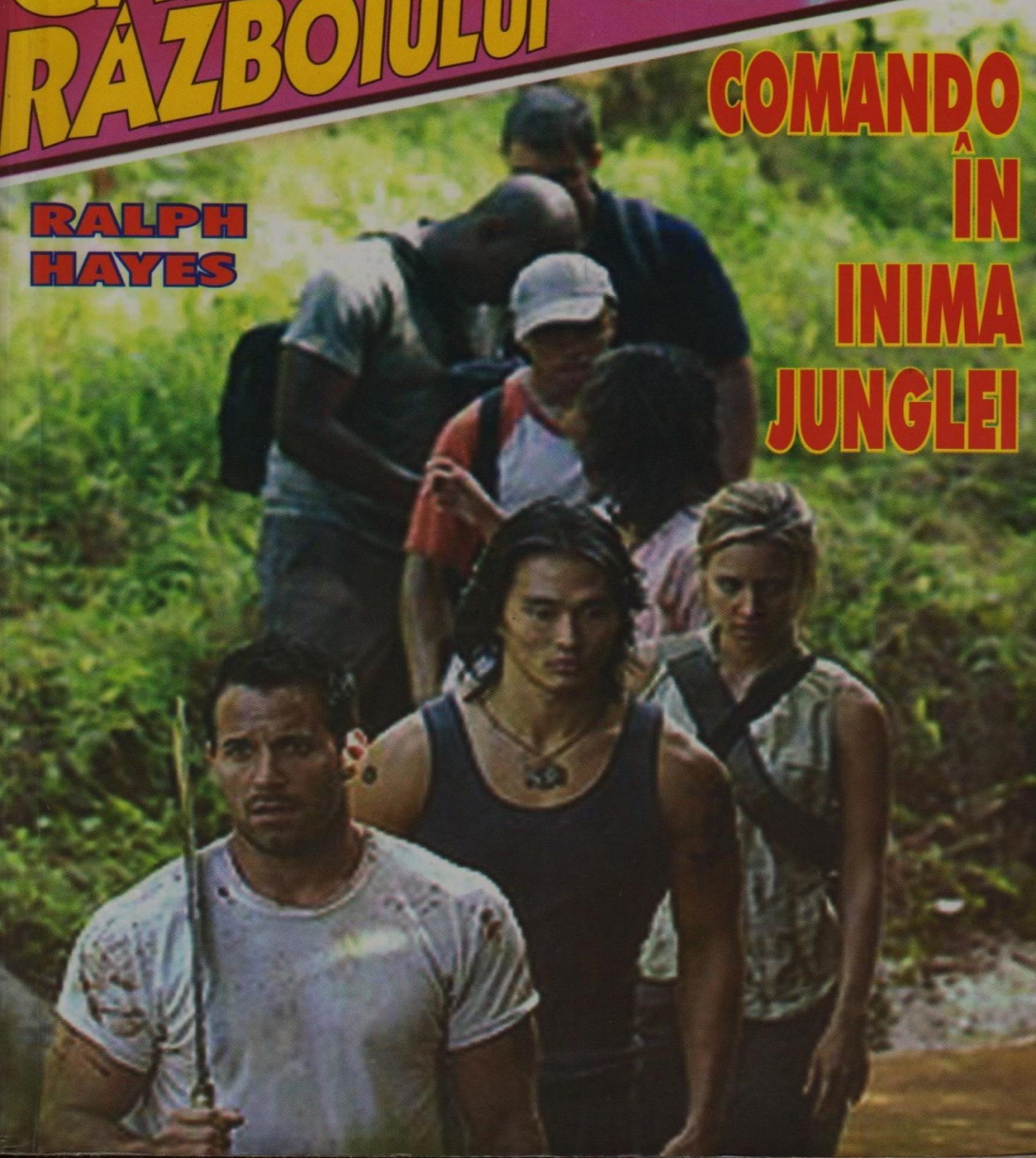

CAINII RĂZBOIULUI

**RALPH
HAYES**

**COMANDO
ÎN
INIMA
JUNGLEI**

Colecția „Câinii războiului”

RALPH HAYES

COMANDO ÎN INIMA JUNGLEI

V.1.0
V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

EDITURA BOGDANA

CAPITOLUL I

De jur-împrejur, domnea jungla cambodgiană, udă din cauza unei ploii recente. Aproape că se vedea cu ochiul liber procesul de descompunere, de putrefacție a plantelor, teren fertil pentru apariția unor noi forme de existență: ciclul vegetal al vieții. Jungla avea un miros al ei, specific, acela de umezeală, de apă stătută, o stare de muzezeală a frunzelor căzute, izul formelor de viață microscopice care se înmulțesc și mor și al animalelor mari ce intră în circuitul firesc al supraviețuirii, adică de a ucide sau de a fi ucise.

Prin apropiere domnea însă și moartea oamenilor.

La cinci metri în fața lui Mark Stone, se aflau șase soldați vietnamezi din trupele regulate care tocmai jefuiseră cadavrele calde încă ale celor trei civili cambodgieni, luându-le puținele bunuri neînsemnate: ceasuri, bijuterii ieftine și câteva dintre lucrurile găsite în rucsacurile jerpelite, al căror conținut fusese risipit de-a lungul cărării ce tăia în două jungla.

Lui Stone i se păru că leșurile căsăpite, răsucite grotesc, aparțineau unor țărani refugiați: doi adulți, probabil tatăl și mama, și o adolescentă a cărei goliciune dovedea că fusese violată, înainte să fie măcelărită, de unul sau mai mulți soldați vietnamezi. Răsetele acestora îl alertaseră pe Stone și îl aduseseră aproape de locul faptei, ca să asiste în tăcere la scena de coșmar... prea târziu să-i mai poată ajuta pe nefericiții refugiați ce nu reușiseră să scape din iadul junglei sud-asiatice.

Stone se ghemui la pământ. Mânia și ura pentru teroriștii îmbrăcați în uniforme militare se concentrară într-o poftă de a ucide atât de puternică, încât simți că nu îi poate rezista. Blestemă faptul că nici unul dintre camarazii săi nu putea să tragă nici măcar un glonț. Se aflau prea aproape de închisoarea în care erau ținuți prizonierii de război și riscau să alerteze pe cineva din tabără. Nu puteau să ucidă decât în modul cel mai tăcut posibil.

Se întoarse de la punctul său de observație, șopti ceva camarazilor săi, apoi înaintară în tăcere, cu scopul de a înconjura locul în care patrula vietnameză prinsese familia cambodgiană.

Fiecare soldat își scosese rezerva de orez de sub cămașa de camuflaj. Tuburile de plastic, cu diametrul de trei centimetri și lungi de șaiszeci de centimetri, conțineau orez preparat, suficient

pentru ca un soldat vietnamez să reziste o săptămână. Începură să mănânce fără să le pese de cele trei cadavre care zăceau la numai câțiva metri de ei. Muștele și insectele se adunară repede la festin. Soldații nu observară acest amănunt.

Acum era momentul. Stone nu putuse să salveze viețile celor trei cambodgieni nevinovați, dar putea face ca ucigașii să plătească foarte scump pentru fapta lor. Camarazii lui, fiecare dintre ei bine antrenat și specialist în arta luptei în junglă, știau ce aveau de făcut.

Lângă fiecare soldat se afla clasică pușcă automată rusească AK-47 cu calibrul de 7,62 mm, dar pentru câteva minute armele fură ignorate. Crima fusese uitată. Măinile nerăbdătoare îndesau orezul în gurile înfometate.

Lui Stone i se păru că cel mai atent dintre cei șase jefuitori de cadavre era sergentul, care mai arunca câte o privire în direcția junglei din când în când. Criminalii continuară să mănânce, chicotind și vorbind de parcă rămășițele victimelor lor nu ar fi fost împrăștiate la numai câțiva pași distanță.

Stone își dădu seama că acest sergent trebuia să fie foarte important, din moment ce i se încredințase o armă rusească preferată de KGB, un revolver Tokarev de 9 mm.

Se uită la ceas. Cei șase luptători ai echipei sale își ocupaseră pozițiile. Se aflau în apropiere, așezați în puncte strategice într-un cerc în jurul celor șase vietnamezi, și fiecare dintre ei avea o țintă precisă. Unul era în spatele unui arbore tek înalt de aproape treizeci de metri, a cărui coroană forma un acoperiș natural. La stânga, lângă copacul de betel, aștepta Hog Wiley. Un desiș de bambuși mici camufla cealaltă parte a suprafeței deschise.

Stone lăsă soldații vietnamezi să se mai relaxeze puțin. Singurul lucru pe care puteau să-l facă era să atace această patrulă, chiar dacă se afla foarte aproape de obiectivul lor. Toată acțiunea trebuia să se desfășoare în tăcere, pentru că la numai un kilometru distanță era lagărul pentru cei dispăruți în misiune. Era singura trecătoare ce străbătea un defileu îngust, singurul drum pe care puteau înainta, altfel ar fi trebuit să se întoarcă înapoi, parcurgând astfel cinci kilometri în plus. În acest caz ar fi ratat decolarea elicopterului, după salvarea prizonierilor.

Trebuia să atace acum, fără să se audă vreun sunet, vreun cuvânt sau vreo împușcătură.

Stone era un bărbat masiv, înalt de un metru optzeci și cinci, musculos și lat în umeri, dar cu un mijloc subțire, fără nici o urmă de grăsime inutilă. Cântărea nouăzeci și cinci de kilograme și era

dur ca pielea tăbăcită a unor pantofi vechi. Ochii erau de un albastru care bătea în gri. În jurul capului avea o bantă neagră și purta o bluză fără mâneci, decoltată și răscoită adânc, reminiscență a uniformei marinărești, tocmai bună pentru cuptorul tropical, salopetă și o raniță de campanie. De raniță era legată o pușcă automată SPAS-12 încărcată cu opt cartușe de vânătoare.

Stone se bucură pentru că adusesese cu el pistolul automat Beretta 93-R. Înșurubă la capătul țevii amortizorul scurt și gros, ridică arma și îl ținti pe sergent. Sunetul înfundat al amortizorului constituia semnalul atacului.

Ochi chiar deasupra nasului vietnamezului și trase. Glonțul Parabellum de 9 mm lovi fără greșală cu doi centimetri mai jos de linia părului, retezând partea de sus a capului, în vreme ce corpul căzu cu mult în spate, către marginea junglei dese.

Hog Wiley stătea lipit de pământul umed, abia reușind să se înfrâneze. Avea aproape doi metri înălțime, o față ca de urs, cel mai urât om pe care îl văzuse Stone vreodată. Era o matahală bărboasă, cu părul veșnic răvășit, un băiat de treabă din estul Texasului, care putea face față cu succes oricărei curse de motociclism, dar care prefera tacticile animalelor de supraviețuire într-un derby pe viață și pe moarte.

Iar, acum, Wiley dorea să atace. Auzi sunetul amortizorului dincolo de pălăvrăgeala vietnamezilor și văzu unul dintre inamici doborât.

Parcursese în tăcere cei șase metri până la ținta sa, un soldat scund care căra un rucsac plin, probabil cu grenade și explozive, materiale pe care le puteau folosi.

Hog mârâi ca un animal în timp ce avansa încet, ținând în față, ca pe o sabie, cuțitul de luptă cu două tăișuri, lung de douăzeci de centimetri. Putea vedea cum camarazii săi își atacă propriile ținte, dar nu mai avea timp să se gândească la ceilalți. Soldatul său aruncă vasul cu orez și plonjă într-o parte după armă.

Texanul își modifică unghiul de atac și din doi pași îl apucă pe asiatic de umăr și îl răsuci. Cuțitul cel mare se înfipse în burta vietnamezului, lama îl spintecă urcând douăzeci de centimetri, tăie aorta și îl aruncă pe soldat în propriul său rai sau iad.

Hog smulse cuțitul de luptă din cadavru și se întoarse, gata să se apere sau să-i ajute pe ceilalți.

Un camarad din stânga lui, care mânuia o macetă, ratase prima lovitură, cea ucigătoare. Lama mare tăia brațul drept al soldatului inamic, dar acesta se repezise la armă cu mâna stângă

și degetele îi ajunseseră lângă trăgaci.

O singură împușcătură, și toată misiunea de salvare a lui Stone era compromisă!

Hog alergă către cei doi. Degetul soldatului se apropiase și mai mult de trăgaci chiar în momentul în care bocancul imens al texanului îl călcă cu duritate pe mână, aruncând arma departe. Soldatul gemu de durere.

Cambodgianul, luptător în mișcarea de rezistență anticomunistă și membru al echipei lui Stone, mânuiește din nou maceta. Americanul văzu expresia de groază din ochii soldatului vietnamez care încercă să-și ridice mâna dreaptă pentru apărare, dar aceasta continua să fie ținută sub bocancul lui Hog.

Cuțitul coborî ca o coasă în lanul de grâu, decapitând luptătorul dintr-o singură lovitură. Texanul privi admirativ arma cambodgianului și căută alt loc în care putea ajuta.

Terrance Loughlin, englezul roșcat, expertul în demolări al grupului de comandă *Special Air Service*, atacase aproape în aceeași secundă în care auzise sunetul amortizorului și văzuse victima căzând pe spate. Ținta lui era un soldat ce căra un mortier.

Englezul avea o toporișcă în mâna dreaptă și un cuțit cu lama de zece centimetri în stânga. La primul pas alunecă, mârâi amenințător, iar distanța rămasă o parcurse din șase pași mari, pentru a recupera secunde pierdute în momentul în care alunecase, la ieșirea de după palmierul de betel.

Inamicul său își ridică ambele picioare ca să se ferească de omul grăbit din față. Își înșfacă automatul AK 47, dar arma nu putea fi mănuită pentru că nu avea suficient spațiu de tragere.

Loughlin aruncă toporișca dintr-o parte. Lama ascuțită lovi chiar deasupra gleznei stângi a vietnamezului, frângând ambele oase și smulgând un geamăt de durere violatorului care se prăbuși la pământ.

Soldatul din trupele speciale trecu rapid pe lângă victimă, luă din mișcare toporișca cu mâna dreaptă și, în timp ce plonjă înainte, balansă arma.

Aceasta se înfipse în țeasta inamicului ca un cuțit într-un pepene copt. Ochii vietnamezului rămaseră holbați pentru o clipă, apoi dispăru orice urmă de lumină din ei. Un ultim geamăt părăsi buzele soldatului ce plăti prețul suprem.

Loughlin smulse toporișca din capul cadavrului. Doi dintre luptătorii din mișcarea de rezistență anticomunistă se chinuiau cu un vietnamez mai solid. Reușise să-și scoată pistolul, dar nu-l

putea îndrepta către cambodgienii mici de statură.

Englezul o luă la goană către locul luptei, apucă mâna vietnamezului și o întoarse brusc către capul acestuia. Își făcu loc între cei doi cambodgieni și mânuși din nou toporișca. Lama se înfipse în fruntea soldatului, croindu-și drum până la jumătatea creierului.

Mark Stone vârî Beretta în toc și privi de-a lungul câmpului de bătaie. Cel de-al patrulea cambodgian al echipei sale era angajat în luptă cu un vietnamez care își pierduse arma. Stone străbătu cei șase metri și îl lovi dur în zona rinichilor, făcându-l să se întoarcă în loc. Mark își folosi antebrațul ca să bareze o lovitură cu cuțitul. Vietnamezul îl ignoră total pe cambodgian și se concentrează exclusiv asupra adversarului său mai solid.

Soldatul încercă o nouă lovitură, dar nu-i reuși. Eșecul îi dădu lui Stone răgazul să facă un pas într-o parte ca să evite o lovitură a mâinii cu degetele încovoiate și încordate, menite să atingă plexul. O rată și pe aceasta. Imediat Mark îi aplică un pumn chiar sub bărbie, lovitură care îl surprinse pe vietnamez. Zgomotul făcut de osul spart al bărbiei răsună în tăcerea nopții.

Câteva clipe se rotiră unul în jurul celuilalt, vietnamezul continuând să amenințe cu cuțitul. Stone simulă o lovitură asemănătoare cu precedenta, atacând în schimb cu piciorul. Pumnul vietnamezului se desfăcu și cuțitul zbură în vegetația junglei.

Criminalul vietnamez țipă în întuneric.

Stone făcu un salt și îl izbi cu piciorul în beregată, retezând țipătul. Vietnamezul icni, își apucă gâtul și deschise gura, încercând să își recapete răsuflarea.

Americanul își ridică mâna stângă și lovi cu cotul în ceafa adversarului. Brațul său rupse gâtul inamicului care se prăbuși mort pe potecă. Se rostogoli și rămase cu ochii pironiți la cel de-al doilea plafon de vegetație al junglei.

„Șase”, își zise Stone. Rămase pe drumul îngust ca să-și tragă sufletul și să-și verifice oamenii.

Cercetă zona în jurul lui. Toți cei șase vietnamezi erau morți. Mark făcu semn oamenilor să adune toate grenadele și explozivele. Echipa era înarmată cu CAR-15, puști automate foarte asemănătoare cu puștile de asalt M-16 ale armatei, numai că erau mai scurte și mai ușoare.

Se uită la automatele AK-47 ale vietnamezilor. Era cea mai bună pușcă pe care o făcuseră rușii vreodată. Poate că nu era o idee rea să ia cu ei una dintre ele. Cine știe, poate că avea să le

fie de folos.

Aruncă puștile inamicilor adânc în junglă, de jur-împrejurul zonei deschise, dar Stone păstră un AK-47 și patru încărcătoare.

Loughlin examinează rapid cadavrele și rucsacurile, dar nu găsi nici o stație radio. Se uită în ranița cu explozive, văzu că toate grenadele erau de fabricație americană și și-o alamă de umărul drept.

Oamenii rămaseră nemișcați, uitându-se la conducătorul lor, așteptând.

Nu fusese rostit nici un cuvânt.

Cu mâinile ridicate, Stone făcu semn echipei să înainteze așa cum învățase la infanterie. Mai aveau încă un kilometru de mers prin întinericul junglei cambodgiene. Înaintau foarte încet, dar aveau la dispoziție mai bine de o jumătate de oră ca să ajungă la obiectivul lor.

Mark Stone se mai relaxă puțin în vreme ce conduse grupul pe potecă. Se rugă în gând ca cei trei prizonieri să se mai afle încă în lagăr și să fie în stare să străbată cei aproximativ doisprezece kilometri până la zona de aterizare.

Știa că trebuie să-i elibereze. Dacă An Khom zisese că trei soldați americani se aflau acolo, atunci aceștia se aflau acolo. Traficantul de arme din Bangkok, care îi furnizase arme albe, greșea arareori în legătură cu locurile în care s-ar putea afla prizonierii.

Mark Stone ar fi fost în stare să pună pariu că îi va elibera. Dorea să-i salveze mai mult decât orice pe lume, mai mult decât propria sa viață.

Știa cum arăta un lagăr pentru prizonierii de război. Aproape de sfârșitul ostilităților, fusese închis într-o astfel de închisoare nord-vietnameză. Era un coșmar care avea să îl bântuie tot restul vieții: cuști din lemn de bambus construite astfel încât prizonierul să nu poată sta nici în picioare, nici așezat. Paznici brutali și răi care îi băteau doar ca să se distreze. Mese subumane care distrugneau vitalitatea prizonierului pentru mult timp. Sarcini și poveri care frâneau oameni mai slabi decât Stone. Suferința provocată de gândul că țara te-a uitat, dar că nu ai cum să știi sigur. Paradele umilitoare prin orașe și sate unde prizonierii erau batjocoriți, scuipați și loviți cu prăjini de bambus.

Aproape de sfârșitul războiului, vietnamezii îi trecuseră pe listele de prizonieri pe Stone și pe alți câțiva, astfel încât aceștia să fie eliberați, mascând în acest chip sutele de americani despre care nu se pomenea nimic. Puteau fi mii de prizonieri acolo,

nedeclarați chiar și după o perioadă de zece ani. Știa asta din experiență, o experiență extrem de dură.

Ca prin minune, fusese eliberat. După ce se întorsese acasă, i se ceruse să se înroleze din nou, încredințându-i-se o funcție. Le povestise despre ceilalți prizonieri pe care vietnamezii nu îi declaraseră și care erau ascunși adânc în junglele din Laos, Cambodgia și Vietnam. Guvernul nu-l crezuse.

Fusese furios, îngrijorat și apoi dezamăgit de guvern și armată pentru că nu întreprindeau nici o acțiune ca să-i salveze pe camarazii care își riscaseră viețile luptând pentru patrie.

Fusese un război nepopular pe care politicienii și conducătorii statului doreau să-l uite. Problema celor dispăruți în misiune nu făcea decât să le amintească de război și de felul în care îl pierduseră.

Stone nu era un om bogat, iar banii pe care îi primea de la rudele celor dispăruți în misiune abia îi ajungeau să-și acopere cheltuielile, asta numai dacă se întorcea cu omul dispărut și numai dacă familia își putea permite. Nu era o modalitate de a se îmbogăți.

Dar cunoștea Indochina. Cunoștea regulile armatei. Fusese sergent-major în Beretele Verzi și staționase în Da Nang în cea mai mare parte a războiului. Era expert în acțiunile efectuate sub acoperire, cum ar fi cele ce necesitau trecerea graniței în Laos, Cambodgia și nordul Vietnamului. De asemenea, condusesese multe misiuni de tipul „atacă și fugi”.

În timpul în care se aflase în Beretele Verzi fusese antrenat în mod deosebit pentru infiltrări, luptă corp la corp, arme, supraviețuire, camuflare și parașutare.

Stone stătuse în Vietnam mai mult decât oricare alt membru al Beretelor Verzi. Se simțea ca acasă în această regiune pentru că știa limbile vorbite, oamenii, politica lor și pământul de sfârșit de lume. De nevoie devenise expert al supraviețuirii în iadul verde al junglei orientale unde venise de multe ori pe cont propriu.

Ori de câte ori găsea soldați americani, îi aducea înapoi fără probleme, fie că-i cerea, fie că nu-i cerea cineva acest lucru.

A căutat să nu i se facă publicitate. Nu se menționa nimic atunci când un soldat era descoperit și adus înapoi, pentru că asta nu ar fi făcut decât să intensifice supravegherea Serviciului Internațional de Contraspionaj. Acest serviciu îngloba *Defense Security Assistance Agency* care se ocupa sau, mai degrabă, nu se ocupa de problema celor dispăruți în misiune, ținând seama

de schimbarea continuă a delicatelor instrucțiuni politice.

Deci, singurele informații care se puteau afla referitor la acțiunile prin care Mark Stone aducea acasă dispăruții în misiune erau transmise verbal de la o rudă la alta. Dar era suficient. Știa că puținele șanse de a elibera dispăruții în misiune descoperiți aveau să treacă pe lângă el.

Hog și Loughlin erau inima acestei forțe eliberatoare, dar Mark dispunea de o listă de treizeci de oameni pe care îi putea suna și care erau dispuși să participe la misiunea de salvare a prizonierilor. Acești oameni erau mercenari care lucrau în alte părți pentru sume mari de bani, dar care, pentru a-i salva pe prizonierii ținuți ostatici vreme îndelungată, erau dispuși să-și riște viețile pe nimic.

Uneori informațiile guvernului erau utile. Stone avea o sursă de informații direct în Departamentul Apărării. Numele ei era Carol Jenner, ofițer cu informațiile al departamentului. Era înaltă și frumoasă, o blondă mai mult decât deosebită... și era tare. Ochii ei albaștri se uitaseră numai la Mark Stone în ultimul timp. Nici la Hollywood nu exista o asemenea regină a frumuseții, mai isteță ca un calculator și foarte experimentată în pat.

Dacă apărea ceva neobișnuit sau interesant în baza de date a guvernului, referitor la cei dispăruți în misiune, transmitea rapid și sigur pontul lui Mark Stone. Știa cu exactitate cum să facă acest lucru și până acum fata nu avusese nici o problemă.

În momentul în care începuse operațiunea, știuse că nu avea cum să reușească de unul singur. Avea nevoie de oameni fideli și abili. Era bine cunoscut în mica comunitate internațională a mercenarilor. În ultimele misiuni se concentrase asupra lui Loughlin și Wiley, iar operațiunile decurseseră fără piedici. Cei doi erau inima echipei sale, dar existau câțiva experți pe care îi putea căuta ori de câte ori avea nevoie de ei.

Iar acum venise timpul să acționeze. Opri grupul și, din spatele unui pâlc de copaci, cercetă cu atenție tabăra luminată cu proiectoare, aflată la aproximativ o sută de metri distanță.

Lui Stone nu-i păsa că guvernul spusese că nu mai există problema prizonierilor. Nu îi păsa că vietnamezii nu vroiau să coopereze în găsirea mormintelor și a oaselor soldaților americani, inclusiv ale celor uciși în taberele de prizonieri.

Nu dorea decât să intre în obiectiv, să vadă dacă sunt prizonieri americani acolo, să-i scoată afară și să-i ducă înapoi la familiile lor. Aceasta era sarcina lui și avea să o ducă la capăt. Nu dădea nici doi bani pe ceea ce spusese guvernul să facă.

Se lipi de pământ, ieși din spatele paravanului de bambuși, târându-se pe coate, și se îndreptă direct spre tabăra în care erau ținuți prizonierii.

CAPITOLUL II

Stone petrecuse câteva zile de odihnă la Bangkok. Primise un bilet în care i se cerea să îl contacteze pe An Khom, negustorul de arme cu care făcea afaceri de obicei. Mark schimbă trei taxiuri, merse pe jos un timp ca să se asigure că nu-l urmărește nimeni, apoi se strecură în pagodă și încetini pașii în semiîntunericul navei centrale dinspre altar.

An Khom îl întâmpină și îl duse în cămăruța din spate unde serviră ceaiul. Numai după aceea trecură la afaceri.

— Domnule Stone, am primit niște informații interesante referitoare la trei americani care se află într-o tabără de prizonieri din inima Cambodgiei, la celălalt capăt al fluviului Mekong. Cei trei se află într-un lagăr de muncă. Au fost remarcați de doi observatori diferiți care n-ar avea nici un câștig dacă ar minți.

Stone simți un fior: încă trei!

— Cât de recentă e informația?

— Două, poate trei săptămâni. Observatorii au spus că-i un lagăr permanent construit în inima junglei. În zona aia nu-i mare lucru de făcut, deci e posibil să fie doar o închisoare.

— Dacă ești atât de sigur, trebuie să-ncercăm să intrăm.

Stone fu cuprins de entuziasm. Se ivea șansa de a smulge din mâinile comuniștilor noi prizonieri!

Chipul bătrânului thailandez se luminează de plăcere.

— Mă bucur. Cea mai mare onoare a unui om e să-l ajute pe aproapele său.

— N-o să am sponsor, deci nici bani de cheltuielă...

— M-am gândit și eu la asta. O să jucăm un joc de noroc... dublu sau nimic.

— Dublu?

— Îți dau materialele pentru călătoria de trei sute de kilometri în interiorul Cambodgiei. Dacă americanii se află acolo și tu-i scoți afară, presupunând că vreunul dintre ei sau familia lui poate achita cheltuielile...

An Khom știa că un soldat american putea acumula o soldă foarte mare după o perioadă de zece ani în care nu era plătit.

— Și-o să-ți plătesc dublul costului obișnuit, zise Stone.

Bătrânul thailandez zâmbi și aproape că ochii i se închiseră.

— E un preț mic. Astfel îmi plătesc datoria față de tine pentru

că mi-ai salvat unica fiică atunci când bandiții mi-au atacat și mi-au distrus casa.

Stone se ridică repede și întinse mâna.

— Ne-am înțeles. Trebuie să mă mișc repede, ca nu cumva Loughlin și Hog să plece spre State.

An Khom zâmbi din nou.

— Nu-i nevoie. Am luat legătura cu amândoi și le-am spus că ai vrea să vorbești cu ei azi și că s-ar putea să-și amâne călătoria spre est.

Stone se așează iar pe scaunul din trestie și sorbi din ceaiul verde și delicios pe care i-l turnase An Khom.

— Ți-ai făcut socoteala c-o să accept propunerea ta.

An Khom râse încet și pe față i se citi acea înțelepciune care pare foarte naturală la un oriental.

— Domnule Stone, am crezut c-o să refuzi oferta dublu sau nimic, dar, dacă ai fi făcut-o, ți-aș fi propus un preț normal, care ar fi fost plătit doar în cazul în care soldatul american și-ar fi putut permite. Sunt un sentimental. Printre cei ca noi, sunt și oameni de onoare.

O oră mai târziu, Hog Wiley își făcu apariția în camera mică din spatele pagodei și, împreună cu Stone, plecă să aleagă armele și aparatele de emisie-recepție de care aveau nevoie, din noul depozit al lui An Khom. Terrance nu se afla la hotel, dar nici nu îl părăsise. Stone știa unde să-l găsească pe englez și mai știa că micuța chinezoaică cu care trăia acum avea să verse valuri de lacrimi dacă Terrance pleca iar din brațele ei.

A doua zi se întâlniră pe un aerodrom mic de lângă Bangkok. Elicopterul pe care urmau să îl folosească fusese pictat în timpul nopții astfel încât să arate ca unul al armatei vietnameze. Era un Huey, genul de elicoptere pe care vietnamezii le capturau de la americani. Cei patru partizani cambodgieni, luptători în rezistența anticomunistă, pe care îi recomandase An Khom, erau pregătiți. Ei completau echipa de atac. Unul dintre ei vorbea bine engleza. Ceilalți erau isteți și au înțeles rapid misiunea și importanța ei. Așteptau cu nerăbdare să ucidă cât mai mulți vietnamezi invadatori și criminali.

Americanii se uitară cu atenție pe hartă. Urmău să aterizeze la sud de orașul cambodgian Stung Treng care se afla la trei sute șazeci de kilometri de granița thailandeză. Își încărcară echipamentul și, chiar în timp ce seara se lăsa peste oraș, decolară spre granița cambodgiană. Nu peste mult timp survolară orașul Aranyaprathet de la granița dintre Cambodgia și

Thailanda. Ajunseseră în curând pe teritoriul inamic unde puteau fi atacați oricând.

Planul era să ajungă la LZ¹ pe întuneric și să lase acolo echipa de salvare. Stone și oamenii săi aveau suficient timp să ajungă la țintă până la miezul nopții, de vreme ce era atât de aproape.

— Am ajuns în iad, murmură Hog.

— Dacă se întâmplă ceva cu mijlocul nostru de transport, nu mai ajungem acasă nici de-ai dracu'! zise Terrance. Locul e-n cealaltă parte a Mekongului!

— Nu-i cea mai ușoară misiune pe care am avut-o, răspunse Stone, încruntându-se. Informația spune că sunt trei americani acolo.

— La dracu'! Hai să-i lovim! exclamă Hog.

— Dacă-i bal, bal să fie! îl aprobă Loughlin.

— Zici că băieții ăștia au fost doborâți într-un B-52 prin '73? întrebă Hog.

— Cum poate cineva să trăiască treispe ani într-un lagăr ca ăla? se întrebă Loughlin cu voce tare.

— Aflăm câte ceva nou despre taberele de prizonieri americani de fiecare dată când eliberăm pe cineva. Se pare că vietnamezii au început să-i mute pe prizonieri în fiecare an. Înlătură astfel orice posibilitate de a închea legături cu localnicii. Câțiva tipi pe care i-am scos afară au spus că au stat un timp chiar și în Hanoi, la vechiul *Hanoi Hilton*. Presupun că schimbarea de decor permite oamenilor să-și păstreze speranța.

Loughlin clătină din cap.

— Hristoase! Treispe ani nenorociți! Vă vine să credeți? Treispe ani în cușcă?

De la sfârșitul războiului din Vietnam, avuseseră loc schimbări masive în situația politică și militară a Indochinei. Stone știa că Vietnamul continuase să exercite presiuni asupra Laosului, împingându-l spre vest. Cambodgia fusese preluată de khmerii roșii după ce ostilitățile din Vietnam încetaseră și, într-un an, noul guvern făcuse prăpăd în întreaga țară. Strămutaseră oamenii de la orașe spre sate și dezrădăcinaseră țăranii, atât femei cât și bărbați, și îi trimiseseră la oraș.

Era un regim dictatorial și sălbatic, iar câțiva istorici afirmaseră că ucisese mai mult de un milion din cele șapte milioane de oameni care trăiau atunci în Cambodgia. Unul din șapte!

---

¹ *Landing Zone* - zona de aterizare (n. tr.).

Guvernul vietnamez își consolidase stăpânirea asupra Vietnamului și Laosului, apoi își îndreptase atenția spre vest și pusese gheara pe Cambodgia cu ajutorul armatei, care fragmentase opoziția. În acest moment numai khmerii roșii mai rămăseseră ca mișcare de rezistență împotriva vietnamezilor. Forțele acestora fuseseră reduse drastic după ocuparea cartierului lor general din munți, Phnom Malai, aflat aproape de granița cu Thailanda.

Vietnamul controla cea mai mare parte a teritoriului care fusese odată Indochina franceză. Una dintre marile griji ale conducătorilor săi era reprezentată de o jumătate de milion de soldați chinezi aflați aproape de granița lungă de opt sute de kilometri din nord. Vietnamul concentrase o forță egală cu monstrul din nord, așa cum Vietnamul vorbea despre China.

În această regiune, orice zonă din afara Thaiandei era considerată teritoriu inamic. În vreme ce aparatul zbura peste dealuri, văi și râuri, Stone își dădu seama că aveau enorm de mult de mers dacă se întâmpla ceva cu elicopterul. Niciodată nu mai intraseră atât de adânc în teritoriul inamic.

Și dacă informația era falsă?

Dacă presupușii lor prieteni din Cambodgia îi păcăliseră?

Planul inițial era foarte simplu. Zburau noaptea, debarcau la LZ, apoi elicopterul avea să se afunde puțin mai mult în sălbăticie, până într-un loc în care, ascuns de vegetație, putea aștepta momentul plecării.

La timpul stabilit, în zori, avea să zboare înapoi la LZ, să ia echipa și pe cei trei dispăruți în misiune și s-o șteargă în Thailanda, sperând că la lumina zilei aveau să fie în siguranță datorită asemănării elicopterului cu unul vietnamez.

Simplu.

Periculos.

Terrance îl informă pe cambodgianul vorbitor de limbă engleză asupra fiecărui aspect al misiunii. La rândul lui, acesta traduse detaliile celor trei compatrioți ai săi.

Stone ascultă felul în care cambodgianul vorbea timp de câteva minute, până ce se declară satisfăcut de modul în care fuseseră folosite cuvintele. Înțelegea limba mult mai bine decât o putea vorbi.

Pilotul, un irlandez lăudăros care se alăturase lui An Khom în urmă cu cinci ani, găsi fără probleme punctul de aterizare. Zona avea forma unui V aproape perfect făcut din împreunarea a două râuri. Apa părea argintie în lumina lunii. Nicăieri nu se vedeau

lumini sau clădiri.

Aterizarea decurse fără incidente. Loughlin și Hog distribuirea proviziile, încărcăturile pentru CAR-15 și explozivele, în fiecare din cele șapte rucsacuri, punând mai puține însă în cel al cambodgianului, care era mai mic de statură. Porniră repede la drum ca să ajungă la adăpostul junglei dese. Pista de aterizare se dovedi a fi nici mai mult nici mai puțin decât un lan de orez care avea să fie în curând inundat pentru noua recoltă.

Mark preluă conducerea și dirijă șirul indian pe poteca ce șerpuia printre tufișuri și copaci. Când ajunse în desiș, se opri ca să se orienteze și, cu compasul în mână, căută o cărare care să-i ducă direct spre tabără.

Schimbă planul repede. Jungla era imposibil de străbătut fără o potecă bine determinată. Înaintară pe marginea zonei deschise până ce găsiră o cărare care cotea spre est și, spera Stone, se îndrepta către tabără.

Mark trecu pe lângă unul dintre cambodgieni și îl înghionti din greșeală. Boneta acestuia căzu de pe cap și un păr lung și negru i se revărsă pe umeri. Americanul scoase o exclamație și se uită cu surprindere la soldat în lumina palidă a lunii.

Unul dintre cambodgieni era femeie, nu bărbat, și era tocmai cel care vorbea engleza!

Femeia își prinse repede părul sub bonetă și își ridică privirea, pe chipul ei citindu-se tensiunea și teama.

— De ce? întrebă Stone.

— Soțul meu a fost omorât de comuniști. Eu lupt bine. Am învățat cu mulți ani în urmă. Sunt o luptătoare bună. Am nevoie de bani pentru doi copii. Am venit să lupt și să ajut!

Stone rămăsese la coada grupului, lăsându-i pe ceilalți să înainteze. Nu le va spune încă. Dacă era în stare să lupte, atunci era bine. Cel puțin, putea să traducă. Speră ca tradiționala pudoare orientală să prevină orice alte probleme.

O atinse pe umăr.

— Înțeleg. Cambodgienii tăi știu?

Femeia dădu din cap.

— Unul dintre ei e fratele meu.

— Minunat. Deocamdată, n-o să le spunem nimic celor doi camarazi ai mei. Bine?

— Bine.

Se grăbiră să îi ajungă din urmă pe ceilalți și Stone o încadră în șir, astfel încât să nu stea la coada acestuia unde se puteau ivi probleme. Misiunea nu începea bine. Se aflau la o distanță de

trei sute de kilometri de orice pământ prietenos și acum avea în echipă o femeie luptătoare din mișcarea de rezistență! Mai lucrase cu femei și altădată.

Merșeră. Cam o oră, timp în care, după părerea lui Stone, parcurseseră jumătate din distanță. Ceasul său arăta ora zece și jumătate seara. Până la miezul nopții, trebuiau să se pregătească pentru atac. Aveau suficient timp ca să străbată drumul înapoi până la ora șase și jumătate dimineața, ora plecării din LZ. Acesta era planul și speră că nimic nu îi va împiedica să-l respecte.

Stone miroși ceva și opri înaintarea.

Fum.

Nu mai simțise acest miros de multe ore. Acum se simțea fumul în vânt. Fumul însemna oameni, iar oamenii de aici însemnau necazuri pentru echipa sa.

Înaintară cu atenție, mai încet, și în scurt timp întâlniră un sat adormit, așezat de o parte și de alta a cărării. Prin apropiere curgea un pârâu și se vedeau două câmpuri de orez. Satul era format dintr-o duzină de colibe din stuf. Grinzile se înclinau spre podele la o înălțime de un metru față de pământ și aveau pe ele traverse care formau trepte.

Stone îl trimise pe Loughlin în cercetare. Nu văzu nimic, nu auzi nimic. Două găini se dădură la o parte, deranjate, în momentul în care acesta trecu. Ridică din umeri și făcu semn celorlalți să înainteze. Nu găsisese nici o capcană și nici o altă surpriză.

Stone trimise oamenii doi câte doi și veni și el ultimul. Nu se liniști decât când ajunsese din nou pe potecă.

Se afla în fruntea grupului chiar în clipa în care Terrance ridică mâna. Toate lumea se opri și se culcă la pământ, ridicând puștile.

Se întâmpla ceva înaintea lor, iar Stone trebuia să afle ce era.

Se întinse la pământ în fața lui Terrance, la marginea potecii, și contemplă tabloul. Trei civili cambodgieni fuseseră uciși de curând de niște soldați vietnamezi care acum stăteau la taclale.

— Nu există cale de ocolire, îi șopti Loughlin lui Stone. Ne-am rătăci în jungla asta nenorocită. Asta-nseamnă că trebuie să trecem dincolo de violatoriiăștia.

— Mda, dar în tăcere, mormăi Mark. Lagărul de prizonieri e la mai puțin de un kilometru distanță. Orice foc de armă ar alerta toată lumea pe o rază de șapte kilometri. Trebuie să-i eliminăm pe nenorocițiiăștia, dar fără să facem tăărăboi.

Exact acest lucru și făcură.

CAPITOLUL III

Simți că îl pișcă ceva pe obraz.

Sergentul Phil Patterson dădu să se întoarcă, dar nu putu, pentru că nu avea destul loc. Încercă să își întindă picioarele ca să poată dormi mai bine.

Se trezi de-a binelea și își aminti.

Era complet dezbrăcat și înghesuit în cușca de pedeapsă care avea un metru lungime, șaizeci de centimetri lățime și tot atâția înălțime. Nu putea să se întindă, nici să se ridice în picioare. Putea doar să se răsucească și să spere că va dormi sau că îl va mușca un șarpe veninos. Poate un Doi-Pași asiatic o să se urce în copac, o să alunece pe sfoară, o să intre în cușcă și o să-l muște.

Obişnuiau să-i spună Doi-Pași pentru că șarpele albastru-cenușiu era atât de veninos, încât, după ce erai mușcat, nu mai puteai, teoretic, decât să faci doi pași, înainte să mori.

Câteodată își dorea să moară.

Cât timp trecuse? Fir-ar al dracu', cât timp?

Repede, Patterson începu să cânte „Trandafirul galben din Texas”, singurul cântec pe care îl mai ținea minte. La început, cântă mai încet, apoi mai tare, până ce paznicul de serviciu trase trei focuri în aer cu pușca automată AK-47.

În seara aceea era de serviciu Hon. El nu putea să riște să nimerească cușca și să omoare prizonierul. Numai nenorocitul de Chau Tran, comandantul închisorii, avea voie să ucidă un prizonier.

După ce termină cântecul, și opri mica sa rugăciune: „O să termin ziua în viață și o să termin, fir-ar al dracului, și noaptea în viață. Te rog, Doamne, fă ca cineva să afle de soarta mea!”

O spuse iar și iar. De fiecare dată când se mișca, cușca se balansa. Era atârnat la o înălțime de șapte metri, între doi arbori tek mari. Uitase motivul pentru care îl pusese acolo. Era gol și răceala îi pătrundea în oase.

Pentru vietnamezi, cea mai mare rușine era aceea de a fi expus dezbrăcat în public – cea mai mare dezonoare pe care o putea îndura un om. Petrecuse o grămadă de timp astfel.

Începu să plouă. Plânse câteva minute, apoi se opri. Era o prostie. Era prea bătrân ca să mai plângă. Asta îl făcu să își amintească de faptul că nu mai știa ce vârstă avea. Știa că avea aproape douăzeci de ani atunci când fusese doborât avionul. Sau

se parașutase? Da, sărise cu parașuta împreună cu alți trei camarazi. Unul dintre ei, locotenentul, își rupsesse gâtul în crengile copacilor. Dar bătrânul și abilul Phil Patterson aterizase bine și trăise ca să îndure opt, nouă, zece ani de teroare, brutalitate și tortură.

Doamne, cât își dorea să înceteze ploaia!

Patterson rânji. Azi le dăduse nenorociților de lucru. Nu-și mai amintea ce făcuse mai exact, dar era atât de greu să-l atârne acolo sus, încât trebuia să fi făcut ceva tare mișto!

Avea peste un metru nouăzeci, fiind mult mai înalt decât gălbejiții. Îl urau pentru asta.

Era mai puternic decât omuleții care se uitau pieziș. Îl urau pentru asta.

Putea să muncească de două ori mai mult decât oricare alt prizonier. Îl urau pentru asta.

Dar îl ținuseră în viață. El era premiul lor. Nu știa de ce. Ba da, știa. Cumva, locotenentul Tran aflate că tatăl lui se afla la San Francisco și că era bogat. De două ori pe săptămână Tran îi oferea lui Phil o masă bogată și vin. Pentru a primi mâncarea, tot ceea ce trebuia să facă era să semneze o scrisoare adresată tatălui său în care i se cerea un milion de dolari în schimbul eliberării fiului.

Iar și iar, de-a lungul anilor, Phil refuzase să semneze scrisoarea. Pe cele mai multe dintre ele le rupsesse și i le aruncase lui Tran în față. Asta însemna alte încarcerări, alt timp petrecut în cușcă dezbrăcat. Nu-i păsa. Niciodată nu ar fi semnat scrisoarea.

Îi spusese lui Tran că, dacă un singur prizonier american mai murea în tabără, atunci niciodată, niciodată, niciodată nu va mai semna nenorocita de scrisoare de răscumpărare. După asta, lucrurile se mai îmbunătățiseră puțin. Dar mai rămăseseră doar trei americani.

Fulgerul luminează cerul pentru o clipă și ploaia începu să-l ude din nou. Cântă, printre rafale, încă două versuri din „Trandafirul galben din Texas”, dar Hon nu mai trase spre el.

Când ploaia se opri, se rugă din nou: „O să termin ziua în viață și o să termin, fir-ar al dracului, și noaptea în viață! Te rog, Doamne, fă ca cineva să afle de soarta mea!”

Își aminti de ce îl bătuseră cu bețe de bambus și îl atârnaseră în cușcă. Lucra la un canal care aducea apă din râu până la un mic câmp de orez. Conducătorul vietnamez venise prea aproape, iar sapa pe care o folosea Phil lovise din greșală cizma lui Loc.

Acesta se poticnise și căzuse în canalul de irigație.

— Minunat, zise Phil cu voce tare. A fost minunat.

Vietnamezul cel micuț se ridicase din apă scuipând, ștergându-și apa de pe față, tușind și suflându-și nasul. După ce își revenise, își scosese pistolul, dar celălalt paznic nu îl lăsase să-l împuște pe Phil. Dacă îl omora pe Phil, paznicii nu mai primeau solda pe un an întreg. Trebuia să țină prizonierii în viață, iar pe acesta în mod special. Pe Tran îl interesa în mod deosebit cel mare, Patterson.

După ce paznicul căzuse în canal, Phil fusese dezbrăcat, îi legaseră mâinile la spate și fusese dus în sat, unde bătrânii îl scuipaseră. O bătrână știrbă îl lovise, doborându-l la pământ. Se așezaseră pe vine și urinaseră pe el. În tot acest timp, el răsese și le spusese femeilor că sunt târfe. În acel moment, începuseră să îl lovească cu bâte, dar paznicii fuseseră nevoiți să îi oprească.

Pe drumul întoarcerii, îi înjurase pe paznici chiar și când îl bătuseră cu nuiiele de bambus.

Hristoase, și-ar fi dorit să taie toți bambușii din Cambodgia, Laos, Vietnam și din oricare alt loc în care se mai aflau. Fusese mutat în atâtea tabere, încât nu le mai putea ține socoteala. Iar acum se întorsese la căpitanul Carison și la caporalul Doug Hillburton, ceilalți tipi care supraviețuiseră prăbușirii aparatului de zbor B-52. Doar soarta îl adusese din nou în această tabără. Nu. La dracu', nu! Tran îl adusese înapoi pentru că dorea să obțină răscumpărarea. Într-o bună zi, nenorocitul avea să-și primească răsplata.

O durere bruscă îi arse stomacul atât de tare, încât țipă. Se simțea de parcă o nuiă lungă de bambus îi fusese înfiptă în stomac și ieșise pe partea cealaltă. Își simți burta umflându-se, dar nu curgea sânge, nu avea nici o rană.

Hon, paznicul de dedesubt, râse de el și îi spuse că semăna cu o pasăre bolnavă care nu poate nici măcar să zboare, adresându-i apoi o serie de obscenități în vietnameză.

Să doarmă? De ce nu putea să doarmă? De obicei, era atât de obosit după munca la canale, încât adormea imediat. Fusese însă o zi foarte neobișnuită și era încă agitat. Ca atunci când avusese prima dată o fată adevărată și se simțise dorit. Se dezbrăcaseră unul pe celălalt. Fusese minunat! Niciodată nu își imaginase că sexul poate fi atât de sălbatic și de minunat. După ce o duse pe Sally acasă, stătuse treaz toată noaptea, gândindu-se cât de bine, de frumos și de extraordinar fusese! După prima seară, se

mai văzuse cu Sally de câteva ori.

Și asta fusese tot. Se gândi la casă, casa mare din San Francisco, petrecerile pe care le dădeau, chefuri minunate cu formații muzicale și animatoare. O dată venise guvernatorul și chiar vicepreședintele! Nu își aminti care dintre ei. Știa doar că nu fusese Nixon.

Durerea îl săgetă în stomac și gemu din nou. Nu știa ce se întâmplă. Urină printre barele cuștii, dar nu îi folosi la nimic. Durerea era tot acolo. Dimineață avea să anunțe că e bolnav. Dacă s-ar fi aflat în SUA, s-ar fi dus la infirmerie imediat! Așa era. Un bolnav nu putea munci. O dată își anunțase sergentul, după care se dusesse la infirmerie. Apoi, nu se știe cum, fișa lui medicală se pierduse și nu mai primise următoarea plată. Lucrurile se rezolvaseră, dar plata sa rămăsese cu o lună în urmă. Niciodată nu se mai dusesse la infirmerie când era de serviciu la același sergent. Se învățase minte.

Căpitanul Carison arăta foarte rău. Omul era plin de curaj, dar trebuia să știi cât de mult puteai să întinzi coarda cu veneticiiăștia sașii. Nu puteai să-i insulti prea mult, căci se enervau și te băteau până dădeai ortul popii. Ei bine, poate că acesta era răspunsul.

Situația lui Carison se înrăutățise. Zicea că urinează din ce în ce mai mult sânge în ultimul timp și că nu mai poate să asimileze hrana. Asta era primul semn. Carison nu avea să mai reziste încă o săptămână. Dacă renunța, dacă refuza să se ducă la lucru în ziua următoare, avea să se topească pe picioare. Phil bănuia că exact acest lucru dorea să îl și facă.

Trebuia să se mențină în viață zi după zi.

— O să termin ziua în viață și o să termin, fir-ar al dracu', și noaptea în viață! Te rog, Doamne, fă ca cineva să afle de soarta mea!

Pronunță aceste cuvinte cu voce tare și începu să cânte. Își aminti versurile de la „Valea Râului Roșu”, pe care obișnuia să-l cânte tatăl său. Îi spusese că învățase cântecul, pe când era agricultor, de la un tip care avea o chitară bună. „Muzică adevărată”, spunea tatăl său. Apoi părăsise ferma, venise la oraș, făcuse câteva manevre inspirate și devenise milionar. În ultimul timp nici nu mai știa cât de bogat era, poate că de patru sau de cinci ori mai bogat ca la început.

— Forțele Aeriene? tunase tatăl său. Patru ani din viață pierduți? Am luptat eu destul pentru familia asta, nu-i nevoie să te mai duci și tu. Pot să vorbesc cu comisia de recrutare și să

pun o vorbă bună. Contribui destul la nenorocitele astea de campanii electorale și-mi sunt datori.

Phil se înrolase la o zi după ce terminase liceul. Avea optsprezece ani, era tânăr și complet idiot.

Phil țipă din nou în noapte. O crampă musculară, ca aceea pe care o avusese în camion, în ultima primăvară la liceu. Fusesse distractiv, un antrenament foarte greu, dar distractiv. Acum abia putea să mai ajungă la gambă ca să o frece.

Ațipi și se trezi cu un nou cârcel. Se frecă iarăși. Era același picior pe care gălbejiții îl „pedepsiseră” în prima săptămână după prăbușire. Prăbușirea. Numai o dată în viață poți să ai parte de o asemenea experiență.

Phil și-o amintea de parcă fusese ieri. Aparatul de zbor se oprise la o altitudine mare. Nimeni nu își dăduse seama ce se întâmplase cu avionul lor, dar acesta începuse să coboare vertiginos. Căpitanul sărise cu parașuta în urma celorlalți. Phil nu mai știa ce se întâmplase cu ei, dacă fuseseră capturați sau muriseră la aterizare.

El coborâse printre copaci și se oprise la șase metri deasupra pământului, atârnat de crengi. Coborâse fără mare greutate și, după ce se ridicase, văzuse că era înconjurat de douăzeci de femei vietcong. Toate aveau bețe din bambus ascuțite și se apropiaseră de el treptat. Phil avea la șold un pistol de calibrul 45, dar nu dorise să împuște femeile fără apărare.

Fără apărare? Ha! Îi arătaseră ele cât de inofensive erau. Una dintre ele îl împunsese în picior, apoi încercase și alta. Trăsese un glonț în pământul din fața ei. Una îl prinsese pe la spate, dar un AK-47 începuse să tragă pe deasupra capetelor lor. Femeile se aruncaseră la pământ și doi soldați vietnamezi apăruseră cu armele ridicate. Aproape că se bucurase că îi vede.

Îi rupseseră cămașa, pantalonii și cizmele. Îi legaseră mâinile la spate. Femeile îi smulseseră apoi șortul și izbucniseră în râs. Unul dintre soldați îi legase o sârmă în jurul scrotului, îl strânsese bine, înfășurase șapte metri de sârmă și apoi smucise puțin.

Phil crezuse că aveau să îi zboare testiculele! Niciodată nu mai simțise o durere atât de intensă! Țipase terorizat și încercase să se încovoiaie, ca să oprească durerea. Soldatul vietnamez se încruntase și pornise pe cărare către un fel de închisoare. Ori de câte ori Phil încetinise, o strânsoare a firului îl făcuse să meargă mai repede.

În acel moment își dorise să omoare toate femeile vietcong cu câteva rafale de mitralieră. Poate că atunci l-ar fi omorât,

scăpând astfel de zece ani de tortură.

La dracu', începuse să se facă frig! Alte dușuri ale ploii aveau să vină. Se uită la stelele pe care le putea vedea printre copaci, dar acestea nu-i spuseră nimic. Presupuse că era miezul nopții, dar poate nu tocmai miezul nopții.

Dacă avea să supraviețuiască acestei nopți, își promise că a doua zi mai întâi se va gândi și apoi va vorbi. Poate că astfel nu îl mai băteau atât de des și poate că nu va mai petrece atât de mult timp în cușcă. Tânji după cocioaba sa mare, încăpătoare, din bambus, pătratul de doi pe doi metri care însemna că putea să se întindă numai strângându-și puțin genunchii. Era de o sută de ori mai bine decât într-o colivie de pasăre.

Hristoase, oare avea să se termine noaptea asta? Poate mâine. Poate că mâine cineva avea să afle că el se afla acolo. Mda, poate. „Dar să nu-ți ții respirația până atunci.”

CAPITOLUL IV

Stone, Loughlin și Hog Wiley se apropiară la o distanță de cincizeci de metri de tabăra prizonierilor și calculară intervalul la care se schimbau paznicii. Era o tabără mult mai mică decât își imaginaseră. Nu ocupa mai mult de patruzeci de metri pătrați. Turnuri de observație înalte de șapte metri fuseseră ridicate în două din cele patru colțuri. Luminile care inundau zona din aceste puncte păreau să sugereze atmosfera unui mare oraș.

— Cuștile prizonierilor se află în centru, zise Stone, privind prin binoclu. Văd șase cuști, dar numai un om într-una din ele. Trei sunt acoperite.

— Se pare că baraca principală e cea din stânga, singura în care se văd arzând mai multe lumini, zise Loughlin. Oricând zici, pot să mă duc acolo, să pun o încărcătură și s-o arunc în aer.

— Pregătește atacul, răspunse Stone, bătându-l pe spate.

Alergă spre stânga și apoi în desişul care crescuse în jurul taberei, ca să ajungă în spatele barăcii.

Cineva începu să cânte.

— Ce-i asta? Întrebă Hog.

— E „Valea Râului Roșu”. Nici un vietnamez n-a auzit de cântecul ăsta. Avem acolo cel puțin un american!

— Dar de unde vine? Parcă s-ar auzi de undeva de sus.

Stone ridică binoclul. Capacitatea lui de captare a luminii era surprinzătoare. Mark acceptase demult ideea și folosi principiul în timp ce cercetă cu atenție copacii. Descoperi cușca și îi dădu binoclul texanului.

— Asta trebuie să fie pasărea noastră cântătoare. Sarcina ta, Hog, e să-l dai jos de-acolo, fără să faci pagube. Cred că-i vorba de-o frânghie legată de unul dintre copaci și de un scripete. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Am plecat, zise texanul.

Se îndepărtă de culme și intră în desişul pădurii mai repede decât ar fi fost capabil un om de statura lui.

Stone îi așează pe cei patru cambodgieni în puncte strategice, din care puteau să tragă nevăzuți. Îi spuse femeii exact ce aveau de făcut. Aceasta ascultă cu atenție.

— Trageți în tot ce mișcă în zona prin care vom intra și vom ieși noi, îi spuse el. Echipa o să intre în cuștile din centru, o să-i scoată afară pe prizonierii americani, dar o să avem nevoie să ne

acoperiți în momentul în care o să ne retragem spre voi.

Femeia dădu din cap, apoi repetă aproape cuvânt cu cuvânt spusele lui.

— Dacă o țintă e mai mare decât media de înălțime a unui vietnamez, să nu trageți în ea. Probabil că va fi unul dintre noi. Și nu știm nici câți prizonieri americani sunt acolo. Toți patru o să fiți aici și astfel nu o să avem probleme să ne dăm seama care sunt ai noștri și care nu. E mai sigur așa.

— Da, înțeles, zise femeia.

— Avem o armă AK-47 și patru încărcătoare. Folosiți-o pe asta și pe cealaltă, CAR-15. Vreau să stârniți o adevărată furtună. Când baraca generatorului sare-n aer, voi începeți să trageți. Ai înțeles?

Femeia zâmbi.

— Un bum mare, pe urmă tragem.

Stone se îndreptă spre punctul de plecare asupra căruia convenise cu cei doi oameni ai săi și așteptă. Loughlin se afla acolo de două minute.

— Sunt gata, colega, oricând vrei s-o vezi în aer.

— Avem un om sus în copac.

Stone îi povesti despre cușcă și priviră amândoi cum e coborâtă puțin câte puțin. Se oprise chiar înainte să atingă pământul.

Pentru un timp, nimic nu se mai mișcă în tabără. Vocea unui vietnamez rupse tăcerea și un om înarmat alergă către cușcă.

Mark luă în cătarea puștii silueta celui care alerga.

— Arunc-o-n aer, îi zise lui Loughlin.

Împușcătura răsună cu o clipă înainte ca baraca să sară în aer. Paznicul spre care țintise Stone căzu la pământ cu un glonț în cap. Eliberatorii alergară către cuști. Luminile pâlpâiră și se stinseră. Era întuneric ca-n iad.

Hog se opri lângă copac. Găsi combinația corectă de sfori și îl dădu jos pe prizonier. Așteptă apoi o reacție. Văzu un paznic alergând și țipând. În momentul în care baraca sări în aer, el tocmai lăsa cușca la pământ. Găsi ușa, o sparse și îl ajută pe omul amețit dinăuntru să iasă afară.

Phil Patterson încercă să stea în picioare, dar nu reuși. Hog îl sprijini câteva secunde. Tipul era gol, dar asta nu părea să îl deranjeze. Texanul se holbă la el în lumina lunii filtrată prin norii care străbăteau rapid cerul.

— Poți să mergi, prietene?

— Te cred, zise Phil, rânjind. Doamne, de unde veniți? La

naiba, amice, ai o armă-n plus? Am chef să ucid!

Hog îi dădu lui Patterson un 45 automat, se întoarse și începu să arunce grenade. Erau din cele speciale pe care Loughlin le îmbunătățise cu exploziv C-5 modelat de jur-împrejur, fără să acopere, însă, mânerul de armare.

Aruncă una către barăci. Bărbații se înghesuiră pe ușa din față. Grenada ateriză pe trepte, aruncând patru oameni înapoi și distrugând scările. Cea de-a doua grenadă lovi acoperișul și făcu o gaură în el de parcă acesta fusese atins de foc.

Hog îl trase pe Patterson după el. Văzură trei oameni înarmați ivindu-se pe neașteptate dintr-o altă clădire. Hog îi doborî cu o rafală de CAR-15.

Patterson scoase un țipăt strident în timp ce trase mai multe gloanțe cu arma de calibrul 45. Doborî un vietnamez cu un glonț în cap și începu să strige de bucurie.

— De zece ani visez la noaptea asta! țipă Patterson. De ani de zile nenorociții ăștia ne-au bătut și ne-au umilit pe mine și pe camarazii mei. Hristoase, da-i minunat!

Începu să sară într-un picior, extaziat.

Hog încercă să îl îndrepte pe Patterson către punctul de întâlnire, dar acesta nici nu vru să audă.

— Eliberează-i pe prietenii mei! Scoate-i afară din cuști!

Se întoarse și o luă la fugă spre cuștile din mijlocul taberei.

Hog îl lăasă să plece și se concentra asupra barăcilor de care trebuia să se ocupe. Aruncă o grenadă într-o altă clădire și făcu una cu pământul șase paznici vietnamezi. Toată lumea ieși afară buimacă, pe jumătate îmbrăcată, căutându-și armele. Împușcă doi gardieni aflați în cel mai apropiat turn de observație. Se întoarse chiar în momentul în care un vietnamez apucase să iasă din barăcile distruse și reușise să tragă o rafală.

Un glonț străpunse umărul stâng al lui Hog care, din reflex, apăsă pe trăgaciul armei și puse astfel capăt carierei de criminal a paznicului lagărului de prizonieri americani.

Texanul șterse rana cu mâna. Glonțul nenorocit se afla încă în umăr. Va trebui să fie scos afară... în trei sau patru zile. Nu durea aproape deloc... Lovitura pe care o primise în Atlanta fusese cu mult mai rea. Încercă să uite de rana făcută de glonț și se întoarse la acțiune.

Phil Patterson alergă spre cuști. Văzu un bărbat masiv, cu siguranță unul dintre eliberatori, care mânia cu stângăcie încuierorile.

— Domnule, sunt prizonier din această tabără. Eu pot să

deschid încuietorile, am făcut-o și altădată. Au o mică șmecherie.

Stone se întoarce, cercetă rapid zona și trase trei rafale cu Beretta 93-R în doi soldați care tocmai atacau. Amândoi căzură la pământ într-o amestecătură de membre și rămaseră nemișcați pentru totdeauna.

— Sunt Stone și-am venit aici ca să vă eliberăm. Cum te numești?

— Sergent Phil Patterson din Forțele Aeriene. În cușca asta e camaradul meu, caporalul Doug Hillburton. Căpitanul e în următoarea. Noaptea trecută s-a simțit foarte rău.

Phil deschise ușa și Hillburton ieși afară. Era zăpăcit, nu își putea da seama ce se întâmplă.

— Prietene, e o misiune de salvare! îi strigă Patterson.

Hillburton dădu din cap și se îndreptă și el spre cușca următoare.

Patterson se uită printre gratii și înjură. Deschise ușa repede, dar se întoarce și clătină din cap.

— Căpitanul n-a mai rezistat. E mort. Se simțea foarte rău aseară.

— Doar voi trei sunteți?

— Da, domnule. Am pierdut câțiva luna trecută.

— Hai să ieșim dracului de-aici. Pe aici, Patterson. Tu să acoperi flancul stâng. Dacă găsești vreun AK, ia-l. La treabă!

Stone scoase arma SPAS-12 și, la vederea ei, Patterson rămase cu gura căscată.

— Ce dracu-i aia?

— Pușcă automată cu două țevi. Toarnă la plumbi de zici ce-i aia! Hai s-o ștergem.

La stânga, Stone văzu clădiri acoperite cu stuf, lovite de grenade.

Alergară până lângă ultima cușcă. Mark ridică pușca și trase două gloanțe, fiecare dintre ele doborând câte un paznic. Cei doi își luaseră inima în dinți și se apropiaseră de cuști cu armele pregătite. Alicele de plumb îi trimiseră direct în brațele strămoșilor lor. Phil alergă până lângă ei și înșfacă un AK-47 și trei încărcătoare suplimentare. Rânji ca un copil care primește o pușcă nouă de jucărie.

Dincolo de ridicătura de pământ de la marginea zonei deschise, Stone văzu focul de la gurile armelor prietenilor săi care le acopereau retragerea.

Pe flancul stâng, Loughlin terminase grenadele. Scoase din sac bombe termite și aruncă trei dintre ele între ruine. Văzu cum

explodează, incendiind totul de jur-împrejurul lor.

Mai aruncă încă două și seceră un soldat care ieșise alergând și țipând dintr-una din clădiri. Hainele îi luaseră foc și Loughlin îl binecuvântă cu o rafală, curmând chinurile omului. Se grăbi să ajungă la ultima clădire.

Englezul era conștient de focul de acoperire pe care îl asigurau prietenii cambodgieni. Se retrase în umbră și așteptă. Din întuneric, apăru Stone cu doi oameni după el. „Nu-i rău, doi din trei”, gândi englezul.

Chiar în spatele lui, un AK-47 spulberă pământul. Se întoarse cu arma CAR-15 pregătită. Tânărul vietnamez care trăsese în spatele lui avea o pușcă blocată. Se uită la adversarul său aflat la o distanță de douăzeci de metri și, chiar când acesta era pe punctul de a țipa, degetul britanicului se încordă pe trăgaci și rafala ciurui pieptul și inima soldatului a cărui carieră de paznic se sfârși.

Englezul alergă înapoi spre cuști ca să-i acopere pe Stone și pe cei doi americani salvați. Un nou grup de soldați apăru din spatele unei barăci.

Loughlin se aruncă în spatele cuștilor, puse un încărcător nou și îi omorî pe primii doi înainte ca aceștia să se poată arunca la pământ.

Timp de zece secunde nu se mai mișcă nimic. Găsi în buzunar o altă grenadă specială, trase cuiul și o aruncă în locul în care îi văzuse ultima dată pe soldați.

Grenada explodează după patru secunde, aruncând în aer trei corpuri, în vreme ce răniții țipară. Loughlin găsi în rucsac încă o bombă termită pe care o aruncă în aceeași parte. Țipete agonizante se auziră în clipa în care focul le cuprinse hainele și carnea. Doi dintre ei muriră când picăturile incendiatoare le atinseră piepturile, făcându-le găuri în inimă.

Loughlin se ridică și alergă după Stone. Văzu că nu mai rămăsese decât un om împreună cu conducătorul său. Unde dracu' se dusesse celălalt prizonier?

Stone îl înșfacă pe Hillburton de cămașa zdrențăroasă și îl împinse înainte. Trebuia să iasă din lumina făcută de clădirile care ardeau, afară din zona de tragere. Hillburton alergă fără tragere de inimă. După ce trecură de zona luminată, Stone îl trase în spatele unui arbore tek.

— Doug, stai aici. Înțelegeți? Noi suntem de partea ta. Trebuie să mă-ntorc și să ajut la curățarea terenului. Stai aici până venim să te luăm.

Soldatul se încruntă, clipi deranjat de lumina palidă și, în cele din urmă, dădu din cap.

— Stau aici... stau chiar aici... da, domnule, zise Hillburton, mecanic.

Stone se întoarse și intră din nou în zona de luptă. Trebuia să îl găsească pe celălalt, pe Patterson. Unde se dusesese? Își aminti cum era să fii prizonier și își dădu seama ce ar face un om tocmai eliberat. Patterson ar încerca să găsească un paznic, sau poate pe comandantul lagărului, ca să încheie niște conturi. Gestul putea să-i fie fatal. Stone o luă la fugă, strigând numele lui Patterson.

*
*   *

Locotenentul Chau Tran se ghemui la podea, într-un colț al camerei, în spatele unei mese răsturnate. Nu putea fi adevărat! S.U.A. ;tiau că nu mai existau soldați prizonieri de război declarați. De ce ar trimite o echipă de salvare?

Nu, era numai vreun mercenar venit pe cont propriu, dar era unul dur. Se repezise la ușă doar ca să fie vârat înapoi de o rafală care îl nimerise în umăr. Americanii apăreau de peste tot. Cele mai multe dintre clădiri ardeau. Era sigur că soldații prizonieri plecaseră deja.

Fusese atât de aproape! Patterson începuse să cedeze, atitudinea sa mentală era foarte aproape de stadiul pe care îl dorea Tran! Încă două săptămâni cu tentații zilnice și Patterson ar fi semnat scrisoarea, iar Chau Tran ar fi primit un milion de dolari!

Umărul îl durea și îl ardea. Prima dată când fusese împușcat! Sângele curgea pe sub cămașă. Pentru un timp se gândi la americanii care muriseră în închisoare. Îi spusese că e o bestie sângeroasă. Acum chiar că era... plin de sânge.

Dacă stătea liniștit și se strecura pe ușa din spate, nu aveau să îl găsească. Sigur că urmau să dea foc și acestei barăci! De ce o lăsaseră ultima? Se încruntă. Durerea reveni și gemu încet.

Patterson era așa de aproape de a semna scrisoarea!

Ar fi ieșit din Cambodgia cu prizonierul său, ar fi primit banii la Bangkok și ar fi dus o viață de pace și lux. Sau poate că s-ar fi dus în Hong Kong!

Ținea în mână un pistol automat mic. Nu mai trăsesese cu el de săptămâni întregi. Atinse ejectorul și încărcătorul îi căzu în palmă. Avu senzația neplăcută că încărcătorul era gol. Pipăi prin cameră după altul. Nu găsi nimic. Nu avea armă!

Trebuia să trăiască! Trebuia să scape de acolo și să fugă. Viitorul său în armată se terminase pentru că pierduse prizonierii. Avea să-și rupă gradul de pe haine și să plece în Thailanda. Vorbea limba foarte bine. Păstrase și ceva bani, chiar dacă milionul îl pierduse.

În ultimii șase ani, avusese aproape treizeci de prizonieri în tabără, unii membri ai khmerilor roșii, alții loialiști cambodgieni. Primise de la armată rații și sume de bani ca să-i îngrijească și să-i hrănească.

*
*   *

Un comandant deștept știe cum să strângă bani. De fiecare dată când murea un prizonier și nu era declarat, primea în continuare rația și banii, iar Tran îi păstra pentru el. Reducerea numărului de prizonieri de la treizeci la trei nu era un lucru tocmai bun pentru un specialist în domeniu, dar primea rațiile tuturor celor morți, ceea ce însemna un venit destul de bun. Putea să treacă peste graniță fără probleme și să-i mai și rămână bani...

Se ridică în picioare, uitând de durerea din umăr. Se auzise un zgomot afară? Se îndreptă spre chepeng și își făcu socoteala că putea să plece înainte ca cineva...

Alte câteva rafale loviră baraca și gloanțele trecură de pereții subțiri. Unul dintre ele îl lovi în glezna stângă și gemu de durere. Glezna era ruptă! Acum nu mai avea cum să fugă spre graniță! Încercă să se târască până în colțul îndepărtat al camerei unde se aflau cele două cuțite ale sale. Tocmai le ascuțise și ștersese sângele de pe cel mai mic.

Din nou se auzi zgomot. Era cineva afară!

Tremură de frică și de durere. Niciodată nu fusese un om hotărât. Chiar și când era în armată, trebuia să se forțeze ca să fie nemilos. Treptat, această stare se transformase în felul său de a fi. Acum însă nu ar fi fost în stare să iasă din adăpostul său sigur ca să își conducă soldații împotriva invadatorilor. Câți oameni îl atacaseră? Doisprezece, cincisprezece? Unii americani, alții luptători în rezistența anticomunistă? Poate chiar și niște membri ai khmerilor roșii?

Se întoarse cu gândul la Hanoi, la soția și cei doi copii ai săi. Familia avea să fie bine îngrijită. Soția lui era fiica unui mare general. Alegerea fusese inspirată. Era iubitoare și, chiar dacă nu era frumoasă, avea multe calități. Ea îl învățase toate pozițiile în care se putea face sex. Asta se întâmplase cu o lună înainte să

se căsătorească. Niciodată nu mai fusese atât de obosit!

Altă rafală durui pereții subțiri ai barăcii. Începu să tremure. Sigur exista o cale de ieșire. Poate că prizonierii americani erau în stare să meargă, ca să plece mai repede. Poate mai rezolva ceva. Avea să raporteze că o companie a Marinei S.U.A. l-a atacat, a luat prizonieri și a omorât cea mai mare parte a oamenilor. Ar fi ucis pe oricine i-ar fi pus la îndoială povestea! Da!

Chau Tran se simți mai bine. Avea să treacă cu succes de acest atac.

*

*   *

— Patterson! strigă Stone în întuneric. Hai să plecăm dracului de-aici! Lasă-i pe ceilalți paznici. Hai s-o ștergem, Patterson!

Îi răspunse o rafală de AK. Gloanțele se îndreptară spre zona deschisă din stânga. Se ascunse în spatele cuștilor și cercetă cu atenție zona.

Toate clădirile cu acoperiș de paie ardeau, în afară de una. Pe câmpul de bătaie se vedeau mai mult de douăsprezece cadavre. Unde dracu' era Patterson?

*

*   *

Sergentul Phil Patterson se lipi de zidul din spatele barăcii lui Tran. Nu era sigur dacă omulețul cu baston mic din trestie și cu un cuțit care făcuse să curgă mult sânge se afla înăuntru. Patterson mai avea încă trei încărcătoare pentru AK-47. Dar acestea nu-i foloseau la nimic dacă nu-l găsea pe diavolul cel mic.

Ajunse în fața clădirii și se năpusti pe ușă. Focul nu arsese și interiorul camerei. Era întuneric. Auzi pe cineva respirând și trase o rafală în direcția din care se auzea.

După ce zgomotul gloanțelor se stinse, vocea imploratoare a comandantului vietnamez gemu prin întuneric.

— O lumânare, zise Patterson în vietnameză. Aprinde o lumânare.

Așteptă. Un chibrit scăpără în încăperea întunecată, apoi se aprinse o lumânare.

Patterson se holbă la torționarul jalnic, pe jumătate îmbrăcat. Tran tremura uitându-se la Patterson. Pe mâna stângă se vedea dâra de sânge a unei răni. „Bun”, murmură fostul prizonier, rânjind.

— Nu vroiam să fac rău, strigă brusc Tran, în vietnameză.

Phil îl împușcă în rotula stângă.

Comandantul vietnamez scoase un țipăt de durere. Lacrimile îi curseră pe obraji.

— Să suferi, criminal nenorocit! strigă Patterson. Ai omorât douăzeci de camarazi de-ai mei. Asta a însemnat mai mulți bani pe care să-i păstrezi tu, nu? Ar trebui să-ți retez amândouă picioarele ca să-ți câștigi existența din cerșit pentru tot restul vieții. Moartea-i o sentință prea ușoară pentru tine.

Ridică arma și trase două gloanțe în organele genitale.

Tran se răsuci pe podea, ținând în mâini ceea ce mai rămăsese din bărbăția sa.

— L-ai lăsat pe căpitanul Carison să moară, gunoi împuțit! Și acum o să-ți spun pentru ultima oară: niciodată n-o să semnez nenorocita aia de scrisoare de răscumpărare. În noaptea asta eu plec acasă, iar tu ai să mori încet, bestie!

Tran ridică o mână, implorând milă, tremurând și gemând.

— Am vrut să te las să pleci acasă. Era totul aranjat. Ai fi putut să pleci acasă cu mulți ani în urmă. Trebuia numai să-ți scrii numele!

— Și-ai fi trăit în lux în China sau Bangkok. Nu, mersi. M-ai fi omorât!

Patterson ridică AK-ul și trase în cotul comandantului.

Vietnamezul încercă să țipe, dar nu putu. Se uită la Patterson, apoi leșină. Phil îl împușcă de două ori în cap, ieși afară, văzu că nu se mai organizase nici un fel de rezistență și îl auzi pe Stone strigându-l.

— Da, Stone, aici sunt. Am avut niște gunoi de înlăturat, atâta tot. Acum sunt gata să merg acasă.

Patterson alergă spre locul în care se ascunsese Stone. Cei doi se înapoiară la copacul unde îi aștepta Hillburton.

— Nu mai e mult, băieți, zise Stone. O să facem o plimbare și, în câteva ore, o să fiți în Bangkok, în cea mai mare cadă pe care ați văzut-o vreodată!

— Mă mulțumesc și cu atât, zise Patterson încet.

Hillburton clipi nedumerit. Nu era sigur dacă înțelesese bine.

Patterson își puse brațele în jurul lui Hillburton și închise ochii.

— O să termin ziua în viață și o să termin, fir-ar al dracului, și noaptea în viață! Te rog, Doamne, fă ca cineva să afle de soarta mea.

Se uită la Stone, apoi la cer.

— Mulțumesc, Doamne, mulțumesc!

CAPITOLUL V

Femeia se așează lângă AK-47 și își alege țintele cu grijă. Nu dorea să rănească vreun american. La început, fusese mai ușor, căci trăgea în fiecare baracă din care ieșeau oameni. Pe măsură ce se desfășura bătălia, trebuia să fie din ce în ce mai atentă la omul în care trăgea, să se asigure că e vietnamez.

Urmări cu privirea un soldat vietnamez în haine verzi care ieși dintr-una din barăcile din stânga. Soldatul trase spre cuști, în momentul în care încetă focul, femeia îl împușcă cu un glonț în cap. Zâmbi răutăcios și își alege o altă țintă.

Trei oameni năvăliră din junglă chiar în spatele barăcilor. Trase o rafală către ei, văzu doi căzând și îl căută pe al treilea, care se aruncase la pământ. Gloanțele celor trei rafale își atinseră cu precizie ținta.

Focul clădirilor o ajută să repereze inamicul. Doi ieșiră dintr-o baracă aprinsă. Omorî pe unul înainte ca acesta să apuce să își ia pușca. Al doilea dispăru în întuneric.

Numele femeii era Sen. Le spusese că era singurul nume pe care îl mai folosea acum. Urmări cum prietenul său cambodgian trage în clădirile cuprinse de flăcări. Îi atrase atenția să se asigure că trage numai în dușman. Prietenul ei rânji și se întoarse la treabă.

Sen zâmbi. Americanii erau generoși. Din această expediție ea câștiga atât cât să poată asigura familiei adăpost și hrană timp de trei luni. Poate că până atunci reușea să se întoarcă acasă la ea, în Cambodgia. Lacrimile îi înțepară ochii. Știa că era doar un vis. Vietnamezii nu aveau să părăsească niciodată Cambodgia, decât dacă erau scoși cu forța. Guvernul marionetă cambodgian avea grijă însă să nu se întâmple așa.

Sen se încruntă și împușcă un alt soldat vietnamez care încercase să iasă rapid dintr-o baracă și să fugă în pădure. Schimbă încărcătorul și se uită după alte ținte. Fiecare om care cădea era un monument ridicat pentru soțul ei scump și iubit. Vietnamezii îl măcelăriseră, după ce îl capturaseră, cu patru ani în urmă. Îl folosiseră ca țintă pentru aruncarea cuțitului.

Un bărbat masiv alergă dinspre cuști. În mâini avea un AK-47 cu care trăgea continuu, strigând în același timp. Femeia chicoti. La lumina focului, văzu că bărbatul era dezbrăcat. Trebuia să fie un american, un prizonier. Probabil că fusese lăsat astfel ca o

pedeapsă. Trase în aceeași direcție ca și el, apoi așteptă. Nu trebuia să rănească vreunul dintre oamenii eliberați! Ar fi fost o adevărată tragedie.

Lon Poi, alt luptător în mișcarea de rezistență anticomunistă din echipa lui Stone, stătea lângă Sen. Lângă pușca încinsă se aflau trei încărcătoare golite. I se interzisese să intre pe câmpul de luptă, ca să nu fie confundat cu un vietnamez. Nu ai întotdeauna timp, într-o luptă, să-ți dai seama care e naționalitatea țintei.

Își îndreptase atenția asupra părții stângi a taberei, unde se aflau barăcile și alte două clădiri. Șase oameni muriseră de mâna lui.

Trase trei gloanțe în ușa uneia dintre barăcile care nu ardeau încă. Doi oameni ieșiră afară și împușcă pe unul dintre ei.

Lon văzu o siluetă care alerga bezmetic, dar își dădu seama că era prea mare ca să fie vietnamez. Observă că omul era dezbrăcat. Trebuie să fi fost unul dintre prizonieri. Lon își îndreptă atenția spre o altă baracă și așteptă. Doi bărbați încercau să se strecoare pe o fereastră fără geamuri. Pe al doilea îl nimeri chiar când acesta se aplecă peste pervazul din bambus. Era mort în momentul în care atinse pământul.

*

*   *

Doug Hillburton clătină din nou din cap. Doamne, ce de împușcături! Ca atunci când fusese capturat. Dar, de data asta, trăgeau și americanii. Acum înțelese. Veniseră să-i salveze. Tipul ăla mare cu păr negru și cu pușca scurtă cu două țevi venise să-i ia de acolo, pe el, pe căpitan și pe Phil, și să-i ducă acasă!

Apucă arma AK-47 pe care i-o dăduse cineva. Ar trebui să-i împuște pe nenorociți! Da! Pe paznicii care îl terorizaseră timp de zece ani.

Hillburton se ridică, se clătină și porni spre tabără. Primii pași fură nesiguri, dar, treptat, prinseră ritmul.

Alergă spre închisoare și se opri chiar la marginea zonei luminate de flăcări. Se întinse pe burtă și se uită după vietnamezi. Unde erau nenorociții acum, când putea să se răzbune?

Un soldat ieși țipând dintr-una din clădirile care ardeau. Avea hainele în flăcări. Se îndreptă chiar spre Hillburton, care ridică arma și trase șase gloanțe în el. Vietnamezul mai făcu trei pași și căzu în fața lui. Soldatul se holbă la american cu ochii larg deschiși și strălucitori, apoi muri.

Americanul sări în picioare și alergă către cuști. Scoseseră afară pe toată lumea? Unde era căpitanul? Cum se simțea? Ieri, după bătaie, se simțise foarte rău.

Hillburton se împiedică de două cadavre, văzu că erau vietnamezi și continuă să alerge. Văzu cușca lui Phil goală. Bun. Dar căpitanul Carison? Se îndreptă spre cușca lui.

— Căpitane! Haide! E timpul să mergem acasă!

Atinse mâna căpitanului. Își dădu seama că ușa era larg deschisă, dar căpitanul nu se mișcase de la locul lui.

— Oh, Doamne, nu! țipă Hillburton.

Îl răsuci și văzu sângele închegat de la gât. Văzu tăietura adâncă din partea dreaptă a gâtului. Artera principală!

— Fir-ar al dracu'! Încă o nenorocită de noapte și ai fi fost liber!

Alergă dinspre cuști spre barăci. Dacă găsea vreun vietnamez, îl căsăpea! Îl împușca în boabe și-apoi îl urmărea țipând în teroare și agonie! Îi omora pe toți pe care îi întâlnea!

Barăcile din această parte dogoreau de căldură. Acoperișul arse, iar scheletul din bambus care era în flăcări avea să se prăbușească în curând. Nu se afla nici un gălbejit acolo. Se întoarse și văzu că cea mai mare parte a clădirilor și barăcilor ardea. De după colțul încă nears al magaziei apăru un individ. Se asigură că e vietnamez, trase în el o rafală și îl privi cum moare.

Alergă spre următoarea clădire. Aceasta ardea cu totul. La câțiva metri de ea se auzi un geamăt. Hillburton înaintă precaut, cu degetul pe trăgaci.

Mâna dreaptă a omului fusese retezată de la cot. Sângele se întindea pe pământul negru. Fața rănitului se întoarse spre Hillburton, implorând mila din ochi.

Degetul americanului se încordă pe trăgaci. Ținti cu pușca rusească spre paznicul vietnamez atât de mult urât și se pregăti să tragă.

Clătină încet din cap. Mâna i se destinse de pe trăgaci, se așeză jos și îi puse capul în poala sa. Omul vorbea, murmură în vietnameză, iar ochii săi se deschideau și se închideau rapid. Răsuflarea îi era întretăiată.

— Prietene, n-o să mori singur. La dracu', nimeni n-ar trebui să moară singur. E unul dintre lucrurile pe care le-am învățat aici.

Vietnamezul se uită la Hillburton în timp ce vorbea. Dădu ochii peste cap și o ultimă răsuflare lungă ieși din plămânii soldatului.

Lacrimile curseră din ochii lui Hillburton în timp ce îi puse capul pe pământ.

— E culmea! zise el. Ce dracu' se-ntâmplă aici?

— Hillburton!

Își auzi numele strigat de trei ori. Luă pușca și se grăbi să ajungă la copacul lângă care îl lăsase tipul cel mare, Stone. Clătină din cap. Ce măcel! Ce harababură! Paznicii aveau să fie foarte furioși a doua zi de dimineață. Toți prizonierii de aici aveau să plătească pentru asta, își zise Hillburton, crezând din nou că e prizonier. Cine striga la el? Și în engleză? Probabil că nu primeau mâncare toată ziua următoare. Hristoase, aveau să plătească scump pentru focul ăsta!

Pedeapsă. Mda, pedeapsă. Dar putea să reziste. Putea să îndure atâta timp cât li se dădea mâncare. Într-o bună zi, cineva avea să vină. Mda, putea să reziste. Hillburton era dur ca o rocă. Ca o nenorocită de rocă. Putea să reziste. Da. Putea să reziste.

Alergă până la copac și se așază jos, lângă el. Tipul numit Stone rânji și-l bătu pe spate.

— Hei, prietene, am crezut că te-am pierdut. Suntem gata să plecăm din gaura asta împuțită.

Hillburton dădu din cap. Putea îndura orice pedeapsă îi dădeau. La dracu', da! Fă ce-ți spun ei, nu le răspunde cu tupeu, mănâncă tot ce-ți dau ei și tot ce poți să furi. Putea să reziste și, în cele din urmă, să iasă din blestemata asta de închisoare cambodgiană.

Mark Stone se încruntă și îngenunche lângă Hillburton. Omul părea cufundat într-o lume numai a lui. Dintr-un anumit motiv nu dorea să accepte că era un om liber, că fusese salvat din mâinile vietnamezilor. Cu timpul, poate cu timpul, avea să-și revină.

Hog Wiley aruncă ultima grenadă în mijlocul a patru paznici care se îndreptau către el. Șrapnelul reteză doi dintre ei. Pe al treilea îl împușcă cu CAR-15, în timp ce ultimul sări pe el, încercând să îi înfigă cuțitul în organele vitale. Hog izbi mâna cu care ținea cuțitul, îl înșfacă cu laba sa de urs, îl întoarse și se lăsă cu greutate pe pieptul atacatorului pirpiriu, scoțându-i aerul din plămâni.

Americanul se ridică într-o secundă și lovi cu bocancul masiv în capul vietnamezului. O a doua lovitură într-o parte a capului rupse gâtul soldatului care rămase întins, ochii lui morți holbându-se la barăcile care ardeau.

Texanul cel mare, urât și păros intră în umbră și își cercetă sectorul. Nu mai găsi nici un dușman în viață. Se retrase în grabă. Privi cu atenție înainte și înapoi pentru că dorea să fie sigur că nu va fi luat prin surprindere din nici o parte. Prinse încă

un paznic ce voia să se ascundă și îi zbură capul de pe umeri cu două gloanțe.

Apoi se întoarse la punctul de plecare.

Un minut mai târziu, apăru Stone, urmat de unul dintre prizonieri.

— Câți avem?

— Doi. Hillburton, aici prezent, și Patterson. Căpitanul era mort în celula sa. Am fost acolo mai devreme, replică Stone.

— Era gata-gata.

Hog se uită la Hillburton.

— Tipul ăsta n-arată bine deloc.

— Ar trebui să-și revină, dar o să-i ia ceva timp.

— O să-i fie greu.

— Du-te înapoi, împreună cu Hillburton, la pozițiile din care ne acopereau cambodgienii. Noi venim în curând.

Stone se uită la Hog.

— Te simți bine, Wiley? Ți duci brațul drept cam ciudat.

— M-am pricopsit c-un glonț. Nu-i nimic.

— O să ne uităm la rană înainte să plecăm mai departe. Și acum du-te.

Stone se întoarse în zona luminată de flăcări ca să-l caute pe Patterson. Îl văzu ieșind dintr-o baracă ce nu ardea. Ridică de jos un lemn de bambus ars pe jumătate și îl aruncă pe acoperiș. Stuful se aprinse în câteva secunde și Patterson țipă și începu să râdă și să danseze.

— Patterson! Patterson, aici sunt! strigă Stone în noapte.

Patterson ieși din spatele unui copac aflat la câțiva metri de Mark și rânji.

— M-ai chemat, căpitane? zise el.

— Sergent. Ei da, te-am chemat. E timpul să ieșim din gaura asta de șarpe. Trebuie să găsim o pereche de pantaloni care să ți se potrivească. Cred că ai lui Hog ți-ar veni la fix.

Loughlin ieși din lumină urmărit de un singur foc de armă. Alunecă și căzu gâfâind la pământ, lângă Stone și Phil.

— Am făcut curățenie printre ultimii rămași. Cred c-am terminat cu ei.

— Nici o pierdere?

— Din câte știu eu, nu, zise britanicul. Avem doi americani liberi, foști prizonieri de război, și nu mai avem gloanțe de rezervă. E timpul s-o ștergem.

Se întoarseră la punctul de întâlnire unde așteptau Sen, cei trei cambodgieni, Hog și Hillburton. Stone îl întrebă pe Hog dacă

adusesse cu el o pereche de pantaloni în plus. Texanul găsi o pereche care i se potrivea lui Patterson, dar care erau puțin cam scurți. În momentul în care Patterson îmbracă un tricou sport, nou și alb, aproape că izbucni în plâns.

Cambodgienii încă mai supravegheau tabăra și mai trăgeau din când în când câte un foc, dând de înțeles eventualilor supraviețuitori că trebuie să-și țină capetele la pământ și că nu pot pleca nicăieri.

Într-un loc îngust de pe cărare, Loughlin aranjă firele ce legau două grenade. Le lăsa acolo aproape cu cuiul ridicat, iar grupul porni înapoi spre LZ.

Stone se uită la ceas. Tocmai trecuse de trei dimineața. Aveau șase ore la dispoziție ca să se întoarcă la locul de decolare.

Stone aruncă o ultimă privire spre închisoarea în flăcări.

— Încă n-am auzit ultimul lor cuvânt, murmură el. Phil a zis că l-a eliminat pe comandantul taberei. Unul dintre subalternii lui ambițioși o să-i adune pe soldații care-au mai rămas și or să ne ia urma. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine.

CAPITOLUL VI

Membrii echipei aveau o poziție bine determinată în cadrul șirului. Stone preluă conducerea, în vreme ce Hog Sen, femeia cambodgiană, se aflau chiar în spatele lui. Apoi Patterson, unul dintre cambodgieni și Hillburton. Îl desemnă pe Loughlin să aibă grijă de acesta din urmă.

— Câteodată își pierde stăpânirea de sine, Terrance, așa că urmărește-l. Stai în spatele lui și fii cu ochii-n patru. S-ar putea să n-aibă nimic, nu sunt sigur. Ar fi mai bine să duci tu pușca AK-47 pe care am „împrumutat-o” de la vietnamezi.

Loughlin rânji și înclină capul, ca o reverență.

— Oricine ar scăpa dintr-un loc ca ăsta ar avea mansarda deranjată. Las’ c-o să am eu grijă de el.

Marșul continuă, în coada șirului aflându-se Hog și doi cambodgieni.

În prima oră, Stone conduse grupul într-un ritm foarte rapid. Auziră grenadele explodând departe, în spatele lor, semn că cineva căzuse în capcană. Poate că era suficient ca paznicii să se descurajeze și să nu mai încerce să-i urmărească.

Când Stone consideră că ajunseseră la jumătatea drumului către LZ, își deschise rucsacul, scoase un aparat de emisie-recepție și îi ridică antena.

— Libelula. Răspunde, Libelula. Aici Viermele. Terminat.

Nu se auzi decât un pâraie îndepărtat. Stone repetă de două ori apelul, așteptă o jumătate de oră, apoi o luă de la început.

De data aceasta, apelul avu succes.

— Da, Vierme. Libelula e gata de plecare. Aveți vreo ETA²?

— Da, prietene. Cum am stabilit. Repet, ar trebui să ne întâlnim la ora stabilită.

— Limpede ca bună ziua, Vierme. Cum am stabilit. Am observat o patrulă în zonă, deci fiți atenți. Ne vedem acolo.

Patterson începuse să pălească. După starea euforică pe care i-o dăduse eliberarea, se liniști, în timp ce mersul îi deveni din ce în ce mai nesigur.

Sen îl informă pe Stone asupra stării americanului. Când se lovea de ea, când rămânea în urmă cu douăzeci de metri. Îi luase ea pușca rusească, dar fostul prizonier continua să meargă încet

---

² *Estimated time of arrival* - ora estimativă de sosire (n. tr.).

și dezechilibrat.

Mark anunță o pauză și se așează lângă Patterson.

— Cum merge, sergent?

— Al naibii de bine! Fantastic! Asta-i cea mai frumoasă zi din toată viața mea!

— Dar ai cam început să obosești, nu?

— Mda, dar tot e bine!

Stone îi dădu lui Phil două batoane groase de ciocolată. Se înmuiaseră la căldura zilei, dar în răcoarea nopții se întăriseră din nou.

— Mănâncă-le pe amândouă, chiar acum. Probabil că mâine o să ai diaree, dar acum ai nevoie de energie. Ți-ai risipit toată energia. Strigă dacă merg prea repede.

— La dracu', omule, mă descurc minunat! Po' să țin ritmu'. Nu m-am mai simțit așa de bine de zece ani. Sunt liber, omule! Știi cum e să te simți așa?

— Da, Phil, știu. Și eu am stat ceva timp într-o închisoare vietnameză. Acum odihnește-te câteva minute.

O duse pe femeie la capul șirului, unde se afla texanul.

— Hai să ne uităm la umăr.

Îi spuse lui Sen că Hog era rănit.

Texanul își trase în sus mâneca tricoului și, chiar și în întuneric, văzură cât de urâtă era rana.

— Rău, zise Sen.

Se uită la trusa mică de prim ajutor pe care Stone o scoase din rucsac.

Sen cercetă rana o clipă și Hog tresări.

— Nu m-a durut deloc, zise texanul, încercând să braveze.

— Prea adâncă, zise Sen. Dacă încerc să scot acum, leșină! Mai târziu avem mai mult timp.

Puse dezinfectant pe rană, apoi alifie și compresă și legă toate astea cu un bandaj bine strâns.

— O să țină bine până în Thailanda, zise ea.

— Sfinte Sisoe! exclamă Hog. E femeie! De ce dracu' am adus o nenorocită de femeie? E luptătoare în rezistența cambodgiană? Credeam că ne-am învățat minte de când cu tipesa aia, Jackie Winslow. Și-acu' avem o femeie pușcaș?

— Când am plecat, n-am știut că-i femeie. Probabil că trage mai bine ca noi toți. Și-apoi are niște socoteli de încheiat cu vietnamezii. Și vorbește și engleza. Presupun că vietnamezii i-au omorât soțul încet, în tortură. Ea a fost cea care l-a decapitat pe vietnamez cu maceta, înainte să ajungem în tabără, mai ții

mintre? Tu ai ajutat-o.

— Hristoase! Ea era?

Hog ridică sprâncenele, apoi dădu din umeri.

— Se pare că tipa știe să-și facă meseria.

— Știe. Îți convine situația?

— Sigur, de ce nu? Doar că vreau să-mi scot o biluță mică din mână. Bine că mi-au mai rămas două bune!

Texanul izbucni în râs, dar Sen nu înțelese.

Stone și Sen se întoarseră în capul coloanei. În drum, trecură pe lângă Patterson care îl pisa pe Loughlin cu întrebări.

— Cum nu știi cum au terminat *Dodgers* anu' trecut? Au intrat în finală?

Loughlin ocoli întrebarea și îi povesti despre rock-and-roll. Trebui să-și amintească de grupurile de demult pentru că Patterson nu-și amintea decât de Beatles.

Stone se uită la ceas. Cele zece minute trecuseră.

— Șaua pe cal! zise el. Hai să ne mișcăm. Trebuie să prindem autobuzul.

Ajunși la jumătatea urcușului unui deal alunecos, Sen îl trase pe Stone de mânecă. Arătă spre ureche, apoi înainte.

Mark ridică mâna și coloana se opri. Toată lumea se așeză la pământ, într-un genunchi, cu armele pregătite.

Stone ascultă cu atenție și auzi sunetul unor cizme îndreptându-se spre ei pe cărarea noroioasă. Făcu un semn și toată lumea se depărtă de potecă și se ascunse în desișul umed. Se ghemuiră în spatele frunzelor de betel și a unor pini și așteptară.

Trei minute mai târziu, o patrulă cambodgiană formată din zece soldați apăru mergând în cadență pe potecă. Soldații păreau tineri, dar Stone niciodată nu fusese în stare să aprecieze vârsta unui asiatic. Rămaseră tăcuți în vreme ce grupul trecu pe lângă ei. Mai așteptară cinci minute și porniră din nou la drum.

Mark se uită la ceas. Mai aveau mult de mers. Ar fi fost de preferat să nu mai dea de asemenea patrule.

O jumătate de oră mai târziu, trecură prin satul adormit prin care veniseră. Când ajunseră din nou pe cărarea junglei, Stone răsuflă ușurat.

Începu să plouă din nou. Nici nu mai țineau minte câte dușuri de acest fel făcuseră de când părăsiseră elicopterul. Umezeala pătrunse prin toate locșoarele uscate care îi mai rămăseseră și Stone râse încet. Dușul fierbinte pe care urma să îl facă la Bangkok avea să-i pară astfel mult mai plăcut.

Era ca fotbalul pe ploaie. Primele placaje pe terenul acoperit de noroi erau ciudate. Apoi, după ce apa intra până la piele și picioarele se mânjeau de noroi, ploaia nu mai însemna nimic.

Timpul curgea. Stone se uita tot timpul la ceas, aprinzând lumina micuță ca să fie sigur.

Ora trei și patruzeci și cinci de minute.

Patterson se descurca bine. Șchiopăta cu stângul, dar rânjea tot timpul. Avea de gând să ajungă la destinație, chiar dacă trebuia să se târască.

Ora patru și treizeci de minute.

Doug Hillburton se simțea mai bine. Revenise la realitate de câțva timp și râdea și glumea pe seama faptului că scăpaseră de paznici.

Stone o puse pe Sen în frunte. Era o conducătoare de grup mai bună decât el. Auzea sunete care lui îi scăpau. Femeia mergea după ritmul impus de el.

Patterson continua să-l bată la cap pe Loughlin.

— Cine mai e acum gagica cu țâțe mari de la Hollywood? Întrebă el. Noua Marilyn Monroe?

— Nu mai e nici una, Patterson. Nici o blondă țâțoasă n-a mai depășit-o pe Marilyn. A, ar fi Dolly Parton. Pretinde că are o pereche de o sută cinci centimetri, dar nu știu pe nimeni care să-i fi măsurat. E cântăreață.

— O sută cinci centimetri de... țâțe? Mamă, mamă, mamă! Mie poate să-mi cânte oricând, nu-mi pasă ce voce are.

— Milioane de bărbați simt la fel ca tine, Patterson. Nu reușesc însă să ajungă la frumusețile alea. Dar încearcă al dracului de tare.

Ora șase dimineața. Ajunseră în locul de aterizare cu o jumătate de oră mai devreme. Bun!

Stone se uită peste un mic curs de apă într-un loc unde ar fi trebuit să fie elicopterul. La început nu-l găsi. Îl descoperi în spatele unui copac de betel cu ramurile răsucite în mod ciudat.

Scoase radioul, îl deschise și vorbi.

— Libelula, Viermele e în apropiere.

— Vierme, ești tare. Ne vezi?

— Amin și aleluia, gata să mergem pe apă.

— Acum încălzim motoarele. Terminat.

Stone făcu semn echipei.

— Totul e-n regulă. Elicopterul e acolo. Ce-ar fi să traversăm râul și să prindem ultimul autobuz spre Bangkok?

Se auziră câteva urale și coloana coborî spre malul râului.

Chiar atunci izbucni iadul.

Focul de arme lovi elicopterul, urmat de un zgomot ca al unei rachete. Chiar dacă pica lângă aparatul de zbor, racheta ar fi putut schimba planul lor de plecare acasă.

— Înapoi la copaci! strigă Stone.

Alergară treizeci de metri înapoi până în desișul junglei, înainte ca focul să se îndrepte asupra lor. Strategia inamicului era clară. Omora „calul” și nimeni nu mai putea „călări” până acasă.

Urmărire acțiunea din spatele unui mare arbore tek. Nimeni nu trăgea în echipa sa. Prima rachetă ratase ținta cu douăzeci de metri. De unde se trăgea?

O a doua rachetă de același fel fu lansată din locul în care se aflau pușcașii.

— Trageți acolo, unde sunt puștile! strigă Stone.

Nouă arme se uniră într-un contraatac, turnând gloanțe în spatele unei ridicături de pământ.

Chiar în acel moment, o rachetă lovi elicopterul în parbrizul din plexiglas și explodează. O clipă mai târziu, flacăra atinse rezervorul, iar elicopterul deveni o minge de foc, în vreme ce un nor întunecat de fum se ridică ușor în lumina dimineții. Nimeni din apropierea elicopterului nu ar fi putut supraviețui.

— Pe ei! strigă Stone.

Dezlănțuiră un foc alternativ, înaintară treptat, căutând să se țină la adăpost și să încercuiască zona din care se începuse atacul.

Patterson alergă înainte. Stone amenință că îl împușcă dacă nu rămâne cu restul grupului. Sublinie faptul că era periculos să o iei de nebun înaintea propriei tale unități de luptă, care tocmai avansa.

— Aștia de la Forțele Aeriene nu fac instrucție ca la infanterie, sergent. Dar ne străduim și noi.

După ce străbătură două sute de metri, văzură că un detașament de soldați vietnamezi se adăpostise în spatele unui povârniș și nu pierduse decât un singur om în urma primului schimb de focuri. Erau foarte vioi și traseră multe rafale în oamenii lui Stone, atunci când cele două forțe veniră în contact.

Stone îi spuse lui Hog ce avea de gând să facă. Echipa continua să tragă, în timp ce el și Loughlin ocoleau zona ca să le cadă în spate. Mark încă mai avea la spate pușca automată cu două țevi, încărcată până la refuz cu cartușe mortale.

— Îi luăm prin surprindere? întrebă Loughlin.

— Mda, începi dacă ai o poziție bună. Mai avem grenade din alea speciale?

— Nu prea, dar ajung câte două la fiecare om. Uită-te-n rucsacul tău.

Stone le scoase afară și le prinse de curelele rucsacului.

Alergau repede, în tăcere, prin jungla udă și infestată.

Loughlin era înaintea. Se opri brusc și scoase din teaca de la sold un cuțit cu lama de cincisprezece centimetri. Sări într-o parte, mânuiește cuțitul, se răsuci pe partea opusă, apoi se auzi din nou șuierul lamei în aer. Capul unui șarpe căzu pe o buturugă, mai puțin restul corpului.

— Da! zise el încet. Bătrânul șarpe de doi metri vroia să folosească buturuga asta numai pentru el. Niciodată nu mi-au plăcut șerpilor prea insistenți.

Pleacă din nou, cotiră spre dreapta și se asigură de data asta că nu deranjează frunzele sau crengile uscate, în timp ce se îndreptă spre zona deschisă. În apropierea apei, jungla părea o mlaștină.

Loughlin îi văzu primul. Îi semnală lui Stone și înaintă cu atenție. Evită copacii și încercă să găsească un spațiu liber mai bun, astfel încât grenada să nu se lovească de crengi.

Stone se mișcă la fel de încet, la zece metri de Loughlin. Amândoi transpirau, în ciuda răcorii dimineții. Mark văzu că Loughlin își găsise locul. Se afla la douăzeci de metri de vietnamezii din față. Erau șase sau opt oameni bine feriți, în locașurile de adăpostire individuală, de focurile întâmplătoare ale lui Hog și ale oamenilor săi.

Loughlin ridică mâna. Era pregătit. Stone îi făcu semn să înceapă și englezul luă o grenadă. Proiectilul plană zece metri, lovi creanga unui copac și căzu. Înainte să atingă pământul, Loughlin o aruncă pe a doua.

Prima grenadă explodează, făcând un zgomot infernal. Țintele săriră în picioare și se uitară în spatele lor. Erau total expuși când al doilea proiectil ateriză în mijlocul lor. Stone simți că îi țiue urechile.

Mark ridică arma, seceră supraviețuitorii cu patru rafale și urmări cum gloanțele de calibrul 32 străpung totul în cale, mai ales tinerii vietnamezi. Iubea pușca automată! Avea să o ia cu el în toate misiunile posibile.

Opri focul și așteptă. Nu veni nici o ripostă din partea vietnamezilor. Se ridică din nou. O armă răpăi din față. Imediat se auzi sunetul mai tare al unui CAR-15, iar vietnamezul țipă și

căzu din ascunzătoarea sa, cu spatele ciuruit de gloanțe fierbinți și furioase.

De această dată, se ridică Loughlin.

— Se pare c-am reușit, domnule sergent, zise el.

— Sunt toți morți?

— Nu sunt sigur...

Răpăitul unui CAR-15 îi înecă ultimele cuvinte. Se lăsă tăcerea.

— Acum aș zice c-am reușit, zise Loughlin.

Se uitară la oamenii pe care îi părăsiseră. Un tir de focuri de armă, venit de undeva din spatele forței lor principale, formă un al doilea câmp de bătaie care ar fi putut deveni sângeros destul de rapid.

Stone și Loughlin își încărcară armele în timp ce alergară pe drumul pe care veniseră. Unitatea de ambuscadă trimisese o a doua forță, care să-i ia prin surprindere. Probabil că unitatea nu fusese pe poziții atunci când veniseră vizitatorii. Nu era genul de surpriză care să-i lase pe mercenari să trăiască până la adânci bătrâneți.

CAPITOLUL VII

Stone și Loughlin pleacă înapoi către restul echipei, la adăpostul impenetrabil al desișului junglei. Se așezară în spatele unui buștean de tek, iar Hog veni să vorbească cu ei.

— Nenorociții s-au strecurat în spatele nostru! Am pierdut unul dintre cambodgieni, cred că era Lon. A fost lovit destul de rău. N-am putut să-l salvăm cu nici un chip. Patterson a fost lovit în fund. O să supraviețuiască. Cred că și femeia e lovită, dar nu mă lasă să mă uit.

— O echipă trebuie să meargă la elicopter ca să vadă dacă pilotul mai trăiește, zise Stone.

Hog scutură din cap.

— Nici o șansă. A fost prins de explozia rezervorului. L-am văzut. Cred că n-a mai rămas din el decât un stârv crocant.

Stone se încruntă. Nu mai auzise această expresie de ani de zile. O foloseau atunci când se refereau la rămășițele soldaților sau civililor prinși de napalm, arși și transformați în grămezi hidoase de scrum și oase.

O altă rafală lovi copacii din jurul bușteanului în spatele căruia se aflau.

— Câți crezi că sunt acolo? întrebă Loughlin.

— Opt sau zece, zise Hog.

Sen se târî până lângă cei trei.

— Opt vietnamezi, zise ea. Am numărat.

Stone zâmbi.

— Hog, ce crezi, se descurcă femeia?

— Bineînțeles, așa am zis de la-nceput.

Loughlin se încruntă.

— Cum adică, Sen e femeie?

— Între douăzeci și cinci și treizeci de ani, presupun, zise Stone. Acum, hai să scăpăm de gunoaiile alea și să vedem ce avem de făcut. Avem o mare problemă cu transportul. Până în Thailanda sunt mai bine de trei sute de kilometri și asta prin mijlocul a o sută șaiszeci de soldați vietnamezi, ca să nu mai vorbim de soldații cambodgieni.

— E rândul meu, zise Hog. Îl iau pe Patterson și aruncăm în aer grămada asta de rahați. Patterson tânjește după acțiune.

— Nu trebuie să riscăm să-l pierdem stupid într-un schimb de focuri.

— Merg eu, zise Sen.

Femeia își controlează AK-ul 47, apoi le arată încă patru încărcătoare și două grenade. Erau de fabricație rusească și erau foarte eficiente.

— Mie-mi convine, zise Hog. Ea poate să mă-nțeleagă. O să facem marele tur de onoare.

— O să-i ținem în ascunzătoare, zise Patterson, apropiindu-se de grup. Am auzit că ești mai mare în grad ca mine, sergent-major Stone, zise el, încruntându-se. Problema e că eu sunt în serviciu activ, iar tu ești un simplu civil. Dar sunt sub comanda ta, continuă el, chicotind. Și știu al naibii de bine că ai și dreptate. Dar vreau să pun și eu umărul. La dracu', deci avem de mers trei sute șaptezeci de kilometri! Dacă facem treizeci de kilometri pe zi, ajungem acolo în douăsprezece zile! Pot să fac asta mergând în mâini, cu capul în jos! Uită-te numai la ce-am făcut în ultimii ani!

Patterson se opri și se uită la ei.

— Hei, care-i data exactă? În ce an suntem?

— 16 februarie 1986, zise Stone.

Patterson se holbă la el.

— Fără mișto? Am fost doborâți în 1973! Treișpe ani nenorociți!

Phil se întoarse și își șterse lacrimile provocate de furie. Se ridică și trase trei rafale în locul în care vietnamezii fuseseră văzuți ultima dată. Primi alte gloanțe drept răspuns.

— Ei bine, nenorociții sunt încă acolo, zise Stone.

Hog și Sen dispăruseră în jungla verde, deasă și mortală, din stânga lor. Trebuiau să facă un ocol ca să cadă într-o parte sau în spatele trupelor, dacă acestea se mai aflau încă acolo...

— Să-i nimicim pe fraieri! strigă Stone. Toată lumea pe poziții. Să-i ținem acolo unde sunt.

Focul se înteteți considerabil.

— Nu risipiți toată muniția! strigă Stone.

Un vietnamez vru să încerce o șmecherie, dar nu îi merse. La adăpostul desigurului, încercă să fugă cu zece metri mai într-o parte. Cele două forțe se aflau la mai puțin de cincizeci de metri una de alta. Stone îl depistă și-l doborî cu trei gloanțe chiar înainte ca șmecherul să se adăpostească.

Focul din cealaltă parte scăzu în intensitate.

— Se cam termină muniția? întrebă Patterson.

Stone clătină din cap.

— Așteaptă să vadă ce facem. Avem cu mult mai mult de mers

până acasă decât ei. Ar putea să ne hărțuiască tot drumul până la graniță.

Patterson se jucă cu o grenadă, de parcă ar fi cântărit-o.

— N-ai cum s-o arunci la cincizeci de metri, zise Stone. Mai târziu o să le folosim mai bine.

Stone se uită la ceas. Texanul plecase de aproape cinci minute.

— Hai să-i ardem bine. Hog trebuie să fi ajuns aproape de țintă.

Dezlănțuiră un foc susținut către trunchiurile și buștenii în spatele cărora se ascuseseră vietnamezii.

Aproape în același timp, auziră două grenade explodând. Membre și fragmente de trup omenesc zburară prin aer. Se auzi apoi lătratul a două arme, AK-47 și CAR-15, și Stone ordonă oamenilor să înceteze focul.

Două minute mai târziu se terminase totul. Hog flutură o cârpă albă și se ridică din locul în care până nu demult fuseseră trupele inamice.

— I-am măcelărit, zise el.

Stone spuse restului echipei să rămână la adăpost, în timp ce el și Loughlin traseră o fugă până la elicopter. Scaunele încă mai fumegau. Acum mai rămăsese doar carapacea scofâlcită din bare de aluminiu și plastic răsucit. Cea mai mare parte a plexiglasului se topise.

Stone îl găsi pe irlandez la douăzeci de metri distanță de aparatul de zbor, cu fața în jos. Acolo fusese aruncat de explozie. Îl întoarse cu fața în sus și tresări. Nu mai recunoscuse nici față, nici gât, nici piept, toate arse de combustibilul supraîncălzit.

Cercetă elicopterul. Totul fusese distrus, prefăcut în cenușă. Nimic nu mai putea fi salvat. Hog se apropie, clătinând din cap.

— Cred că avem o mică problemă aici, șefule.

— Așa se pare. Cum s-a descurcat ajutorul tău la tragere?

Texanul rânji.

— N-am văzut niciodată o fetiță care să tragă așa ca ea. Pun pariu că poate să reteze picioarele unui păianjen, unul după altul, cu un AK-47, de la cincizeci de metri distanță. Trage al dracului de bine! A zis c-a mai folosit astfel de armă în luptă doar de câteva ori. M-a lăsat să arunc eu grenadele, apoi i-a secerat pe supraviețuitori ca pe niște popice! A tras în tot ce-a mișcat. Are nervi de oțel.

— Cred că a trecut ultimul examen al lui Hog, zise Loughlin. Acuma, ce mama dracului o să facem d-aici încolo?

— Am pierdut doar un elicopter, zise Stone. Nu e totul pierdut. Băgă mâna în buzunar și scoase radioul.

— An Khom a zis că poate funcționa și la trei sute de kilometri. Dacă e așa, pur și simplu îi spunem omului că avem nevoie de transport și să trimită un alt elicopter.

— E simplu, dar numai dacă An Khom l-a lăsat deschis la ora asta matinală, zise Hog.

Mark deschise radioul și așteptă un minut, apoi vorbi.

— Viermele cheamă Marele Urs, Bangkok. Viermele cheamă Marele Urs, Bangkok. Răspunde, Mare Urs. Terminat.

Așteptă un minut, apoi repetă apelul de două ori.

— Pentru că-i un apel de urgență, o să încercăm din oră în oră, zise Stone.

Loughlin întinse mâna. Luă radioul și verifică butoanele.

— Lumina închis-deschis nu se aprinde cum ar trebui. Ești sigur că bateriile sunt bune?

— Acum o jumătate de oră erau.

Loughlin întoarse aparatul și se încruntă. Din carcasă ieșea vârful unui glonț de AK-47, în vreme ce restul lui era ascuns în interior.

— Acum chiar că avem o problemă, zise Stone. Trebuie să-l fi căpătat la ultimele rafale. Îmi aduc aminte că am fost lovit în spate. Am crezut că e o creangă care cade din copac.

Loughlin se uită la rucsacul lui Mark, puse radioul în el și râse încet.

— Nu avem un radio care să meargă, dar cel puțin avem un conducător. Nenorocitul de radio ți-a salvat viața, Stone. Glonțul ar fi intrat în corpul tău gingaș chiar în șira spinării pe care ți-ar fi frânt-o, ori ar fi ieșit prin plămân și inimă.

Stătură toți pe iarba de pe malul râurilor care formau un V și se holbară la radio.

Stone zgâlțâi aparatul și răsuci butoanele de câteva ori. Nimic. Îl aruncă îl iarbă, lângă elicopterul distrus.

— Am discutat puțin cu An Khom despre un plan în cazul în care apar întâmplări neprevăzute, dar nu s-a precizat nimic concret. E un afacerist și n-o să se îngrijoreze prea mult dacă nu-i apare elicopterul. De data asta, a riscat cu plata. Dublu sau nimic. Dar nu s-a gândit că ar putea să piardă aparatul de zbor. La dracu', hai să ne mâncăm rațiile și să ne gândim ce facem.

După ce se întoarseră la arborele tek, îi văzură pe cei trei cambodgieni strânși în jurul celui de-al patrulea.

Stone se apropie de ei și Sen îl întâmpină.

— E Lon. Rănit foarte rău. Nu mai mișcă. Nu vrea să fie capturat de comuniști.

Mark se așează pe pământul umed, lângă micuța femeie.

— Sen, nu cred că am înțeles ce vrei să spui. Zici că nu poate fi mișcat. Știi că nu putem să rămânem aici.

Tânăra femeie flutură o mână prin aer.

— Nu, nu. Ți-am zis doar așa. Lon mi-a spus ce să fac. Când plecăm, îi lăsăm un pistol. E posibil?

— Da, dar...

— Nu, Lon Poi hotărăște.

Stone o băt看 pe umăr și îi dădu un pistol de calibrul 45 încărcat. Îi mai dădu încă două încărcătoare. Femeia clătină din cap și îi înapoie cele două rezerve. Scoase cu îndemânare încărcătorul din pistol, lăsa în el doar două gloanțe și i le dădu pe celelalte lui Stone, care le luă surprins.

Sen băgă rezerva la loc, încărcă pistolul și puse siguranța.

— Lon Poi mulțumește. Eu mulțumesc. Luptătorii pentru o Cambodgie liberă mulțumesc.

Se înapoie la ceilalți doi cambodgieni care stăteau lângă camaradul lor căzut.

Stone se duse înapoi unde îl așteptau americanii.

— Bine, băieți, uitați care-i situația. Avem trei sute de kilometri până la cel mai apropiat punct din teritoriul thailandez. Avem arme. Putem să luăm multă muniție înainte să plecăm și arme de foc. Dacă tot facem un inventar, am cam rămas fără provizii. N-avem nici un mijloc de transport. Are cineva vreo sugestie?

— Ei bine, sergent, o să mărsăluim, zise Patterson.

— Șansele să facem asta sunt foarte slabe, replică Loughlin.

— Acceptăm doar sugestii, zise Stone. Fără argumente sau deducții logice.

— Navigăm pe Mekong, zise Hog.

— Mărsăluim, sugeră Loughlin.

— Prădăm câteva sate, adăugă Patterson.

Mark se întoarse către Hillburton. Caporalul era din nou pe altă lume. Auzea și executa comenzile, dar se retrăsese în lumea lui secretă.

Stone se uită la fiecare dintre oamenii săi.

— Din câte îmi dau seama, avem trei opțiuni. Una, am putea să mergem pe jos prin tot ținutul. Am putea găsi care cu boi pe parcurs, dar nu-i sigur. Doi, am putea s-o dăm în bară, să fim capturați și duși într-o altă închisoare. Trei, putem să ne ascundem undeva, să tragem până ni se termină muniția și apoi

ăia să ne ciuruie fundurile. Aștept comentarii. Hog?

— N-avem de ales, mășăluim.

— Chiar că n-avem de ales, Stone, zise Loughlin. Va trebui să facem tot posibilul să ajungem pe jos, chiar dacă va trebui să ne dăm duhul pentru asta.

Patterson rânji.

— La dracu', sergent, fără discuție! Trebuie să ne mișcăm fundurile. Ar fi mai bine să plecăm.

Stone se uită la Hillburton, apoi dădu din cap.

— În unanimitate. Lon Poi e grav rănit. Nu poate fi mișcat. I-am dat un pistol. Asta a cerut. Ar trebui să ne verificăm armele și să mai luăm vreo două AK-uri, dacă cineva vrea să le care. În curând o să se termine muniția la CAR-15 și putem să ne aprovizionăm de-aici. Cred că ne vor fi de folos nenorocitele astea de arme rusești.

— Hai să luăm toate încărcătoarele pline de AK-47 pe care le găsim. Patterson, ia un rucsac gol și ia tot ce găsești în prima ascunzătoare a vietnamezilor. Hog, tu ia tot ce găsești în a doua. Inclusiv grenadele și orice altceva am putea căra. A căra e cel mai important termen aici.

Zece minute mai târziu împărțiră toate rațiile care le mai rămăseseră și mâncară. Nu mai era nimic de făcut. Erau gata. În prima ascunzătoare, găsiră un radio distrus. Vietnamezii ar fi putut chema ajutoare.

Găsiră douăzeci și opt de încărcătoare pline. Patru oameni cărau arme AK-47 și patru încărcătoare. Restul muniției intra în rucsacuri.

— Spre vest, zise Mark. Trebuie să mergem direct spre vest, dacă vrem să ajungem la destinație. Prima mare problemă e Mekongul. Aici cred că are o lățime de aproape un kilometru.

Stone îi făcu semn lui Sen. Femeia spuse ceva cambodgienilor. Fiecare se aplecă și îl îmbrățișă pe muribund, apoi plecară fără să se uite înapoi. Sen rămase ultima. Puse o floare din junglă în mâna lui Lon Poi, iar arma în cealaltă. Stone o văzu cum trage siguranța, îl sărută pe obraji, se întoarse și plecă.

Nici nu merseseră o sută de metri, când auziră împușcătura unui pistol de calibrul 45.

Sen se întoarse spre Stone și dădu din cap.

— Suferința lui Lon Poi s-a sfârșit. Noua lui viață o să înceapă curând. Buddha o să-l protejeze.

Ca și mai înainte, Mark stabili aceeași ordine de marș, punând-o pe Sen în frunte. Porniră în direcția vest, spre fluviul Mekong

care tăia ca un cuțit câmpia întinsă. Apreciară că malul acestuia se afla la o distanță de zece kilometri.

CAPITOLUL VIII

Stone era mulțumit de marșul din ultimele două ore. Se distanțaseră destul de mult de elicopterul ars și de eventualele trupe vietnameze venite la locul luptei.

Tăie o liană ce atârna în drumul lor, cu maceta lui Sen. Nu putea să își verse altfel mânia iscată de situația din junglă.

Era posibil să traverseze Cambodgia pe jos, dacă nu se grăbeau, dacă stăteau în zone nepopulate, dacă învățau să mănânce ce le oferea pământul și dacă nu dădeau peste trupe de soldați. *Dacă*, asta era marea problemă!

Ultima știre pe care o primise înainte să plece din Bangkok fusese aceea că începea sezonul cald de trei luni, timp în care jungla, mlaștinile și drumurile se mai usucă puțin. În ultimii șase ani, vietnamezii declanșaseră ofensive în aceste perioade uscate și se așteptau să procedeze la fel și în acest an. O sursă spunea că vor aduce patruzeci de mii de soldați de la granița cu China ca să formeze o misiune de căutare și distrugere pe teritoriul Cambodgiei, pe ambele maluri ale fluviului Mekong.

Stone și echipa sa se aflau exact în mijlocul acelei zone de operațiuni. În afară de asta, atacurile vietnameze aveau să fie conduse de mai bine de douăsprezece tancuri rusești T-54. În curând, drumurile se vor usca suficient de mult pentru ca tancurile să poată opera.

În timpul marșului, Stone îi ținu sub observație pe cei doi prizonieri, dar văzu că se descurcau destul de bine. Hillburton părea mai puternic acum, poate pentru că nu își risipea energia nervoasă așa cum făcea Patterson. Amândoi aveau să reușească... dacă reușeau și ceilalți.

Începu să se gândească la problemele urgente. Mai întâi, un drum peste Mekong, apoi un ghid care să-i țină departe de centrele populate și să-i ducă pe drumuri și poteci dosnice. Apoi mâncare. Deja stomacul său simțea nevoia să ia ceva „carburant”. În seara aceea erau nevoiți să mănânce numai fructe.

Văzuse destul de des arbori cu nuci de cocos și, din când în când, bananieri. Nu erau din același soi cu cele din magazinele americane, dar văzuse unele fructe destul de coapte. Cum rămânea cu carnea și cartofii, hrana luptătorului?

Sen îi făcu semn să se oprească. Stone ridică mâna și oamenii

se opriă și se lăsară la pământ. Femeia avea o expresie ciudată pe față, ceva între furie și frică.

— Foarte rău, zise ea în timp ce priviră în josul potecii. E ciudat ca omuleții să fie aici. Am găsit semnul lor de două ori, și acum iar.

— Sen, nu-nțeleg. Ce omuleți?

— Aborigeni, băștinași. De secole hoinăresc prin locurile astea. Se zice că singurul om care intră în satul lor e unul sfâșiat în bucăți de vreun tigr.

— Sen, e folclor? Superstiție?

— Parțial. Dar sunt foarte neprietenoși, războinici, atacă pe oricine intră pe teritoriul lor. În timpul celui de-al doilea război mondial, au ucis detașamente întregi de experți japonezi.

— Putem să-i ocolim?

— Trebuie să ne întoarcem mult înapoi. De obicei, stau în munți, acolo unde nu prea se aventurează oamenii. Vin aici jos pentru ritualuri sau pentru materiale de care au nevoie.

— De ce le spui omuleți?

— Sunt mici, n-au mai mult de un metru înălțime.

— Pigmei.

— Da.

Stone se gândi un minut la noua situație. Nu puteau să se întoarcă. Probabil că vietnamezii roiau acum în jurul elicopterului. Era trecut de ora nouă dimineața. Îi făcu semn femeii să rămână pe loc și se întoarse către americanii care se odihneau.

— O să facem pe durii. O să încercăm să forțăm drumul dacă dăm de ei. Poate că și lor le e frică de noi.

— Sper asta din tot sufletul, zise Patterson. Ar fi culmea să ajung atât de departe doar ca să termin ca tocăniță pentru pigmei. Cei mai mulți dintre ei sunt canibali, știi, sergent? Auzeam de ei prin tabără, din când în când. Îmi doream ca jigăriții ăia să vină și să-i mănânce pe câțiva dintre paznicii mei grași.

Stone se întoarse la Sen și o întrebă dacă era adevărat ceea ce spusese Patterson.

— A, da, toți omuleții mănâncă oameni.

Femeia avu un tremur și Mark văzu o pată roșie pe buzunarul bluzei verzi.

— Ești rănită!

— Doar o zgârietură.

— Unde?

— La piept... la sân. Nu e rău.

— S-o bandajăm. Am nevoie să fii puternică și sănătoasă.

Opri din nou grupul. Femeia protestă un timp, dar Stone scoase trusa de prim ajutor și ea trebui să se descheie la nasturii cămășii groase și să-și ridice bluza. Unul dintre sânii ei mici avea o rană adâncă de doi centimetri și sângerase mult. Mark curăță sângele și o lăsa pe ea să se îngrijească, apoi o bandajă pe la spate, ca să fie sigur că pansamentul o să stea la locul lui.

— Îmi pare rău dacă te simți stânjenită, Sen. Dar astăzi ești un soldat, nu o femeie. E mai sigur pentru tine. La Bangkok poți să fii din nou femeie.

Sen se înclină.

— Mulțumesc. Ești un om bun.

Câteva minute mai târziu, porniră din nou la drum. Îngrijorarea lui Sen se accentuă.

— Alte semne, urme de picioare mici în noroi.

Își continuă drumul și ajunseră în apropierea unei ape ce curgea vijelios dintre dealuri, când femeia se opri brusc și arătă înainte.

Pe potecă se afla un cap de om. O sulită de bambus intra prin gură și ieșea prin ceafa. Fața era a unui asiatic, dar Mark nu-și putu da seama din ce țară.

— E ultimul avertisment să nu intrăm, zise Sen.

— Omuleții ăștia folosesc arme de foc?

— Nu, armele primitive, arcul, săgeata și sulita.

Stone scoase din teaca de la brâu cuțitul cu lama de douăzeci de centimetri și îl ținu de lamă. Era făcut din cel mai bun oțel și ascuțit foarte fin zece centimetri de la vârful. Uneori se bărbiera cu el.

Luă conducerea grupului, ținând în mână cuțitul pe care îl legăna după cum mergea. Din când în când, câte o rază de soare ce răzbătea printre coroanele dese ale copacilor îl făcea să strălucească.

Înaintară numai o sută de metri, când Stone văzu mișcare în față. În mijlocul potecii, apăru un omuleț ce purta o pânză în jurul coapselor și ținea în mână un trident din bambus ascuțit la capete. Pigmeul avea un metru înălțime, un smoc de barbă și ochi strălucitori. Ținea picioarele depărtate și pumnul în șold. Postura omulețului era foarte autoritară.

Stone se uită în stânga. Văzu încă trei aborigeni. La dreapta, se aflau alți trei, apoi de-o parte și de alta a cărării apăru o întreagă coloană de omuleți. Fiecare avea o sulită mânăjită cu o

substanță roșie care nu fusese pusă acolo doar de decor.

Sen stătea calmă lângă Mark. Primul aborigen se uită cu atenție la cuțitul mare.

Pigmeul se răsti la ei. Era o limbă care nu se folosea de obicei prin țară și Stone nu o mai auzise niciodată. Se uită la Sen. Femeia zâmbi și spuse câteva cuvinte.

— Dă-i cuțitul, zise Stone.

Sen vorbi din nou și arătă cuțitul pe care Mark îl ținea într-o poziție în care nu putea fi folosit ca armă.

Omulețul din față se încruntă și arătă spre un altul de lângă el. Aborigenul ridică sulița și înaintă mai degrabă ca un animal decât ca un om. Folosi coada suliței ca să ia cuțitul din mâna lui Stone, apoi îi amenință pe amândoi cu „arma”. Sen și Mark se retraseră puțin.

Pigmeul luă cuțitul și o luă la fugă înapoi, bucuros, spre căpetenia lor.

Șeful luă arma, o examinează, ceru o bucată de lemn de bambus și o tăie. Lama trecu prin lemnul verde ca prin apă.

Patruzeci de voci pe pigmei murmură aprobator. Era felul lor de a arăta că le plăcuse cadoul.

— Spune-le că e un dar de la un prieten. Nu vrem decât să trecem în siguranță până la fluviu.

Sen se strădui să traducă. În cele din urmă, îl făcu pe șef să înțeleagă. Acesta zâmbi, mânuiește cuțitul și tăie liane și bucăți de bambus, bucuros de noua sa jucărie.

Apoi unul dintre oameni îl atinse și murmură ceva. Aborigenii dispărură în junglă.

Sen clătină din cap.

— Să nu miște nimeni. I-a alertat ceva.

Stone transmise ordinul mai departe.

— Nu mișcați. Stați la locul vostru. Omuleții ori s-au speriat, ori e o capcană. Nu mișcați, dar fiți pregătiți. Nu trageți decât la comanda mea. Dar nu cred că ar fi bine să ne folosim armele.

Mark auzi cum se apropie o patrulă, sau poate o companie, în orice caz, soldați. În curând, auziră râsete și voci. Pe potecă apăru o patrulă formată din cinci soldați vietnamezi care se opri.

Cel din frunte se adresează celui din spate. Un soldat cu trese pe umăr înaintă cu un AK-47 pregătit de tragere.

— Cine sunteți? întrebă el în vietnameză, ridicând arma spre ei.

Se afla la douăzeci de metri de Sen.

— Suntem înconjurați de omuleți, zise tânăra femeie. Pigmeii

canibali.

Conducătorul patrulei izbucni în râs.

— Trebuie să fii ori fricoasă, ori babă ca să crezi poveștile cu aborigeni fioroși. Arată-mi unul dintre ei!

Chiar atunci un aborigine apăru la zece metri de el.

Soldatul trase șase gloanțe, dar omulețul anticipase atacul și sărise în spatele unui arbore tek.

Înainte ca oricare altul să poată trage, douăzeci de sulițe otrăvite zbârnâiră și se înfipseră în cei cinci soldați.

Nu se mai trase nici un foc de armă. Aborigenii chiuiră, atacă, tăiară gâturile vietnamezilor și își recuperară sulițele. După o perioadă în care vorbiră repede și nedeslușit, douăsprezece femei micuțe apărură și se holbară la străini. Purtau fuste lungi, iar piepturile le erau acoperite cu haine viu colorate. Șeful strigă o comandă, poate un avertisment, și două femei apucară vietnamezii de picioare și îi traseră pe rând în junglă.

Liderul pigmeilor apăru din nou, dar de data asta se apropie la trei metri de Sen și Stone. Vorbi încet și îi lăsă timp femeii să traducă.

— Spune că e frumos din partea noastră să-i facem un cadou. E bucuros că nu ne-am folosit bang-bang-urile. Toți cei care folosesc un bang-bang trebuie să moară. Acum ne invită la o masă festivă. Fructele junglei, o mâncare delicioasă de șarpe, iar cel mai gras dintre vietnamezii pe care tocmai i-au omorât... va fi fript pentru plăcerea noastră.

Stone zâmbi.

— Spune-i că-i mulțumim, că suntem de pe pământul de dincolo de mare și că trebuie să ne grăbim să ajungem la fluviul cel mare. O să-i dăm un al doilea cadou.

Încet, Mark se aplecă și scoase de la bocancul drept un cuțit de zece centimetri. Îl ținu de lamă și îl întinse șefului. Un aborigine se îndreptă către el, întinse sulița și atinse ușor încheietura mâinii lui Stone. Cuțitul căzu și se înfipse în potecă, iar aborigenii murmurară încântați.

Omulețul ridică cuțitul și, ținându-l de lamă, așa cum făcuse Stone, i-l dădu șefului.

Sen îi transmise mesajul și căpetenia zâmbi, apoi dansă în cerc.

— E foarte încântat, zise tânăra femeie. Cuțitul e cea mai importantă avere pe care o poate avea un om de-al lor. Acum a primit două cuțite într-o singură zi!

— Sper să nu se entuziasmeze prea tare și să vrea să se însoare cu mine, zise Stone.

Șeful se potoli și dădu un ordin unui pigmeu, care dispăru în pădure.

Șeful se uită la Sen. Vorbea și aștepta ca ea să traducă.

— Căpetenia spune că suntem liberi să plecăm. Tu înțelegi bunele maniere așa cum ceilalți n-o fac. O să pună la loc de cinste cadourile tale. Și-ar dori să stea pentru dansul victoriei și pentru praznicul festiv, dar și el e plecat departe de casă.

În timp ce termină de tradus, apărură două femei ce cărau un coș mare cu fructe. Multe dintre aceste fructe Mark nu le mai văzuse vreodată. Șeful mai spuse câteva cuvinte, apoi cei patruzeci de aborigeni dispărură în junglă în două secunde și Stone și oamenii lui rămaseră singuri, întrebându-se cum de pigmeii dispăruseră atât de repede.

Sen verifică fructele. Toate erau comestibile. Luară fiecare câte trei sau patru și lăsară coșurile în drum, de unde femeile mici aveau să le ia mai târziu.

Merseră mai repede decât în mod obișnuit și, după o jumătate de kilometru, Sen nu mai văzu urmele de pași ale pigmeilor. Se mai liniștiră puțin, iar Stone le spuse că mai aveau trei sau patru kilometri până la fluviu.

Sen le povesti că omuleții hoinăreau prin Vietnam, Cambodgia, Laos și Thailanda. Nu cunoșteau conceptele de națiune, graniță, vorbeau un dialect ciudat al vietnamezei și străbăteau fericiți drumurile, mâncau vânat din păduri și junglă, sau vreo bucată de om fript, atunci când le cădea în mână vreunul, așa cum se întâmplase în acea zi.

Legende le spuneau că existau între douăzeci-treizeci de astfel de triburi care hălăduiau prin zonele pustii a patru națiuni.

— Nu mi-aș dori să fiu în pielea ăluia care s-ar duce să facă un recensământ, zise Stone.

Încă se mai aflau într-o zonă deluroasă și, din câte un punct înalt, puteau vedea fluviul uriaș înaintea lor. Era atât de lat, încât părea un lac mare.

O dată auziră focuri de armă, de undeva, de jos. După câteva împușcături, se făcu tăcere.

Stone dădu din umeri. N-aveau nici o altă șansă. Trebuia să înainteze. Preluă conducerea și îl luă pe Patterson lângă el. Soldatul masiv din San Francisco se simțea mai bine. Mâncase toate fructele. Era obișnuit cu ele pentru că le mânca de ani de zile.

— O s-avem parte de ceva acțiune acolo unde s-aud puștile, sergent? Sper din tot sufletul să fie așa. Trebuie să ucid câte zece vietnamezi pentru fiecare an în care am stat în închisoare. Crezi c-o să reușesc?

— Sper să nu dăm de atât de mulți, zise Stone.

Avu o strângere de inimă când văzu zâmbetul de om liber pe care îl flutura Patterson pe buze și felul în care înainta pe potecă. În următoarea jumătate de oră, aveau să afle cum stăteau lucrurile cu împușcăturile.

CAPITOLUL IX

Se opriă pe culmea unui deal înalt, de unde puteau vedea o porțiune de aproape zece kilometri din fluviul Mekong. În locul în care se aflau ei, apa avea o lățime de un kilometru. Stone știa că izvora din Tibet și trecea prin China, Laos și Cambodgia înainte să se verse în Marea Chinei de Sud. Lungimea sa era de mai bine de două mii șase sute de kilometri. Mark Stone și echipa sa nu trebuiau decât să treacă peste el.

Stone hotărâse că nu avea nici un rost să navigheze pe Mekong. Pe lângă faptul că nu ducea nicăieri, pentru ei, mai era și plin de vasele patrulilor vietnameze și cambodgiene. Vest, trebuiau să se miște spre vest.

În timp ce se odihniă, Patterson îl interogă pe Stone:

— Hei, cine mai e președinte acum? La dracu'! Nu știu nici măcar cine mi-e comandantul suprem! Era Nixon pe vremea aia. Ce s-a întâmplat cu el?

Stone îi spuse întreaga poveste.

— Hristoase! Pun pariu că babacul meu a fost șucărit. Obişnuiam să-i spunem Dick Nixon. Zicea că-i cel mai bun președinte pe care l-am avut vreodată. Lui tata întotdeauna i-au plăcut președinții republicani. Tata e plin de bani. Sau cel puțin așa era când am plecat. Acum cred că are mai mulți. Spui că economia merge bine? Asta înseamnă că are cu câteva milioane mai mult decât atunci când am plecat.

Patterson se trânti cu spatele în iarba verde și înaltă.

— Mamă! Știți ce bine e să te simți liber? Doar să poți să stai aici și să nu-ți pese de paznici, să nu-ți faci griji că n-o să ți se dea mâncare, să nu-ți faci griji că omuleții or să te lovească cu vreun băț de bambus? V-am spus? Misiunea vieții mele e să tai toți bambușii din lume!

Phil izbucni în râs.

— Știți de când n-am mai râs ca acum? De ani și ani și ani. Hei, trebuie să mă gândesc ce mama dracului o să fac după ce mă întorc în State!

La acest gând, lacrimile îi curseră pe obraji.

— Chiar că mă întorc. O să ajung acolo. Nu sunt sigur că pot să fac față situației de a fi liber. Am fost închis atâta timp!

Își șterse lacrimile și înjură încet.

— Hei, mi-e frică! Știți ceva? Sunt speriat al dracului de tare!

Nu știam nici măcar cine e președintele. Cine ai zis, Ronald Raegan? Parcă era actor. Ia uite, bă! Actor de televiziune și-acu' președintele nostru! Nu cumva faci mișto de mine? Ar trebui să iau un teanc de reviste *Time* și să le citesc pe toate din scoarță-n scoarță. Treișpe ani... cred că sunt mai mult de șase sute. Nici o șansă. Fete. Mai există încă fete acolo? Drăguțe și delicate și amuzante? Treișpe ani fără nici o femeie! Mâna mea e terminată!

Patterson râse și continuă, amintindu-și de ceva:

— La dracu'! Cum e cu plata? O să fiu plătit pentru toți aniiăștia, nu? Am intrat în armată ca sergent. În treișpe ani, poate c-am fost și eu promovat o dată sau de două ori. Despre ce fel de bani vorbim aici? Nici nu știu cum se mai plătește.

Stone se gândi câteva clipe.

— Un sergent ar trebui să primească în jur de cincisprezece mii de dolari pe an, deci pentru timpul în care ai stat aici vin cam două sute de mii de dolari.

— Nu-ți bate joc de mine, omule! exclamă Patterson. Fără mișto? O să am două sute de mii de dolari dacă intru în orice unitate militară americană?

— Cam atâta, zise Hog. Bineînțeles, ca agent al tău primesc zece la sută...

Izbucniră toți în râs și, când se potoliră, auziră „lătratul” furios al unui AK-47, venind de undeva nu prea de departe. Se aruncară în iarbă și înghețară.

— Prea aproape, sergent. Ar fi mai bine să verific, zise Hog, ridicându-se.

Stone îi făcu semn să înainteze.

— Mergem amândoi. Dacă nu ne caută pe noi, sigur c-or s-o facă în curând. Ar fi mai bine să ne acoperim spatele.

Se mișcă ca două umbre pe poteca ce ducea spre râu. O singură împușcătură și un țipăt îi făcură să se ascundă în spatele unui pâlț de copaci din stânga.

Cei doi veterani înaintară prin vegetația deasă până într-un punct din care vedeau bine. În luminișul de lângă cursul unei ape mici, Stone văzu un grup de copii, toți plângând. O femeie stătea lângă ei și încerca să-i liniștească, dar fu smulsă din mijlocul lor de un bărbat înarmat care purta pantaloni verzi.

Acesta o ridică în picioare, îi desfăcu bluza și îi rupse cămașa albă, până ce sânii rămaseră liberi. Omul puse mâna pe unul dintre ei, îl mângâie și se jucă cu el. Apoi râse și o trase spre o cocioabă.

Stone văzu în luminiș două cadavre, un alb masiv și o femeie,

albă și ea, care fusese dezbrăcată. Capul femeii stătea într-un unghi ciudat, semn că gâtul ei fusese rupt.

Alți trei oameni ieșiră dintr-o baracă din partea opusă. Toți purtau pantaloni militărești, dar de culori diferite. Râdeau. Stone dădu din cap și amândoi își ridicară puștile CAR-15.

— Eu îl iau pe cel cu femeia, zise Stone.

Ținti spre capul omului și trase. Glonțul îl prinse chiar când acesta se întorsese ca să se uite la femeie. În loc să-l lovească la ceafa, glonțul îi intră în cap pe la ureche, străbătu creierul și ieși prin creștet. Femeia țipă și căzu spre copii.

Primul glonț al lui Hog făcu o gaură în inima celui din stânga care ținea în mână o macetă. Cel lovit se răsuci în loc și căzu în râu. Ceilalți doi își ridicară armele și se uitară disperați după cel care trăgea. Două gloanțe, o clipă mai târziu, și cei doi căzură pe pământul junglei, morți și gata de descompunere.

Femeia se ridică. Arăta ca o americană. Era mai înaltă decât o femeie orientală, iar acum vorbea cu copiii în engleză, încercând să-i liniștească. Vocea ei o acoperi pe cea a copiilor, dar era blândă și protectoare.

— Hei, domniță, mai sunt ceva bandiți criminali pe-acolo?

Femeia se ridică și se uită în direcția din care veneau vocile lor.

— Nu, i-ați ucis foarte brutal pe toți patru. Erau khmeri roșii dezertori, țărani care se întorceau la fermele lor ca să muncească.

Stone se încruntă.

— I-au omorât pe prietenii tăi care zac acolo pe pământ și le iei apărarea?

— Unele lucruri sunt greu de explicat.

Se ridică, spuse copiilor să stea la locurile lor și merse cu un pas ferm spre baracă. Se uită înăuntru, apoi se împletici spre ușă, cu fața albă de groază.

— Acoperă-mă, amice! zise Stone.

Alergă spre baracă cu degetul pe trăgaci, atent la orice posibil pericol, dar nu mai văzu nimic amenințător.

La ușa cocioabei o prinse pe femeie tocmai când aceasta leșina. Stone o duse în locul în care se aflau copiii și o întinse pe iarbă. Se întoarse să se uite înăuntru. Pereții erau stropiți de sânge. Pe o saltea subțire era o femeie dezbrăcată. Mâinile îi fuseseră retezate, sânii tăiați și un lemn de bambus de un metru înfipt în abdomen.

Stone aduse apă rece din râu și udă fruntea femeii leșinate.

Încet, americanca brunetă cu bluza sfâșiată își reveni.

— Jennifer! Jennifer! strigă ea, încercând să se ridice.

Stone o ținu la pământ. Femeia se uită la el.

— Jennifer e rănită rău. Trebuie s-o ajutăm!

— Îmi pare rău, dar n-o mai poate ajuta nimeni. E moartă.

— Nu!

— Ba da. Femeia din baracă nu mai are nevoie de nici un fel de îngrijire medicală. Crede-mă.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Nu făcea nici un efort să se acopere acolo unde bluza fusese ruptă. Se vedea un sân. Se făcu palidă și începu să tremure. Când se uită la el, privirea avea o altfel de expresie, mai rece, mai dură.

— Mă numesc Mary Eve Filmore și sunt din Philadelphia. Nu cred că ți-am reținut numele.

— Sunt Mark Stone și trebuie să vă ducem departe de aici pe tine și pe copii, înainte ca împușcăturile să atragă soldați vietnamezi.

— Departe? Soldați?

Femeia se uită în jurul ei câteva clipe și Stone se temu că o să leșine din nou. În mod clar, se mai afla încă în stare de șoc. Începu să plângă din nou. Se aplecă înainte și Stone o prinse în brațe.

Hog privi scena câteva minute, bătând darabana pe patul puștii CAR-15. Fața lui sălbatică se încruntă.

— Sergent, trebuie să plecăm dracului de-aici. În câteva minute, tot locul o să fie plin de soldați. Pun pariu pe un dolar că ne-am făcut cu un bagaj în plus, femeia și șase copii, nu-i așa?

Stone dădu din cap. O îndepărtă pe femeie și își șterse lacrimile.

— Mary Eve, acum trebuie să plecăm. Copiii fac parte din grupul tău?

— Da! Copiii merg cu mine! Să nu îndrăznești...

Se opri brusc.

— Îmi pare rău.

Își șterse ultimele lacrimi de pe obraji, se uită la bluza ei și se întoarse în timp ce își legă cele două părți sfâșiate.

— Acum, primul lucru pe care trebuie să-l facem e să dăm fratelui Charles și surorilor Jennifer și Beverly o înmormântare decentă, creștinească. Of, Doamne, n-avem o lopată. Trebuie să-i înmormântăm, înainte să facem orice altceva!

Stone simți un fior de durere.

— Ați fost misionari în Cambodgia. Ați fost prizonieri?

— Nu, nu prizonieri, ci misionari ai Bisericii Misionare Creștine Unite. St. Louis e cartierul nostru general.

— Toți misionarii creștini au fost scoși din Cambodgia acum zece ani.

— Noi suntem un caz special. Noi nu facem politică. Au spus că putem să rămânem și să punem pe picioare spitalul. Fratele Charles e fratele meu adevărat. Este... era doctor. Medic misionar, cea mai prețioasă slujbă pe care Domnul ar fi putut-o da cuiva!

— Da, domnișoară. Și acum copiii. Ei merg cu tine. Unii dintre ei par a fi rase amestecate.

— Toți sunt așa și sunt sub protecția mea.

— Vorbește vreunul engleza?

— Bineînțeles! Toți o vorbesc, mai mult sau mai puțin. Acum, cum facem să-i îngropăm pe acești sfinți slujbași ai Domnului?

Stone se ridică, o ajută pe femeie să se ridice și ea și, cu o mișcare bruscă, se aplecă, îi trecu brațul pe după gâtul lui și o săltă pe umăr.

— Jungla o să se ocupe de detaliile înmormântării. Numai dacă nu vrei să li te alături lor, sub pământ. Copii! Hei, voi de colo!

Toți cei șase copii se întoarseră spre el.

— Plecăm de-aici. Urmați-mă. Înțelegeți ce spun?

— Bineînțeles că da, domnule Stone, zise cea mai mare fată, care avea în jur de zece ani.

Copiii se ridicară repede și formară un șir în cadrul căruia cel mai mic stătea în față, iar cel mai mare în spate. Hog se postă în urma lor și coloana ciudată se grăbi să ajungă pe poteca principală.

Femeia se zbătea și țipa.

— Pune-mă jos chiar acum! N-o să las carnea și sângele meu într-o junglă cambodgiană imputită ca să putrezească sau să fie mâncată de animale! Nu accept asta!

Stone o ignoră și merse mai departe. O puse jos când ajunseră la cărarea pe care trebuiau să înainteze. Îi făcu semn lui Hog să meargă cu copiii la restul echipei și o întoarse pe femeie cu fața spre el.

— Mary Eve, vrei ca acești copii să fie măcelăriți de vietnamezi sau să fie folosiți ca ținte de tragere în timp ce încearcă să alerge către copaci, ca să se ascundă?

— Doamne, nu, bineînțeles că nu!

— Atunci, taci din gură, nu mai țipa! Este o situație de luptă. Nu avem timp să ne îngropăm morții. E zonă de război, în orice

moment vietnamezii ar putea apărea cu zece sau patruzeci de mii de soldați. Înțelegeți ce vreau să spun, domnișoară Filmore?

— Da, înțeleg, domnule Stone. Adu-ți aminte că acolo sunt fratele meu și două dintre cele mai scumpe prietene. Nu vreau decât să le fac o înmormântare decentă, creștinească.

— Știu, Mary Eve. Și, dacă te las să faci asta, probabil că va trebui să te îngrop și eu pe tine și jumătate din echipa mea. Nu vreau să pierd vieți dacă nu e nevoie.

— Ești un monstru, un criminal! Nu trebuia să-i omori pe oamenii ăia. Ai fi putut să-i obligi să arunce armele și să-i alungi în junglă!

— Domnișoară Filmore, nu sunt misionar. Sunt soldat de meserie și știu să mi-o fac cum trebuie.

— Adică să omori oameni.

— Când sunt nevoit, mai ales ca să salvez viețile altora, așa ca a ta.

— Oh, da. Mulțumesc că mi-ai salvat viața.

Vocea ei era rece, dură, impersonală.

— Asta numesc eu sinceritate. Acum, destul cu cearta. Unde te duci cu copiii?

— În Thailanda, departe de luptele astea. Ne mutăm serviciul într-o tabără de refugiați de lângă Aranyaprathet. E lângă granița Thaiandei.

— Asta înseamnă aproape trei sute de kilometri. Ce mijloc de transport aveți?

— Credința și picioare puternice.

— E un drum lung.

Se apropiară și ceilalți și porniră cu toții la drum, după ce așeză femeia și copiii în mijlocul rândului. Se îndreptară spre fluviu, sperând să treacă peste el la lumina zilei, apoi să se ascundă pe celălalt mal până la lăsarea întunericului.

Străbătură poteca puțin folosită până la cursul de apă și începură să caute o modalitate de a-l traversa. Mary Eve spuse că auzise de un om care ar avea o barcă și care s-ar afla prin apropiere. Din acest motiv veniseră și ei până aici.

După o oră de căutare inutilă, se odihniră lângă un stufăriș din apropierea drumului de lângă fluviu. Femeia se apropie de Mark, furioasă din nou.

— Domnule Stone, nu mă simt bine deloc înconjurată de atâtea arme. Oamenii ăștia sunt ciudați. Doi dintre ei spun că au fost prizonieri de război până azi-noapte. E adevărat?

— Da. Am venit să-i salvăm și să-i ducem acasă. Elicopterul

nostru a fost doborât.

— Din câte pot să-mi dau seama, presupun că toate astea sunt ilegale.

— Total ilegale, domnișoară Filmore. Guvernul S.U.A. mi-a interzis cu desăvârșire să vin aici, în Orient, și mai ales în această țară. Vă deranjează?

— Să dăm Cezarului ce-i al Cezarului, domnule Stone.

Femeia se încruntă. Lui Mark îi plăcea de ea. Era onestă, devotată credinței ei și atrăgătoare într-un mod foarte interesant. Avea fața ovală și trăsăturile aproape severe, dar când zâmbea copiilor avea o strălucire, o frumusețe greu de descris. Era înaltă și bine proporționată, iar părul negru tuns scurt avea tente de roșu.

— Sunt desfigurată, domnule Stone? Te uiți prea insistent la mine.

— Oh, îmi pare rău. Mă întrebam, de cât timp sunteți în Cambodgia?

— De aproape șapte ani. Când am venit, nimeni n-a crezut că o să putem intra. Dacă credința poate să miște munții, de ce n-aș fi putut eu să conving niște vietnamezi și niște cambodgieni încrezuți că aș putea ajuta la educarea oamenilor lor? A funcționat. Ne-au dat actele de liberă trecere. Noi patru aveam de gând să transformăm Cambodgia!

— De ce v-ați răzgândit?

— Guvernul cambodgian e o marionetă. Vietnamezii fac numai ce vor ei. Au obligat toți băieții de paisprezece ani din satul nostru să intre în armată. Au luat fetele de cincisprezece ani ca să se prostitueze pentru soldați. Apoi au venit și au ars biserica și casa copiilor orfani numai ca să se distreze! Fratele Charles s-a rugat toată noaptea în ploaie. De dimineață a zis că Domnul i-a spus că e timpul să se mute în Thailanda și să lucreze cu cei o jumătate de milion de cambodgieni din taberele de refugiați. Așa că ne-am făcut bagajele.

— Care bagaj?

— Aveam șase bivoli încărcăți cu echipamentul pentru școală și lucrurile din altar. La o zi după ce am plecat din Hoc Neu, ne-au jefuit bandiții și au luat totul, inclusiv bivoli. Am hotărât să continuăm și așa. Ne mai rămăseseră, totuși, viețile.

— Ți-au mai rămas șapte vieți, Mary Eve. Să sperăm că n-o să mai pierzi și altele până ajungem la Aranyaprathet.

CAPITOLUL X

Loughlin se apropie de Stone, care conducea grupul pe marginea drumului paralel cu fluviul Mekong.

— Nu știu ce s-a întâmplat sergent. Hillburton m-a surprins din nou. A trebuit să-i iau arma și cuțitul. Crede că prietenii noștri cambodgieni sunt paznici vietnamezi. Zice că vrea să-i omoare pe amândoi și că nu-i pasă ce-o să-i facă ceilalți paznici din tabără.

— Își aduce aminte, zise Stone. Retrăiește experiențe neplăcute prin care a trecut în închisoare. N-avem ce face. Pune-l la locul lui dacă trebuie, dar adu-ți aminte că el e motivul pentru care am venit aici.

— Corect. O să mă port cât pot de frumos. Cum merge cu doamna Dragon?

— Suntem criminali cu sânge rece și păcătoși și asta e doar începutul. Am dat de belea pentru că n-am lăsat-o să-și îngroape morții.

— Dacă o lăsam, acum eram morți cu toții. O să am mare grijă de Hillburton.

Loughlin se întoarce la locul lui și încercă să discute cu Hillburton.

— Doug, de unde ești tu, de fel?

Hillburton se încruntă și afișă o mină serioasă.

— N-are importanță, pentru că am în spate doi paznici care n-or să mă lase niciodată să plec. O să stau aici mereu. O să putrezesc aici și nimeni n-o să afle vreodată!

— Doug, cei doi sunt cambodgieni, luptători în mișcarea de rezistență anticomunistă. Fac parte din echipa noastră de salvare, nu mai ții minte? V-am scos afară din închisoare. Ești în drum spre Thailanda, de unde o să luăm un avion spre casă. Ești un om liber, Hillburton. Încearcă să-ți amintești cum am evadat.

— La dracu', tu n-auzi? Veneticii n-or să ne lase să plecăm. Ți-am zis că doi dintre ei sunt chiar în spatele meu. Nenorociții ăștia mici n-or să se miște de-acolo. N-or să lase pe nici unul dintre noi să plece. Ți-am mai zis asta!

— Ușor, Doug, ia-o-ncet. Ce-ai face dacă te-ai întoarce? Ai rămâne în cadrul armatei?

— Doamne, nu! Dacă o să mă întorc vreodată, o să pun pe picioare o fermă micuță pe dealurile din Oregon. O să plantez

copaci. Câțiva câini, câțiva juncani pentru carne și găini. Întotdeauna mi-au plăcut găinile. Ție îți plac găinile?

— Sigur că da, Doug, mai ales copanele.

— Păi, o să mă însor, dacă vreo femeie o să vrea să mă ia. A trecut atâta timp, încât nu cred că aş mai ști cum să procedez cu una. Nimeni n-o să vrea să stea cu mine. Sunt într-o încurcătură!... Numai paznicii sunt de vină. Mi-au făcut ceva la cap.

Loughlin se uită spre cer în timp ce Hillburton continuă să povestească ce ar face el dacă ar ajunge acasă. Avea sentimentul că povestea asta o să dureze până seara.

În fruntea șirului, Sen îl trase pe Stone de cămașă și arată spre fluviu. Un șlep încărcat plutea în josul apei, pe marginea acestuia, unde curenții erau mai slabi.

— Încearcă să-i faci să vină la țărm, îi zise Stone lui Sen.

Femeia alergă imediat spre malul fluviului, se opri chiar la marginea lui și flutură o cârpă albă pe care o păstrase special pentru acest lucru.

Îl strigă pe barcaș. Ambarcațiunea se apropie de țărm. Sen vorbi cu el. Stone auzi numai câteva cuvinte. Bărbatul singuratic de pe vas răspunse, clătină din cap și își continuă drumul.

Sen își lăasă mâinile să cadă, fără speranță, și alergă înapoi spre restul grupului.

— Zice că n-are motor. Ar face zece kilometri în josul fluviului ca să ne ducă în cealaltă parte.

— Și îi e frică?

— Da. Foarte frică. Orice străin în Cambodgia e un posibil criminal. E înțelept să-ți fie frică.

Își continuă drumul și ocoliră ceea ce li se părea a fi un sat.

Mary Eve i se alătură lui Stone. Purta pantaloni largi și ghete, iar pasul i se potrivea perfect cu al lui.

— Am venit să-mi cer scuze. În mânia mea, ți-am spus lucruri foarte rele. Îmi pare rău. Câteodată am probleme cu mândria și cu încăpățânarea mea, două caracteristici împotriva cărora fiecare creștin ar trebui să lupte.

— Nu e nevoie de scuze, domnișoară Filmore. Ai spus numai ce credeai și încă mai crezi. Credințele și slujbele noastre sunt diferite. Oricum, nu văd de ce n-am încerca să ne ajutăm reciproc cât mai mult posibil.

Tânăra femeie zâmbi. Avea un zâmbet fermecător.

— Te rog, zise ea încet. N-am putea să ne zicem din nou Mark și Mary Eve? Mi-ar plăcea mult mai mult. Nu sunt bună de nimic

atunci când sunt supărată și furioasă.

— Bine, Mary Eve. Cum se descurcă copiii?

Zâmbetul îi reveni.

— Ei sunt speranța Cambodgiei! Dacă am putea să-i învățăm în spirit creștin, ar putea fi de folos țării lor...

Își dădu seama că era frumoasă. Nodul care lega bluza începuse să se desfacă. Se uită în altă parte.

— Știu, se desface din nou. Vreau... vreau să-ți mulțumesc. Dacă n-ai fi venit la timp, mi-ar fi făcut ce i-au făcut lui...

Se cutremură și se uită la el.

— Mi-era mai frică de viol decât de moarte. Niciodată n-am fost forțată în felul ăsta. Chiar am leșinat, nu? Am mai văzut cum se moare în atacuri ale rezistenței. Presupun că atunci când a fost vorba... de o persoană pe care o cunoșteam...

Își întoarse privirea și continuă:

— Sunt recunoscătoare că am rămas în viață. Îți mulțumesc pentru acest dar.

— Știu c-a fost groaznic pentru tine, zise Stone. Cred că rezști remarcabil de bine.

— Ce ți-e scris în frunte ți-e pus. Cred că am o credință atât de puternică, încât pur și simplu sunt convinsă că orice se întâmplă e pentru că așa a vrut El. E voința lui Dumnezeu.

— Predestinare? Ești o fatalistă? Atunci, ce mai contează ce faci? Ar trebui să alegem toți calea cea mai ușoară. N-are importanță ce facem. Ce trebuie să se întâmple, tot se va întâmpla, indiferent ce facem noi. De ce nu renunțăm, atunci?

Femeia chicoti.

— Ești un soldat bun, Mark, dar nu ești prea tare la filosofie sau teologie. Este, totuși, foarte important ce face un om. Trebuie să ne străduim cât putem de mult. Numai prin acest efort voia lui Dumnezeu se va împlini așa cum dorește El. Îți dai seama de diferența extraordinară?

— Care e partea bună pe care o vezi în uciderea celor trei prieteni ai tăi?

— Neștiute sunt căile Domnului.

Stone râse încet.

— Ai dreptate. Nu prea mă pricep la chestiile religioase. Depășesc puterea mea de înțelegere. Îmi pare rău, uită ce-am spus. Știi ce mă impresionează cel mai mult la tine, Mary Eve? Ochii tăi. N-am mai văzut niciodată asemenea ochi care să exprime sinceritatea. Trebuie să fii atentă cu niște ochi ca ăștia.

— Da?

Ea îl privi câteva clipe și spuse:

— Acum ochii ăștia sunt surprinși, mulțumiți și fericiți.

Făcură câțiva pași fără să-și spună nimic.

— Bine, sper să fim prieteni, zise Stone. De aici până în Thailanda e un drum al dracului de lung.

— Vreau să fim prieteni. Dar aș vrea să folosești alt termen referitor la lungimea drumului nostru.

Stone izbucni în râs.

— De aici până-n Thailanda e un drum extraordinar de lung.

— Da! Mult mai bine. Acum, trebuie să-mi supraveghez protejații. Sunt foarte rezistenți și jumătate din viața lor și-au petrecut-o sub focul armelor, sărăcuții. Vreau să-i duc departe de pericol, departe de foamete.

Îi zâmbi, îl atinse pe umăr și se întoarse la copii.

La un moment dat, arătă spre fluviu.

— Jos! șopti Stone.

Ordinul se transmise repede până la celălalt capăt al șirului.

— Toată lumea să se ascundă bine în spatele unui copac sau tufiș! Vine un vas al patrulei!

Ambarcațiunea se îndrepta chiar spre malul pe care se aflau ei. De obicei, astfel de vase aveau mitraliere montate la prora și la pupa transportau soldați. Unul stătea la cârma vasului, iar ceilalți manevrau armele. Se spunea că trăgeau în tot ce vedeau.

Vasul înaintă încet și viră astfel încât să se apropie de țărm chiar în locul în care se aflau ei. Stone văzu că unul dintre oameni folosea binoclul. În cele din urmă, vasul se întoarse împotriva curentului, îndreptându-se spre partea opusă. După ce vasul nu se mai văzu, Stone se ridică și făcu semn oamenilor să înainteze.

O puse din nou pe Sen în fruntea șirului și trecu pe la fiecare persoană în parte. Pe Hog începuse să-l doară umărul, dar nu vroia să recunoască. Stone își dădu seama de asta după felul în care își ținea brațul în timp ce mergea.

Patterson rezista mult mai bine decât se așteptase Mark. Îi mai dădu un baton de ciocolată.

— În caz că rămâi fără „carburant”, zise el.

— La naiba, dacă trebuie, pot s-o iau la fugă următorii trei sute de kilometri. Pot să trăiesc numai cu oxigen de aici și până în Bangkok.

Stone îl bătu pe umăr și merse la copii. Nu trebuia sub nici o formă să aibă de-a face cu ei. Știa prea bine că cei mici puteau înmuia inima unui adult. Văzu că fiecare dintre ei avea încălțări

bune, rezistente și haine curate, ceea ce era aproape un miracol.

Zâmbi către Mary Eve.

— Vreau să vorbesc cu tine. Poți să-mi fixezi o întrevedere?

Tânăra se uită la un ceas imaginar.

— O să fiu liberă pe la zece și un sfert, zise ea, zâmbind.

Loughlin stătea chiar în spatele lui Hillburton. Caporalul se uită la Stone, dar nu îl văzu cu adevărat. Continua să meargă, ținea pasul cu restul grupului, dar era pierdut în propria lui ceață.

Loughlin ridică din umeri.

— Acasă o să-l ducem la un psihiatru. Mai ții minte prizonierul care ne dădea bătaie de cap? Până am ajuns la Bangkok, și-a revenit.

— Sper să fie așa și cu Hillburton. Ce fac cambodgienii?

— Foarte bine. Își merită plata. Nici o plângere. Chiar dacă s-ar plânge, nu i-aș înțelege.

Stone se întoarce în față și intră în rând lângă Mary Eve.

— Ai un nume deosebit, de sfântă.

— Părinții mei au fost misionari. M-am născut într-un stat din Africa care nici măcar nu mai există. Tatăl meu a murit acolo de o febră pe care nimeni n-o cunoștea. A fost și el medic misionar.

— Deci, e o tradiție de familie.

— Dacă găsim un vas, ce-o să facem? Întrebă ea după un moment de tăcere.

— Mai întâi, încercăm să-l închiriem, să îl plătim pe proprietar. Dacă nu merge, încercăm să cumpărăm vasul. Apoi încercăm să-l împrumutăm și, dacă nici asta nu merge, ori îl furăm, ori îl luăm cu forța și-l returnăm proprietarului când ajungem pe partea cealaltă.

— Pentru că suntem mai puternici decât proprietarul.

— Ar fi bine să fim, altfel o să fim morți. Nu mai putem să ne ascundem mult timp pe malul fluviului. Soldații vietnamezi, sau cambodgieni, sau cine știe ce tâlhari, ne vor lua prin surprindere. După cum vezi, nu suntem tocmai un grup ideal pentru o luptă. Avem șase profesioniști. Avem un fost prizonier care, din exces de zel, ar putea s-o încaseze foarte ușor. Mai avem un fost prizonier instabil mintal și șapte civili.

— Îmi pare rău că suntem o povară pentru tine.

— Întâmplările războiului, Mary Eve. N-ai ce să-i faci. Nu puteam să vă lăsăm pe tine și pe cei șase copii să flirțați cu criminalii ăia neno...

Stone își ridică privirea spre ea.

— Vroiai să spui nenorociți. Am mai auzit.

Femeia închise ochii.

— Mă tem că ai dreptate. Dacă ne-ai lăsa singuri, n-am rezista nici două zile.

Merseă câțiva pași în tăcere. Când se uită la ea, descoperi că îl studia.

— Trebuie să mă-ntorc. Ai grijă.

Reveni în capul coloanei.

— Unde sunt toate bărcile, Sen?

Femeia oftă.

— Ies pe fluviu numai noaptea, ca să evite oamenii răi. Sunt niște tipi deștepți.

— Avem nevoie doar de una, chiar dacă ar însemna să facă două drumuri.

Stone văzu în față o mică ridicătură de pământ, la mai puțin de două sute de metri de mal. Își conduse oamenii în acea direcție și descoperi că un desiș mic și stufos acoperea culmea acestuia. Era locul ideal în care să se ascundă și din care să observe venirea vreunei bărci.

Atât adulții, cât și copiii se așezară în iarba înaltă și verde, ca să se odihnească. Stone îi puse pe cei doi cambodgieni în locuri din care puteau păzi. Unul merse cincizeci de metri în susul fluviului, iar celălalt cincizeci de metri în josul lui. Prima care făcu de pază fu Sen.

Stone se așază pentru câteva minute lângă un copac și închise ochii. Avea nevoie de un mic miracol. Poate că cineva din compania sa putea face ca acesta să se îplinească. Opțiunile erau limitate. Le lua două zile să construiască o barcă numai cu maceta pe care o aveau. Apoi ar fi putut să plutească zece kilometri în josul fluviului, până să ajungă în cealaltă parte.

Înotul era riscant. Cea mai mare parte a Mekongului era plină de aligatori înfometaji. Aveau nevoie de o barcă. Trebuia să aștepte.

În timp ce se uită către fluviu, văzu o patrulă de cinci vietnamezi mergând pe drum. Nu patrulau, ci numai se grăbeau să ajungă undeva.

Niciodată nu aveau să afle cât de aproape fuseseră de o bătălie crâncenă.

Văzu două bărci, dar amândouă erau aproape de celălalt mal. Sen n-ar fi avut nici o șansă să vorbească cu vreunul dintre ei. Încercă să-și amintească ce-i spusese An Khom când pleaseră. Ceva în legătură cu un elicopter pe care să-l trimită în caz că se întâmplă ceva neprevăzut. Nu putea însă să ia legătura cu el, ca

să trimită unul. Nenorocitul de glonț! Radioul îi salvase viața, dar poate că numai pentru scurt timp.

Avea cincisprezece pasageri, inclusiv el, dar nici un mijloc de transport care să-i scoată din țară.

Uitându-se spre fluviu, văzu un vas mic ce înainta de-a lungul malului pe care se aflau ei. Se mișca mai repede decât curentul, deci avea probabil motor. Sen văzu și ea ambarcațiunea. Arătă spre fluviu, iar Stone dădu din cap. Femeia dispăru în pădure și, câteva clipe mai târziu, Mark o văzu ascunsă în spatele unui copac ce creștea chiar pe malul marelui Mekong.

Vasul urma același curs. Dacă era al unei patrule, atunci se prefăcea a fi doar un cambodgian ieșit să pescuiască sau să caute rădăcini crescute de-a lungul liniei malului.

Stone urmări vasul venind. Avea să afle foarte curând al cui era.

CAPITOLUL XI

Singurul lucru care îi salva era poziția lor în iarba înaltă.

Sen tocmai se întorsese, după ce vorbise cu barcagiul. Îi făcu semn lui Stone.

— M-a văzut cineva, zise ea. Trebuia să fiu mai atentă, îmi pare foarte rău.

Stone făcu un semn și toată lumea se aruncă în iarba.

Aproape în același timp, rafalele izbucniră de undeva de jos. Stone aruncă o privire asupra membrilor echipei sale. Deocamdată, nimeni nu fusese lovit. Îi făcu semn lui Hog să preia flancul stâng. Loughlin pornise deja spre dreapta, iar Stone se târî până în spatele unui arbore tek și, de acolo, studie terenul adversarului.

Focul venea de dincolo de marginea unui banc de pământ care oferea atacatorilor adăpost și împotriva grenadelor.

— Opriți focul! ordonă Stone.

Aveau de-a face cu soldați vietnamezi din trupele regulate. Fiecare dintre ei era ascuns și protejat de banc. Nu aveau să iasă de acolo decât dacă erau nevoiți.

„Îi învăluim”, decise Stone. Poate că nu aveau încă oameni dispuși în flanc care să-i apere. Câți puteau să fie? Șaisprezece sau douăzeci.

Putea să protejeze copiii, dacă nu erau mai mulți. Un atac concentrat al unei companii de vietnamezi era dezastruos. De unde veniseră nenorociții?

Armele continuă să tragă, fără nici o țintă precisă, fără nici cea mai mică strategie.

— E rândul meu, zise Sen.

Femeia se târâse lângă Stone. În spatele ei, se aflau cei doi cambodgieni.

— Ne strecurăm în spatele lor și-i facem praf, zise ea.

Stone vru să protesteze. Când îi văzu privirea, se domoli.

— Bine, dar să faci tot posibilul să nu fii lovită. Ești deja rănită. Avem nevoie de tine.

Femeia zâmbi, făcu un gest de încurajare și începu să coboare dealul rapid, ascunsă vederii atacatorilor.

— Hai să-i ținem ocupați, zise Stone. Hog, Loughlin, trageți la fiecare zece-cincisprezece secunde. Fără o țintă precisă. Sen o să-i ia prin învăluire.

Cei doi încuviințară și se întoarseră la pozițiile lor, în spatele unor copaci, unde erau bine apărați.

Stone se apropie de Mary Eve.

— Ar fi mai bine să-i duci pe copii de cealaltă parte a dealului, la o distanță de cincizeci de metri. N-am vrea să ricoșeze vreun glonț și să rănească pe vreunul. Țineți capetele la pământ și stați liniștiți.

Mary Eve începu să spună ceva, apoi se opri. Dădu din cap și îi îndemnă pe copii spre locul stabilit. Stone rămase surprins când îi văzu cât de cuminiți erau.

Se uită spre fluviu. Un șlep gol, având un motor suspendat în spate, dar care nu era folosit, plutea în josul apei, aproape de malul lor.

— Fir-ar al dracu'! mormăi Stone.

Tocmai pierdeau o mare șansă de a traversa fluviul.

Scoase o grenadă din rucsac, trase cuiul și aruncă cât de departe putu bomba micuță. Avantajat de înălțimea dealului, distanța fu mai lungă decât sperase. Grenada căzu la zece metri de trupele inamice.

Patterson chiui și încercă și el manevra. Bărbatul masiv aruncă grenada ca un jucător în partea exterioară a terenului de baseball, expunându-se timp de trei sau patru secunde.

Grenada ateriză în spatele unui buștean pe care unii soldați îl folosiseră drept ascunzătoare.

— Bingo! țipă Patterson. Ai văzut? I-am bulit pe nenorociții ăia mici! Cred c-am omorât trei sau patru dintre ei!

Stone se uită din nou spre inamic. Fără nici o îndoială, urcau dealul încet.

— Sunt departe de mal, strigă Mark. Secerați-i acolo unde sunt!

Focul de armă dinspre deal crescuse în intensitate și avansarea încetă.

Patterson mai aruncă două grenade și, de fiecare dată, un țipăt însoți explozia. Stone nu-și putu da seama dacă erau adevărate sau prefăcute.

Sen fusese fericită atunci când Mark îi permisesese să-i conducă pe cei doi compatrioți ai ei la atac. Ajunseră la baza dealului, în iarba deasă, apoi se mișcară cu atenție spre dreapta, în direcția inamicului.

Femeia stătea aproape de pământul nămolos al junglei umede și înainta pe mâini și pe genunchi. Înainta încet în poziția asta, avea și pușca în spate, dar era cea mai sigură poziție. Învățase

că un soldat mort nu poate face bine nici unei unități și comandantului său. Ca să lupte, un soldat trebuia să fie viu și cu degetul pe trăgaci.

Se opri, dădu la o parte câteva crengi de bambus și se uită înainte. Avea drum liber pentru încă douăzeci de metri. Îi conduse pe cei doi oameni până la cel de-al doilea punct de observație pe care și-l alesese, se târî lângă un arbore de betel și se uită pe lângă trunchiul acestuia.

Putea vedea inamicul!

Soldații erau ascunși în spatele unor trunchiuri de copaci, dar câțiva se mai aflau încă dincolo de malul fluviului.

În acel moment, explodă prima grenadă. Își dădu seama că o aruncaseră oamenii lui Stone. Distanța fusese scurtă. Așteptă. Aveau să mai urmeze. Următoarea grenadă explodă în mijlocul vietnamezilor. În acel moment, își definitivă planul de atac.

Făcu semn unui cambodgian să o ia spre dreapta și să găsească o poziție bună de tragere. Îi arătă celui de-al doilea încotro să apuce și porni și ea, cu mare atenție, spre stânga.

Scoase din rucsac o grenadă din cele speciale. Bun! Explozia avea să fie semnalul de începere a luptei. Ridică bomba micuță, astfel încât să o vadă cambodgienii. Scoase cuiul. Inspiră adânc și, cu toată puterea, aruncă grenada, ținând cotul îndoit, așa cum fusese antrenată.

Proiectilul pluti prin aer lângă un arbore de betel și ateriză în spatele trunchiului unde se ascundeau trei vietnamezi. Zgomotul infernal al exploziei zburătăci păsările din copacii aflați în jur. Aruncă în aer patru inamici, iar alți trei se întoarseră către ei.

Cambodgienii ridicară armele CAR-15, iar Sen AK-ul, și traseră câteva rafale în vietnamezii derutați și descoperiți. Trei dintre ei muriră înainte să mai poată face vreo mișcare. Patru se aruncară în spatele bancului de nisip de lângă fluviul protector.

Alți câțiva vietnamezi începură să tragă. Sen auzi șuierul unui glonț chiar pe sub nasul ei. Se ghemui la pământ și se mută în altă parte. În clipa în care își văzu adversarul, acesta căzu la pământ cu un glonț în frunte.

Trei soldați își părăsiră adăpostul și îi luară cu asalt, forțându-i pe cei trei cambodgieni să se ascundă mai bine.

După ce încetă focul, Sen cercetă câmpul de luptă. Știa că vietnamezii străbătuseră mai bine de jumătate din distanță, încă un atac, și vietnamezii le cădeau în cap!

Scoase ultima grenadă și trase cuiul. O ridică astfel încât să o vadă camarazii ei și le făcu semn să folosească din cele mici,

obișnuite.

Chiar atunci soldații în uniforme verzi se ridicară la atac. Sen aruncă grenada și se ghemui la pământ. Secundele până la detonare i se părură veacuri.

Cei patru vietnamezi mai aveau foarte puțin când se auzi explozia. Doi muriră instantaneu, prinși din plin de șrapnel. Altuia îi zbură brațul. În două sau trei minute, avea să moară din cauza pierderii de sânge. Al patrulea încasă câteva răni adânci, dar rămase în picioare. Străbătu ultimii cinci metri până la obiectiv și sări în spatele unui copac.

În timp ce făcu acest lucru, Sen, care avea AK-ul ridicat, îi trase o rafală în piept. La impactul cu gloanțele, soldatul sări patru metri înapoi. Muri înainte să atingă pământul.

*

*   *

Locotenentul Phat Vinh încercă să-și revină din surpriza atacului din flancul stâng. Nu se gândise la o mișcare agresivă, în lovitura neașteptată, mortală, pierduse opt sau zece oameni.

Dăduse ordin de retragere. Soldații se târâseră, se aruncaseră, se rostogoliseră dincolo de margine, patru metri mai jos, în noroi.

Vinh nu permitea nimănui să îl învingă! Dacă trebuia, sacrifica fiecare om. Rebelii, dezertorii sau oricine s-ar afla pe deal aveau să fie striviți ca niște gândaci! El era un ofițer. Trebuia să-și *oblige* oamenii să fie victorioși!

Își chemă sergentul ca să-i dea raportul asupra pierderilor. Un soldat se târî până la el și îi spuse că atât sergentul, cât și caporalul erau morți. Nu știa câți dintre cei care mai rămăseseră puteau lupta.

— Nenorociții! strigă Vinh.

Se întoarse către soldat.

— Acum, tu ești sergent. Numără oamenii, idiotule!

Vinh nu putea să permită companiei sale să fie înfrântă! Ordonă ca doi soldați să se apropie mai mult de atacatori și să arunce grenade. Aceștia executară ordinul rapid, dar Vinh nu auzi nici un țipăt de rănit. Se încruntă.

Vânătorul devenise vânat. Nu putea să se retragă. Trimise un om să ocolească dealul ca să cadă în spatele inamicului și așteptă.

Două minute mai târziu, auzi focuri de armă și un țipăt care nu putea veni decât de la omul său.

Locotenentul își numără soldații. Începuse cu șaisprezece oameni. Acum, îi mai rămăseseră șase. Un vietnamez masiv

avea o rană mare la picior. Nu fu pus la socoteală.

Vinh se gândi la promovarea lui la gradul de căpitan, când urma să aibă sub comandă o întreagă companie. Acest incident nu avea cum să-l ajute. Mai bine raporta că fusese atacat de o unitate de khmeri roșii în timp ce el apăra o șosea importantă. Da, asta avea să acopere totul!

Dar nu vroia să se retragă. Trebuia să afle cine e pe culmea dealului și de cine se ascundeau. Puteau fi khmeri. Luptau destul de bine. Grenada fusese însă o surpriză. Cea aruncată de atacatorii din flancul stâng făcuse cel mai mare zgomot pe care îl auzise vreodată. De unde să fi luat khmerii arme ca astea? Din America? Din China? Uitase cine îi aprovizionase pe mult urâtii khmeri anul ăsta.

Focul de pe culmea dealului continuă, dar foarte slab. Trebuia să facă ceva. Încă mai avea șase oameni, tot atâtea arme AK-47 și multă muniție. Grenade de mână nu mai aveau. Oamenii se plângeau pentru că proiectilele se transportau foarte greu. Data viitoare, nu aveau să mai gândească așa.

Dacă avea să mai fie vreo dată viitoare.

Trebuia să-și miște oamenii către dreapta, în direcția în care pornise soldatul său. Se mișcau prudent, ca să nu mai piardă nici un om. Un soldat rămânea în acel loc împreună cu toate armele celor morți. Sarcina acestuia era să mențină un foc constant, până i se termina muniția. Spera ca cei de pe deal să creadă că forța lor principală se mai afla încă acolo.

Era trucul clasic și trebuia să meargă! Trebuia să meargă! Dacă nu, tot ce realizase după atâta trudă era pierdut.

Vinh alese pe unul dintre cei mai puternici oameni ai săi, îl poziționează la marginea malului fluviului și îi lăsa opt încărcătoare a câte treizeci de gloanțe de AK-47. Vinh îi promise că, înainte ca ziua să se termine, putea să devină caporal. Plecă împreună cu ceilalți cinci în josul apei, către desișul de bambuși pentru ca, la adăpostul lui, să urce dealul către dezertori.

*

* *

Sen își mută oamenii din poziții de îndată ce aceștia aruncară grenadele. Cele ale inamicului nu atinseseră pe nici unul dintre ei.

Înaintă până ce văzu malul fluviului. Spre surprinderea ei, acolo se afla un singur om. Un altul stătea întins în noroi, cu piciorul sângărând.

Privi câteva clipe. Vietnamezul ridică arma și începu să tragă

cu hotărâre spre culmea dealului. După ce goli pușca, trecu la alta.

Sen trase în pușcaș o rafală de gloanțe de 7,62 mm. Acesta se răsuci pe loc și căzu cu fața în apă. Cambodgienii din stânga ei traseră în omul rănit și îi puseră astfel capăt chinurilor.

Sen făcu semn echipei să se retragă. O luară la fugă prin junglă, trecură repede în spatele dealului, pe lângă femeie și copii, apoi urcară încet ca să nu fie luați drept inamici.

Stone o văzu și îi făcu semn. Îi raportă repede că inamicii își mutaseră poziția.

— N-au venit pe drumul nostru. Trebuie c-au coborât în josul fluviului, spre desișul de bambuși.

Stone întoarse binoclul spre desiș și zâmbi. Trase o rafală în direcția bambușilor. Nici o reacție.

— Cred că sunt acolo, sergent, zise Sen.

Femeia găsi o poziție și făcu semn celor doi cambodgieni să procedeze la fel. Așteptară următoarea mișcare a vietnamezilor.

Mark înțelese. Forța inamicilor fusese înjumătățită de atacurile lor. Sen spusese că grenadele lor omorâseră cinci sau șase. Acum, comandantul vietnamezilor încerca un atac surpriză, sperând că poate urca dealul fără să fie văzut.

Stone așază trei dintre oamenii săi astfel încât să se concentreze asupra bambușilor. Aveau de acoperit douăzeci de metri lipsiți de vegetație. În acel loc postă cei mai buni grenadierii.

Acum totul depindea de comandantul vietnamez. Încă o dată, tot ceea ce puteau să facă era să aștepte.

Stătură o jumătate de oră înainte ca vietnamezii să facă prima mișcare.

Stone menținuse un foc continuu de-a lungul dealului, sperând să-i deruteze astfel pe vietnamezi.

Loughlin ridică mâna și arată spre un spațiu liber, dincolo de desișul bambușilor. O siluetă îmbrăcată în verde își croia drum în sus cu multă răbdare. Stone îi dădu aprobarea englezului și marele roșcat trase trei gloanțe în silueta mișcătoare. Omul se ridică și încercă să se ascundă în spatele unui bambus, trăgând după el un picior rănit. Rafala lui Stone puse capăt fugii soldatului.

Mark le făcu semn să tragă cu toții înspre bambuși. Tactica nu avu prea mare efect. Desișul înghiți cea mai mare parte a gloanțelor. Și îl mai și anunță pe inamic că Stone știa unde se află.

Vietnamezii traseră la întâmplare spre culmea dealului, apoi se adăpostiră.

Stone își dădu seama că se aflau într-o situație fără ieșire care ar fi putut să se termine prin venirea ajutoarelor pentru vietnamezi. Lui nu avea de unde să-i vină vreun ajutor. Trebuia să se miște, și asta foarte rapid. Începu să își alcătuiască un plan în minte. Riscău foarte mult, dar...

Stone privi uimit în josul pantei.

— Ce mama dracului?!

Loughlin flutură mâna cu frenezie și arată spre baza ridicăturii de pământ.

Hog își coborî arma CAR-15 și începu să înjure.

La jumătatea distanței dintre ei și vietnamezii supraviețuitori, mășăluia Mary Eve Filmore cu cei șase copii cambodgieni înșiruiți în spatele ei. Cel mai mic era primul, cel mai mare ultimul. Tânăra flutura un steag alb și se îndrepta de bunăvoie spre pozițiile vietnamezilor, ignorând focurile trase de dincolo de pânda de bambuși.

— Acum ar fi momentul pentru unul dintre miracolele tale, Mary Eve, zise Stone, așteptându-se să vadă copiii măcelăriți.

CAPITOLUL XII

Stone privi uluit la femeia înaltă ce se îndrepta direct spre teroriștii și răpitorii care pretindeau că reprezintă armata. Putea să fie omorâtă imediat!

— Încetați focul! strigă Mark.

Armele de pe deal încetară focul, în timp ce toată lumea se uita numai în acea direcție.

Mary Eve se întoarse spre Stone și zâmbi.

— Mulțumesc, strigă ea pe un ton surprinzător de calm.

Mark recunoscuse că tipa era îndrăzneț. N-ar fi fost bună de soldat, dar avea un curaj fantastic.

Puștile din partea inamică tăcură și ele. Femeia se îndreptă spre bambușii în spatele cărora se ascundeau soldații și strigă ceva în vietnameză. Puțin timp mai târziu, o voce îi răspunse. Erau prea departe pentru ca Stone să înțeleagă sensul conversației. Auzea din când în când câte un cuvânt, care pentru el nu avea nici o noimă.

Câteva minute mai târziu, Mary Eve se întoarse către Mark. Vocea ei puternică se auzi clar de la optzeci de metri distanță.

— Vești bune, domnule Stone! Locotenentul Vinh ne lasă drum liber peste Mekong! O să ne dea o escortă formată din doi oameni care să ne însoțească până în tabăra de refugiați din Thailanda. Nu-i așa că-i minunat?

Femeia tăcu, așteptând un răspuns.

— Domnule Stone, mă auzi? Acum avem trecere liberă. Nu mai avem nevoie de arme.

— Am auzit! strigă Stone. Dar nu cred. Spune-i locotenentului Vinh și oamenilor săi să iasă în față și să arunce armele. Astfel o să demonstreze că e serios și că poate fi crezut.

Femeia se întoarse și traduse spusele lui Stone. Discutară câteva clipe. Mary Eve ezită. Privi în sus.

— Spune că nu poate să facă asta, dar promite pe cuvântul său de ofițer și domn că o s-avem trecere liberă. Toți, domnule Stone. Vă rog, ieșiți, ca să-i arătăm că suntem de încredere.

Mark făcu un semn cu mâna. Loughlin se ridică, alergă spre partea din spate a dealului și coborî pieziș panta, cu arma CAR-15 pregătită.

Hog îl urmă un minut mai târziu și îi luă cu el pe cei doi foști prizonieri. Stone îi trimise apoi pe cambodgieni, iar el așteptă la

punctul de observație.

— Domnule Stone, strigă Mary Eve.

Însă din voce îi pierise mult din încrederea în sine.

— V-au dat un timp limită. Într-un minut, trebuie să ieșiți la lumină.

— Nu putem să facem asta, domnișoară Filmore, strigă Stone.

Se rostogoli într-o poziție mai bună, dar nici un foc de armă nu îi însoți mișcarea.

Un bărbat în haine verzi se strecură în spatele lui Mary Eve și îi folosi corpul drept scut. Femeia se uită peste umăr.

— Timpul nostru aproape că s-a scurs, domnule Stone. Te rog să cooperezi și o să ieșim din Cambodgia.

Cel din spatele lui Mary Eve dădu o comandă și de dinapoia bambușilor se deschise focul. Stone se ascunse în spatele unui arbore tek.

Se uită în jur și văzu că Mary Eve era prinsă de cel în haine verzi. Alți câțiva îi mânăra pe copii dincolo de perdeaua de bambuși. Știau că Stone nu putea să tragă dacă punea astfel în pericol viața femeii și a copiilor. Soldatul care o ținea pe Mary Eve îi rupse cămașa și bluza și le aruncă la pământ.

Sânii îi rămaseră descoperiți, iar ea, surprinsă și șocată, îi acoperi cu mâinile. Soldatul vietnamez rămase în spatele ei, pavăza lui împotriva lui Stone. Folosind un cuțit ascuțit, îi tăie și pantalonii și chiloții de bumbac. După ce femeia rămase complet goală, o răsuci și, peste umărul ei, scupă în direcția lui Stone.

— Domnule Stone, zise cel care o dezbrăcase, cu o voce neașteptat de puternică, și în engleză. Acum avem femeia, femeia ta, presupun. Dacă o mai vrei, vino s-o iei!

Vinh izbucni în râs, o prinse pe Mary Eve de sâni și o trase înspre el în desișul junglei.

Furios, Stone bătu cu pumnul în pământ, apoi se întoarse și coborî în fugă panta, unde se întâlni cu oamenii săi și se împărțiră în două grupuri.

În curând, îi văzură pe vietnamezi care îi conduceau pe prizonieri spre nord.

Soldații se amestecaseră printre captivi. Nu puteau trage fără să-i rănească pe copii, și tocmai pe asta se bazase Vinh. Până și soldatul de la capătul șirului era protejat. Ducea în brațe pe cel mai mic copil.

Stone înjură. Stabilise să se întâlnească cu echipa sa de cealaltă parte a micului deal. Porniră cu toții pe pantele de la marginea Mekongului. Vinh și captivii săi mergeau pe drumul din

apropierea fluviului. Nu aveau nici o șansă să-i salveze în acele condiții. Poate când poposeau noaptea, sau poate când ajungeau într-un post vietnamez...

În curând, deveni clar faptul că Vinh avea o destinație precisă. Încă se mai îndreptau spre nord. Stone opri înaintarea. Îl întrebă pe fiecare ce credea că e mai bine de făcut în această situație nouă.

Hog era convins că soluția lui era cea mai bună.

— Hei, muierea și-a făcut-o cu mâna ei. Nu-i datorăm nimic. Copiii sunt din partea locului, or să supraviețuiască. Or să se descurce. Nici măcar niște nenorociți ca ăștia n-or să împuște un grup de copii. Eu zic să ne întoarcem la obiectivul nostru inițial, adică să salvăm prizonierii ăștia. Asta înseamnă că acum trebuie să găsim o ambarcațiune care să ne ducă în cealaltă parte a Mekongului. Las-o pe misionară să iasă singură din rahatul în care tot singură s-a băgat.

Loughlin clătină cin cap.

— E cam nasol, dar trebuie să mergem după ea. La urma urmelor, am mai salvat-o o dată. I-am arătat că o s-o ajutăm pe ea și pe copiii ei să ajungă într-o țară prietenoasă. Nu văd cum am putea să-i întoarcem spatele acum, chiar dacă a făcut un gest prostesc.

Patterson mai era încă surescitat.

— Mamă! Ai văzu ce sâni avea? Femeia aia e o țâțoasă adevărată! La naiba! Mda. Cred c-ar trebui să încercăm s-o salvăm. Numai dacă nu sfârșește în mijlocul celor patruzeci de mii de soldați de care am auzit! Și de care nu vreau să am parte. Hei, o să fiu bogat dacă scap din gaura asta de rahat! Nici o misiune sinucigașă pentru sergentul Phil Patterson! În nici un caz!

Hillburton nu răspunse atunci când Stone îl întrebă ce să facă cu femeia. Cambodgienii vorbiră prin intermediul lui Sen și spuseră că nu era decizia lor.

Stone se uită la ei câteva momente.

— Încercăm s-o salvăm. E o operațiune voluntară. Voi, cambodgienii, nu sunteți obligați să ne însoțiți. Nici unul dintre voi. Dacă vreți să ajutați, bine. Am nevoie de voi. Cine nu vrea s-ajute să stea la adăpost până terminăm.

Hog înjură, se trase de barbă și se scărpină în părul răvășit care îi ieșea de sub basca verde.

— Dumnezeuii mă-sii! Cred că trebuie s-o salvăm pe târfa. La dracu', urăsc să pierd timpul încercând să salvez fundul ei micuț

și drăguț, mormăi el. Dar e-o americană. Hei, acum e și ea o prizonieră de război. Trebuie să scoatem încă un camarad din foc.

Stone îi atinse umărul și îl întrebă ce-i face brațul. Texanul se încruntă și își mușcă buza.

— Nu întreba decât dacă vrei să afli. Și nu vrei să știi pentru că ar trebui să mă uit la el ca să aflu. Doare. Cum dracu' crezi că mă simt?

— Cel puțin, durerea te-a mai înmuiat puțin, zise Loughlin. Rânjind.

Hog se întoarse la el, dar rată lovitura. În cele din urmă. Își reîncepură marșul spre nord.

Stone trimise pe unul dintre cambodgieni în recunoaștere. Sen îi spusese să nu scape din ochi coloana condusă de locotenentul Vinh. Dacă acesta se oprea sau schimba direcția, trebuia să se întoarcă la ei imediat. Sen, omul de legătură, se separă și ea de grup, dar se strădui să nu piardă din ochi nici cercetașul, nici convoiul principal.

Merseră spre nord toată dimineața și cea mai mare parte a amiezii. Sen îl trimise pe celălalt cambodgian în recunoaștere și raportă că Vinh se mișca mult mai repede, transportând în brațe pe copiii mai mici. De bună seamă că trebuia să ajungă la o destinație până la lăsarea întunericului. Probabil că era vorba de o tabără militară.

Cu două ore înainte de lăsarea întunericului, Stone o chemă pe Sen la el. Făcuse planuri pe termen lung. Ele includeau salvarea lui Mary Eve și a copiilor, traversarea fluviului Mekong și un popas într-o tabără din Aranyaprathet, în Thailanda. Se uită la Sen.

— Ar fi posibil ca unul dintre voi trei să treacă singur granița? Ar putea unul dintre voi să traverseze fluviul și să alerge până la graniță?

Femeia îi chemă pe ceilalți doi cambodgieni. După ce Sen traduse spusele americanului, începură să discute. Unul dintre ei clătină din cap, iar celălalt îl aplecă. Sen le vorbi tăios, apoi se uită în sus.

— Voturile sunt următoarele: unul da, unul nu, iar unul nu e sigur. Dacă sergentul dorește ca cineva să se ducă și să ia legătura cu An Khom, eu sunt aceea.

Stone se încruntă.

— Am nevoie de tine aici.

— Poți să arăți prin semne compatrioților mei ce să facă.

Amândoi sunt isteți. Eu propun să plec. Cât e de departe, trei sute de kilometri? Nu-i o distanță chiar atât de mare. Poate găsesc un bivol de apă care să mă ducă!

Stone se încruntă și se scărpină în barbă.

— Ea e cea mai potrivită, zise Loughlin. Cunoaște țara și e foarte dibace.

Sen luă de la oamenii ei tot felul de obiecte și le îndesă în buzunare.

— S-a hotărât. Sen pleacă. Cinci zile până la graniță.

— Asta înseamnă nouăzeci de kilometri pe zi! strigă Hog.

— Ușor! Sen face maraton.

— Fir-aș al dracu'! exclamă texanul.

Femeia zâmbi.

— Oricum, ceilalți doi nu știu să înoate. Primul obstacol e Mekongul.

Stone se uită la ea.

— Aligatori.

Femeia clătină din cap.

— Nu aici. Mai la sud, unde e apă caldă. Le plac curenții mici, iar aici sunt prea puternici. Aligatorii sunt niște leneși nenorociți.

— Poți să traversezi Mekongul înot? întrebă Stone.

— Da, plutesc și înot. Când sunt obosită, plutesc. Apoi înot din nou. Nu e ușor, dar am mai făcut așa.

Loughlin scoase din rucsac o plută micuță, gonflabilă, o desfăcu, o umflă și o închise etanș.

— Aripă pentru apă, zise Hog.

Pluta avea o jumătate de metru lungime și treizeci de centimetri lățime, suficient cât să o țină la suprafață pe micuța cambodgiană. Ochii ei străluciră în momentul în care o luă.

— E timpul să plec. Nu s-a întunecat.

Dădu câteva lucruri fratelui ei, se îndreptă spre râu și intră în apă. Nu avea nici o armă, nici un bagaj. Legase pluta de șold cu o coardă scurtă, ca să nu o ia curentul. De îndată ce începu să înoate, fu trasă în josul fluviului, dar se îndreptă ușor spre celălalt mal. Înainte ca echipa să plece spre nord, văzură că se odihnește pe plută. Era relaxată și se lăsa purtată de apă.

— Pe legea mea, cred c-o să reușească, zise Hog. Pun pariu c-o să reușească.

La un sfert de kilometru spre nord, îl prinseră din urmă pe cercetașul lor. Îi aștepta. Arătă în față mai multe focuri, poate tabăra vietnameză.

Înaintară încet, în vreme ce Loughlin plecă în recunoaștere. Se

întoarce când grupul ajunsese la un kilometru de locul de unde ieșea fum.

— Țucalul ăla e plin de gălbejiți. Cred că e un fel de bază. Aș zice că locotenentul Vinh o să se-ntoarcă cu trupe noi. Va trebui să dejucăm planurile nenorociților, și asta repede.

Stone se afundă în junglă, îndreptându-se spre nord, și ieși în spatele unui deal care domina tabăra vietnameză de la o jumătate de kilometru distanță.

Loughlin se folosise de binoclu în cercetarea lui.

— Hristoase! Podul Londrei se prăbușește! Nouă, zece, unsprezece, chiar o duzină. Ia ghiciți, băieți, ce avem acolo?

— Dansatoare? Întrebă Patterson.

— O paradă a elefanților, își dădu Hog cu părerea.

— Ești pe-aproape, amice. Sunt douăsprezece tancuri rusești T-54. De îndată ce drumurile se mai usucă, copilașii ăia or să iște un iad adevărat.

Stone privi prin binoclu.

— Ai dreptate, e de rău. Ar fi bine să ne-apropiem ca să vedem mai bine.

Verifică componența echipei. Doi cambodgieni. Doi profesioniști, doi foști prizonieri de război și el. Șapte împotriva unei tabere care putea să țină piept unei armate de patru mii de oameni. Se încruntă. Șansele erau foarte slabe.

— Hai să aruncăm o privire mai de-aproape ca să stabilim o bază de operațiuni. Dacă or să ne caute, or s-o facă spre sud, de-a lungul fluviului. Știu că vrem să trecem dincolo, mulțumită domnișoarei misionare. N-o să înțeleg niciodată cum a putut să creadă că poate negocia cu o șleahță de nemernici ca vietnamezii ăștia! Cred că de vină e formația ei religioasă.

Loughlin îl aprobă.

— Ce mă frământă pe mine e mărimea patrulei. Vietnamezii sunt foarte zgârșiți. Într-o companie de infanterie sunt doi sau trei, nu șapte sau opt ca într-una Britanică. Se pare că patrula caută pe cineva în mod special, poate pe noi. Știu exact unde s-o facă.

— Voi, englezii, întotdeauna ați făcut exces de zel, zise Hog, ridicându-și amândouă mâinile ca să se apere de o posibilă lovitură din partea lui Loughlin.

Nu veni însă nici una și texanul gemu când își lăsă jos brațul rănit. Îi aruncă o privire lui Stone.

— Nu mă-ntreba nimic!

Se apropiară la o sută de metri de suprafața liberă în care era

amplasată tabăra, ascunsă de desișul junglei. Tabăra se întindea peste ceea ce fusese odată un lan mănăs de orez, săpat și terasat. Acum pământul era tare și uscat și avea să rămână astfel cât timp compania rămânea acolo. Asta însemna că soldații trebuiseră să taie o sută de metri de junglă, loc în care întinseseră corturi de douăzeci de persoane. Două sute de astfel de corturi erau bine aliniate. Văzu câteva jeep-uri și tancurile vechi. În mod straniu, nu văzu prea mulți soldați prin zonă.

Depozitul de muniție avea sute de butoaie pline cu benzină și motorină, toate amplasate într-o parte a taberei care era mai bine adăpostită de junglă. În mod clar, muniția fusese adusă aici pe vase, apoi încărcată pe șlepuri și transportată cu ajutorul mașinilor până la poziția lor actuală. Stone reținu unde erau parcate tancurile și locul în care se afla stocul de carburant. Amândouă aveau să-i fie de folos mai târziu, ori la intrare, ori la ieșire. Cel puțin, spera să le folosească. Tancurile era tentante.

Stone alcătui un fel de hartă a locului. Loughlin se uita tot timpul prin binoclu, sperând să-i observe pe copii sau pe Mary Eve. Cu puțin noroc aveau să-și localizeze țintele înainte să atace. Mark dorea să intre înăuntru de îndată ce se întuneca. Asta avea să le dea un mic avantaj. Se vedeau câteva turnuri de control, prevăzute cu reflectoare, dar ele aveau să fie neutralizate.

Nu exista gard și nici câmp minat, sau, cel puțin, nu erau marcate. Stone știa că era simplu să intre în tabără. Era mai greu să iasă.

Discutară despre copii.

Hog izbi cu pumnul său masiv în palma deschisă.

— Sen mi-a spus că micuții vor fi trimiși din tabără în cel mai apropiat sat. Cei mai mici vor fi lăsați la șeful satului. El va trebui să le găsească familii care să-i adopte, și care să vrea să-i mai crească o perioadă de timp. Apoi, băieții vor fi încorporați, iar fetele băgate în bordeluri speciale pentru armată. Sen a zis că unii comandanți vietnamezi devin foarte „sentimentali” când văd copii mici.

— Era sigur de toate astea? întrebă Loughlin.

— Da, zise Hog. Mi-a spus că putem să ne luăm gândul de la a salva copiii. Sunt duși și n-o să-i mai vedem niciodată. Și nici pe Mary Eve.

Loughlin mormăi și îi dădu binoclul lui Stone.

— Cred că suntem norocoși, zise englezul.

CAPITOLUL XIII

Loughlin rânji și îi dădu binoclul lui Stone. După ce-l reglă, acesta o văzu pe Mary Eve îmbrăcată într-o uniformă de camuflaj vietnameză, de culoare verde-închis. Stătea lângă un cort păzit de patru soldați. Un bărbat cu trese pe umeri îi explica răbdător, într-o manieră foarte prietenoasă.

Femeia păru uimită, ridică sprâncenele și intră în cort. Unul dintre paznici închise o ușă de lemn ridicată în fața cortului și trase un zăvor.

Stone se folosi de binoclu ca să găsească cea mai apropiată margine a taberei. Cortul în care femeia era ținută prizonieră, se afla într-o zonă apropiată de ei, la o treime distanță până la celălalt capăt și cincizeci de metri dincolo de tancuri. Reținu locul ca să-l găsească mai repede în întuneric.

— Loughlin, ai descoperit cortul cu generatorul de curent electric?

— Da', șefu'. Este așezat prea în interiorul taberei ca să pot să intru și să ies nevăzut după ce plasez încărcăturile. M-am gândit să-l folosesc pe unul dintre cambodgieni, dar ar fi mai bine să mă apropiu cât mai mult și să mă folosesc de o grenadă din cele cu plastic special. Una singură e suficientă dacă am destul loc.

— O să te descurci. Lucrăm mai bine în întuneric. Pot să văd deja reflectoarele pe care le-au montat. Vezi vreun copil?

— Nici o șansă ca micuții să se mai afle încă în tabără. Poate că i-au expedit, așa cum ne-a spus Sen. Probabil că i-au trimis într-un sat unde vor avea parte de un control sever. Copiii or să fie fâțâiți un pic, dar sunt destul de mici. Or să se-adapteze. Pun pariu că micuții sunt pe drum și că o cloșcă bătrână i-a luat deja sub aripile ei.

— Atunci, nu-i mai căutăm, zise Stone. O s-avem destulă bătaie de cap cu Mary Eve.

Analiză căile de acces. În jurul taberei nu era gard, nu era sârmă ghimpată. Corturi mari, care-i aminteau de cele cazone americane de douăzeci de persoane, erau aliniate după o ordine strictă. În unele dintre ele ardeau focuri care păreau că sunt întreținute într-un fel de sobe.

Aici nu mai aveau acoperișuri de paie cărora să le dea foc și să lumineze decorul. Prin urmare, totul avea să se petreacă pe întuneric. Da, întuneric și periculos. În acest fel puteau să-i ia cu

ei pe cei doi cambodgieni și să-i țină aproape pentru ajutor. Patterson ar fi putut să-i ajute menținând un foc continuu. Dacă ar fi putut repera cartierul general al taberei sau comandamentul, Patterson ar fi putut să atace locul respectiv cu focuri de armă care să sporească deruta generală.

Merita să încerce. Discută despre plan cu Loughlin, Hog și Patterson.

— Hristoase, lăsați-mă să intru acolo și să mai omor gălbejiți! strigă Patterson. Îmi sunteți datori cu asta. Am așteptat momentul ăsta treispe ani nenorociți! Nu puteți să mă dați acum la o parte.

— O să te sature să tot omori la vietnamezi până când terminăm, îi zise Hog. Abține-te până ce stabilim detaliile.

Texanul îl privi mânios și Patterson se dădu înapoi cu un pas și ascultă.

— Prima mea țintă este cortul în care e generatorul, zise Loughlin. După ce-l arunc în aer și luminile se sting, o să mai arunc câteva grenade termite ca să pun capăt afacerii.

— Corect, zise Stone. După aia, îți miști fundul până la cortul lui Mary Eve și ne-ajută să ne retragem în desiş. Poți să te descurci singur?

Patterson înjură.

— Adică, n-o să am altceva de făcut decât să ciuruiesc câteva corturi? Păi, nici n-o să știu dac-am lovit pe cineva sau nu.

— Va avea și mai mult efect, o să vezi, zise Stone. N-or să știe de unde se trage. Dacă poți, fă-l și pe Hillburton să tragă. Crezi c-o să fie-n stare să te-ajute? Se purta așa și-n închisoare?

— Mă îndoiesc c-o să-și revină. Mai era așa din când în când. Dacă îi dai o palmă zdravănă, își mai revine.

Mark cântări șansele.

— Încearcă, Patterson, înainte să-ți începi misiunea. Spune-i că ai nevoie de el. S-ar putea să meargă. Pregătește pentru el un AK-47.

Lui Stone îi luă o jumătate de oră să le explice luptătorilor cambodgieni ce aveau de făcut. În cele din urmă, înțeleseseră. Unul avea să stea lângă el, altul lângă Hog. Sarcina lor era să-i acopere pe cei doi. Cambodgienii înțeleseseră că misiunea lor avea ca scop salvarea femeii misionare.

Soarele apusese în spatele junglei.

Loughlin își luă arma CAR-15, un rucsac încărcat cu douăsprezece grenade, patru încărcătoare și se îndreptă prin junglă spre marginea taberei, în locul cel mai apropiat de

generator. Mai făcuse o dată drumul la lumina zilei, așa că acum avea să fie mult mai ușor.

Explozia primei grenade reprezenta semnalul începerii atacului. Hog și Stone aveau fiecare șase grenade și patru încărcătoare suplimentare. Cambodgienii aveau fiecare câte două grenade și patru încărcătoare.

Stone se uită la ceas. Loughlin plecase doar de cinci minute.

Mark îl găsi pe Hillburton și-i spuse ce urmau să facă. Bărbatul ridică din umeri și se uită în altă parte. Stone îl plesni de două ori. Nu era un tratament prea delicat, și simți că îl doare mâna.

— Lua-te-ar dracu', Hillburton! Avem nevoie să ne ajuți. S-ar putea să nu ajungi acasă, dacă nu ne-ajuti chiar acum!

Amintirea unei voci autoritare și furia treziră ceva în mintea fostului prizonier de război. Clătină din cap, își atinse fața, apoi clipi și se uită în jur.

— Ce dracu' se-ntâmplă? Întrebă el încet.

— Bine-ai venit înapoi, Hillburton, zise Stone. Te-am scos afară din închisoare, mai ții minte? Ești un om liber. Acum trebuie să ne jucăm de-a războiul. Phil o să-ți explice toată povestea.

Patterson îl lovi prietenește pe umăr pe camaradul său și începu să-i prezinte situația.

Cei patru membri ai echipei atacante se apropiară de marginea taberei, acolo unde jungla fusese tăiată, și așteptară. Se ghemuiră la pământ, la o distanță de cincisprezece metri de primul cort în care se părea că nu e nimeni.

*

*   *

Locotenentul Vinh îi aduse chiar el mâncarea lui Mary Eve. Avea cele mai bune cereale și cel mai bun pui, de la popota ofițerilor. De asemenea, mai avea o sticlă mică cu rachiu de orez și câteva fructe. Vinh se gândi la soția lui slabă și delicată și zâmbi. Nici nu se compara cu americanca asta cu țâțe mari! Niciodată nu mai văzuse asemenea sâni! Niciodată nu mai văzuse niște picioare atât de lungi, de frumoase și de atrăgătoare.

Mâncarea avea s-o facă fericită. Paznicii deschiseră ușa în momentul în care coborî din jeep. Trecu pragul cortului încet, uitându-se cu suspiciune în jur. Cortul avea două becuri, o saltea de paie într-o parte și două scaune mici din lemn.

Mary Eve stătea pe unul dintre scaune. Se uită la el cu dispreț.

— Leși afară! strigă ea. Și ia mâncarea cu tine. N-o să mănânc nimic din ce-mi aduci tu.

Vinh se asigură că ușa era închisă în spatele lui. Apoi aruncă mâncarea la pământ și se îndreptă spre ea. O înșfacă de părul lung și o ridică în picioare. În același timp o întoarse și o lipi de corpul lui cu un braț, iar cu mâna dreaptă îi cuprinse sânii.

— Dacă n-o să mănânci ce ți-am adus, atunci va trebui să mă mănânci pe mine, femeie nebună!

Vinh trase de cămașă, îi rupse nasturii și o smulse de pe umeri. În curând, rămase cu bustul gol.

Femeia îl zgârie pe obraji, lăsând două dâre lungi de sânge.

— Împuțitul! țipă Mary Eve. Niciodată n-o să te las să m-atingi.

Se îndepărtă de el. Vinh se minună de felul în care sânii ei săltau atunci când se mișca. O prinse, o apucă de umeri și o forță să se întindă pe pământ.

Cioturile miriștii îi răniră picioarele și spatele. Impactul cu pământul o ameți puțin. Clipi, își reveni și își dădu seama că e întinsă. Gura bărbatului se plimba pe sânii ei goi, în vreme ce cu mâna o pipăia din ce în ce mai jos.

Femeia încercă să-l îndepărteze.

Vinh izbucni în râs. Îi desfăcu nasturii pantalonilor, își vârî mâna înăuntru, pe coapsa goală, și începu s-o mângâie cu frenezie.

— Nu! strigă ea. Nu!

Mâna lui îi frământa acum pânțele.

Femeia îi privi capul. În momentul în care acesta se întoarse, se ridică și îl mușcă de ureche. Bărbatul gemu, dar nu-și scoase mâna.

Mary Eve mușcă mai tare, până ce simți sânge în gură. Scurpă apoi o bucată din urechea lui Vinh. De data aceasta, Vinh fu acela care țipă. Se ridică în picioare și se încruntă la ea. Dintr-un buzunar scoase un cuțit mic, dar cu lama ascuțită, începu să se apropie de ea.

— Și acum, americană țâțoasă, să vedem cât de curajoasă ești!

*
*   *

Se auzi explozia primei grenade, apoi alta și alta. Stone și oamenii săi o luară la fugă spre primul cort. Reflectoarele care luminau împrejurimile taberei licăriră și se stinseră. Încet-încet, se stinseră și celelalte reflectoare.

Se auziră țipete, ordine și oameni alergând și strigând unul la celălalt.

Cei patru se mișcă prin aleile formate de frânghiile corturilor, de parcă ar fi fost din partea locului. Trecură de tancuri și găsiră un singur paznic lângă ele. Blindatele se aflau în stadii diferite de pregătire. Stone văzu unul fără șenile. Altul avea tunul demontat.

Alergă mai departe și întâlnește trei vietnamezi care îi întreabă ceva. Stone înțelese, răspunse peste umăr în cea mai bună vietnameză pe care o știa și continuă să alerge.

Mai aveau de trecut de două corturi până să ajungă la cel căutat. Stone îl găsi și văzu doi paznici la ușă. Se apropie de unul. Hog îl preluă pe celălalt. Fără nici un fel de amenințare, două cuțite străluciră și doi soldați gălbejiți muriră în post.

Texanul tăie cortul într-o parte cu cuțitul său de vânătoare murdar de sânge și se uită înăuntru cu atenție.

— Mary Eve, strigă el.

Din interiorul cortului se auzi o detunătură și glonțul făcu o gaură la treizeci de centimetri de tăietură. Hog plonjă înăuntru. Interiorul cortului era luminat slab de o lanternă. Raza acesteia bătea în peretele îndepărtat. Pistolarul trăsese la auzul vocii lui Hog.

Se întinse la pământ, ținându-și răsuflarea și ascultând inamicul.

— E la dreapta tăieturii din cort, zise Mary Eve cu o voce surprinzător de calmă.

Vinh gemu și trase în direcția lui Mary Eve. Texanul atacă și lovi în locul în care văzu lucind flacăra împușcăturii.

Bocancul nimeri în brațul drept al lui Vinh și îi zbură arma din mână. Hog se repezi la omulețul care încerca să scape.

— Mary Eve, ia lanterna! Fixează-o asupra lui!

Femeia se îndreptase deja spre lanternă, o apucă și o roti în jurul cortului până ce îl surprinse pe Vinh care încerca să facă o gaură cu cuțitul în pânza cortului.

Hog urlă și se repezi la el. Cu toată greutatea, lovi cu pumnul ca un ciocan în pieptul vietnamezului. Ofițerul căzu pe spate, dar se ridică repede.

Texanul îi mai dădu o lovitură care îl aruncă pe Vinh într-o parte. Urmă un zdrobitor pumn în maxilar.

Bărbatul masiv răzni în timp ce străbătu rapid distanța dintre ei, cu brațul drept ridicat. Cotul coborî cu o greutate de o sută de kilograme și zdrobi pieptul lui Vinh.

Două coaste se rupseră. Încă două se fisurară, dar forța extraordinară a cotului le apăsă până ce acestea îi sfâșiară

inima.

După două icnete, Vinh muri cu o expresie de uimire întipărită pe chip.

— Mary Eve, ești teafără? Întrebă Hog.

— Da, aproape. Ajută-mă să-mi îmbrac cămașa.

Femeia îi dădu lanterna. Hog o îndreptă asupra ei înainte să-și dea seama că își ținea cămașa în mâini. Nu făcu nici o mișcare să-și acopere sânii.

— Oh, scuze.

Își îndreptă lanterna în altă parte.

— Domnule Wiley, cămașa mea e răsucită. Fă-mi lumină ca s-o pot îndrepta. Sunt convinsă c-ai mai văzut săni de femeie.

— Da, doamnă.

O lumină din nou. Întinseră împreună cămașa, iar Hog o ajută să se îmbrace.

— Lumina electrică s-a stins. Atacați cumva?

— Am venit să vă scoatem afară, domnișoară Filmore.

— Oh, ce bine! Acum, unde sunt copiii?

— Ar fi mai bine să ieșim. Mark o să vă povestească totul.

— Mary Eve, trebuie să facem cât mai puțin zgomot, zise Stone când dădu cu ochii de ea. S-ar putea să facem un drum lung înainte să ieșim din tabără. Fără gălăgie.

— Unde sunt copiii mei? Întrebă ea cu vocea ridicată, aproape isterică.

— Au fost eliberați și duși spre nord, într-un sat unde se vor simți bine între semenii de-ai lor.

— Nu! țipă ea.

Stone îi puse mâna la gură. Ochii femeii străluciră mânioși în lumina lunii.

— Liniște! Vrei să murim cu toții?

Îi luă încetișor mâna de la gură.

— Nu pot să plec fără cei șase copii ai mei! Pur și simplu, n-o să plec! Știți ce-or să le facă într-un sat cambodgian comunist? Or să fie norocoși dacă trăiesc un an de zile.

— Mary Eve, uită-te la mine. Copiii au de zece ori mai multe șanse să trăiască dacă rămân acolo decât dacă vin cu noi. S-ar putea să murim cu toții înainte să se termine toată povestea asta. Dacă copiii vin cu noi, și ei vor fi considerați dușmani și vor muri. Acum au trecut de partea cealaltă, au fost transformați din nou în civili. Sunt în siguranță.

Mary Eve refuză să accepte situația.

— N-o să plec fără copilașii mei! Am ajutat la nașterea

fiecăruia dintre ei! Mamele lor mi i-au încredințat ca să-i scot din Cambodgia. Nu vreau să plec. Nu poți să mă obligi. O să țipt tot timpul!

Hog stătuse să asculte cearta. Veni în spatele lui Mary Eve și o lovi într-o parte a gâtului. Știa exact cum să lovească, astfel încât pericolul să fie minim, iar efectul maxim. Tânăra căzu inconștientă în brațele lui Stone. Acesta o ridică pe umăr.

— Hai să ne luăm tălpășița, zise el.

Tocmai porniseră la drum când un jeep cu farurile aprinse se apropie de cort.

Se ascunseră în întuneric. În momentul în care trei oameni se repeziră la ușa cortului, Hog trase o rafală direct în ei, cu arma CAR-15. Doi muriră pe loc. Al treilea reuși să tragă câteva gloanțe înainte ca texanul să înfigă șase gloanțe în colonelul cu vulturii pe umăr. Alergară cu toții spre jeep. Cambodgienii săriră înăuntru.

Hog verifică instalația bordului. Nu era nevoie de chei. Lovi demarorul în timp ce Stone se așază în față, ținând-o în brațe pe Mary Eve. Își dădu jos de pe umăr pușca SPAS-12, dar o lăasă gata de tragere. Texanul stinse farurile jeep-ului și își croi drum. Auziseră și mai devreme, dar acum focul tras din afara taberei era mult mai clar. Două AK-47 clănțăneau și scui-pau gloanțe în diferite zone ale bazei, dar se țineau departe de secțiunea în care fusese Mary Eve.

Întoarseră pe drumul unde erau parcate tancurile T-54. Stone se uită la mașinile morții.

— Hai s-aruncăm o privire, zise el.

Hog parcă jeep-ul și alergă până la primul tanc ce părea intact. Doi soldați ieșiră afară ca să-l înfrunte, dar o rafală a lui Stone cu pușca SPAS îi transformă pe amândoi în carne de hamburgeri.

De îndată ce zgomotul făcut de pușcă se stinse, Mark auzi ceva nou: picioare târșăite, oameni alergând cu armele pregătite. Cambodgienii coborâră din jeep și se ascunseră lângă el. Stone o așază pe Mary Eve, care era încă în stare de inconștiență, pe podeaua mașinii, lângă locul din față, și se ghemui și el lângă cambodgieni.

Așteptară până ce detașamentul format din cincisprezece vietnamezi trecu la zece metri de jeep. Apoi Stone și cei doi cambodgieni traseră câteva rafale, nimicind întreaga coloană de soldați. Numai doi supraviețuiri și alergară până la margine ca să declanșeze alarma.

Hog se ivi în partea de sus a tancului.

— Chestia asta merge. Poate fi folosit! Dacă pot să pornesc nenorocitul de motor Diesel, s-ar putea să mergem cu șenile! Urcați! Îmi trebuie zece secunde.

Dispăru din nou și în curând se auzi sunetul asurzitor al motorului Diesel care se încălzea. Alergară până la turela de sus și se strecurară înăuntru. O coborâră și pe Mary Eve. Stone găsi locul tunarului și se uită cu atenție prin deschizătură. Verifică tunul, descoperi cum se trage și vârî o încărcătură în breșă. Țeava tunului se răsuci. Ținti spre cel mai îndepărtat tanc și trase. Monstrul de metal cu care mergeau acum se retrase un metru, iar tancul de la capătul rândului explodează și făcu un zgomot infernal în momentul în care muniția din interiorul acestuia declanșă o serie de explozii.

Tancul începu să se miște.

Stone își îndreaptă atenția către mitraliere. Le testă trăgând într-un cort. Ciurui apoi încă zece corturi. Văzu venind spre el patruzeci de soldați vietnamezi. Mitraliera scuipe rafală după rafală în mijlocul lor. Gloanțele puternice reduceră cei patruzeci de oameni la zece, care se dădură la o parte din drum.

Dincolo de zgomotul făcut de tanc, auziră explozii puternice. Probabil că Loughlin arunca celelalte grenade care mai rămăseseră.

Stone puse pe unul dintre cambodgieni să bage o altă încărcătură în tun și căută o țintă nouă. Trase asupra unui șir de corturi. Rafala sfășie trei dintre ele înainte să fi lovit ceva suficient de dur ca să se producă o explozie. Șrapnelul acoperi jumătate din tabără.

Un jeep apăru pe o alee dintre corturi, dar Stone nu avea nici o șansă să tragă în el.

— Apucă pe alea aia, îi strigă Mark lui Hog care se distra de minune în cursa de demolare.

O luă pe scurtătură, făcu una cu pământul trei corturi ale armatei și ieși pe drumul indicat. Stone încărcă din nou și văzu cum jeep-ul încetinește. Estimă bătaia tunului și trase. Rafala prinse jeep-ul în bara de protecție și explodează în mii de bucăți, împrăștiind benzină încinsă peste douăsprezece corturi care luă foc instantaneu.

Mark simți că ceva lovise tancul și își dădu seama că era un om care încerca să-l escaladeze. Se asigură că trapa era bine închisă. Se uită apoi prin deschizăturile prin care se trăgea și văzu fața comică a englezului îndrăzneț, Terrance Loughlin.

— Plecați în cursa asta sângeroasă fără mine? Întrebă el. Ați luat păsărică?

— Da, Mary Eve e înăuntru, strigă Stone la el, ca să audă. Vrei să intri?

— Păi, te cred. Se trage-n noi.

Deschiseră turela, Loughlin se strecură înăuntru și se uită la Mary Eve care era încă amețită.

— Toate ard, acolo afară. Nici măcar n-au fost atâția oameni câți ne-am imaginat. Aproape că n-a mai rămas nimeni.

O rafală izbi tancul fără să strice ceva.

— Sper că n-au vreun RPG, sau lansatoare de rachete, din acelea de umăr, zise Loughlin.

Stone puse din nou mitralierele în funcțiune. Hog întoarse tancul în loc. Traseră în orice țintă posibilă.

Auziră aproape în același timp un zgomot nou.

— Mortiere, zise Stone. Cred că sunt khmerii roșii. Sunt singurii care au astfel de arme în afară de vietnamezi.

Exploziile fură puternice și mortale.

— Diversiunea noastră, jubilă Loughlin. Hai să scoatem tramvaiul ăsta de-aici și să-i luăm pe ceilalți doi clienți care așteaptă-n junglă.

Stone îl bătu pe Hog pe umăr.

— Du-ne acasă, băiete. Îi luăm pe cei doi foști prizonieri și ne ndreptăm spre fluviu.

Porniră la drum și puseră la pământ încă șase corturi. Stone își ținu răsuflarea. Chiar în fața lor, doi soldați vietnamezi mânuiau un aruncător de flăcări care scuipa moarte.

CAPITOLUL XIV

Stone se uită prin una dintre fantele tancului chiar în momentul în care aruncătorul de flăcări împrăștia un șuvoi de lichid arzând în direcția blindatului.

Răsuci mitraliera și apăsă pe trăgaci.

Nu se întâmplă nimic.

— Întepenită? întrebă Loughlin care era ghemuit lângă Stone.

— Nu, uscată!

Hog ambală motorul tancului și porni cu toată viteza înainte, țintind direct spre aruncătorul de flăcări.

— Pregătiți-vă! strigă texanul. O să-i spulberăm pe nenorociți ca la o cursă de demolare!

Tancul continua să înainteze. Stone închise toate fantele blindatului și, un minut mai târziu, simți căldura șuvoiului de benzină fierbinte care lovi o parte a mașinii lor de război. Valul de lichid nu intră însă prin nici un orificiu și nu afectă nici una dintre părțile vitale ale tancului.

Printre zgomotele infernale ale blindatului, auziră țipătul soldatului peste care trecură șenilele. După ce țipătul se stinse, se îndreptară spre marginea câmpului.

— Depozitul de carburant și muniții! strigă Stone.

Hog dădu din cap și întoarse spre stânga. Făcu una cu pământul încă șase corturi, înainte să găsească un loc din care se putea vedea depozitul de carburant.

Din partea îndepărtată a câmpului de luptă, se auziră din nou mortierele. Se părea că intervenise și infanteria în acel perimetru.

Stone răsuci tunul în direcția depozitului de benzină aflat la patru sute de metri distanță. Aprecie bătaia tunului și trase. Tancul sări puțin înapoi, apoi se opri. Prin fantele tunarului văzură cum explodează câteva canistre. O secundă mai târziu, explozia fu urmată de zgomotul infernal al miilor de tone de carburant care erupseră în cea mai mare explozie pe care o văzuseră vreodată.

Hog întoarse tancul și se îndepărtă de acel loc. Trecu peste o duzină de corturi, smulgând frânghii și culcându-le la pământ. În curând, tancul avea o mulțime de sfori în jurul șenilelor.

Dacă ar fi fost cabluri, ar fi făcut ca mastodontul să deraieze, dar frânghiile moi fură înghițite repede de angrenajele masive și

tancul își continuă mai departe drumul.

Hog se apropie de marginea taberei și se opri.

— Vizitatori, zise el.

Stone se uită afară și văzu avangarda unei unități de infanterie.

Treizeci de oameni erau răspândiți în formație de atac. Se ridicară, alergară spre tabără, apoi se aruncară la pământ.

Focuri de armă începură să lovească tancul.

— Aștia cred că suntem de partea vietnamezilor! strigă Hog. Cine sunt?

— Cred că sunt khmerii roșii, zise Stone. Întoarce chestia asta ca să tragem câteva salve în vietnamezi. Poate îi convingem pe infanteriști să nu mai tragă în noi când trecem pe lângă ei.

Loughlin încarcă, în vreme ce Hog întoarce dintr-o singură mișcare tancul. În câteva secunde, se aflau din nou cu fața spre tabără. Stone trase în primul grup de soldați pe care îl văzu. Mai ciuruiră apoi cele mai apropiate corturi. Mark îi spuse texanului să întoarcă și ridică cât de sus putu țeava tunului. Sub nici o formă tancul nu putea trage în trupele din fața lor.

— La dracu'! strigă Stone. Ce-o fi cu Patterson și Hillburton?

Khmerii roșii trecură pe lângă tanc, fără să mai tragă nici un foc de armă, și intrară în tabără, surprinși că nu întâmpină nici o rezistență.

Hog întoarce spre sud și înaintă o sută de metri înainte să ajungă la punctul în care îi lăsaseră pe cei doi foști prizonieri. Trecură încet de liniile khmerilor roșii și se opriră la punctul de întâlnire.

Nimic. Stone roti tunul ca să poată vedea mai bine, dar nu găsi nimic.

— Ce s-o fi întâmplat cu ei când khmerii roșii au trecut pe aici ca o vijelie? întrebă Stone.

— Ies afară să-i caut, zise Loughlin.

Ridică trapa și ieși. Stone era chiar în spatele lui. Ajunseră pe pământ, exact în locul în care fuseseră și înainte de atac.

Nici urmă de cei doi.

— Măcar nu le-am găsit cadavrele, zise Loughlin.

— Tu ia-o spre dreapta. Eu mă duc spre stânga, zise Stone. Vezi ce e pe-acolo.

Se despărțiră și își croiră drum prin junglă, dând la o parte frunzele și lianele.

Mark găsi o gamelă rusească asemănătoare celei pe care o foloseau ei.

Merse tot înainte.

Douăzeci de metri mai departe, auzi voci. Stone se târî în tăcere prin jungla întunecată și umedă. Dădu la o parte câteva frunze de bambus și văzu doi asiatici care lucrau la o stație radio mică. Probabil că erau khmeri. Câteva minute mai târziu, își luară armele și rucsacurile și se îndreptară spre nord, cotind spre baza vietnameză.

Și nici urmă de Patterson.

O voce rupse tăcerea apăsătoare.

— Unde au jucat pe vremuri baseball *Los Angeles Dodgers*?

Vocea venea de undeva de sus.

— Patterson, tu ești? în Brooklyn. Hei, ești întreg?

— Mda. Asta dacă pot să mă dau jos din copacul ăsta nenorocit fără să-mi rup vreun picior.

Stone îl văzu pe Patterson coborând dintr-un arbore tek ce avea crengi suficient de joase ca să sară din el fără nici o problemă. Hillburton era puțin mai jos față de el. După ce ajunseră la pământ, Patterson îl apucă pe Hillburton de braț și îl conduse la Stone.

— Întregi, sergent!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am văzut scârbele strecurându-se acolo unde trăgeam noi. Ne-am retras, dar au continuat să vină. A trebuit să ne urcăm în copacul ăsta nenorocit și nu s-au uitat în sus nici măcar o dată. Cred că și ei aveau în gând să atace baza. Cine dracu' sunt?

— Probabil, khmerii roșii. Ei conduceau țara înainte. Au mâncat bătaie și acum încearcă să preia din nou conducerea. Ce face Hillburton?

— După ce-a golit trei încercătoare, s-a uitat la mine, a zis „ce mama dracului” și s-a întins la pământ. De atunci, trebuie să-l conduc peste tot.

— Fir-ar al naibii! Sperasem să-și revină. Hei, băieți, ce ziceți de-o excursie? Am pus laba pe unul dintre tancurile T-54.

Douăzeci de minute mai târziu, se întâlniră cu toții lângă tanc. În colțul îndepărtat al taberei, confruntarea devenea din ce în ce mai aprigă. Khmerii atacaseră zona din apropiere care, evident, era acoperită de corturi goale. Acum, toată puterea infanteriei era concentrată în nord. Mortierele încetaseră și pedestrașii preluaseră înaintarea.

— Hai să plecăm de-aici și să ne-ndreptăm spre sud, zise Stone.

Când încercară să intre în tanc, descoperiră că nu aveau cu

toții loc. Mark voia să vadă ce face Mary Eve. Era conștientă și atât de supărată, încât nici nu vroia să-i vorbească. Se ghemui lângă compartimentul gol de muniție, încrucișă mâinile în sân și se uită la el mânioasă.

Stone și Loughlin intraseră în tanc și îl ghidară pe Hog acolo unde acesta nu putea să vadă. În curând, nu mai zăriră tabăra și ajunseră pe un drum bun. În comparație cu poteca mocirloasă și plină de hârtoape din junglă, acesta li se păru o adevărată autostradă.

— Mi-aș dori ca chestia asta să plutească, mormăi Hog din locul său. Mamă, dac-ar fi fost așa, am fi trecut peste fluviu și am fi tulit-o spre Cambodgia.

— După ce tragem pe la o benzinărie, zise Loughlin. Ai idee cât carburant mai avem?

Hog studie cadranele, apoi înjură.

— Aici am o mulțime de indicatoare. Nu știu ce-nseamnă cuvintele astea rusești. Cel puțin, nici unul nu arată a fi gol.

Cu cât se depărtau mai mult de bază, cu atât era mai bine. A doua zi de dimineață, vietnamezii aveau să-i vâneze cu jeep-urile... dacă vietnamezii câștigau lupta care se desfășura chiar în acel moment. Până în zori nu mai puteau face nimic. Chiar dacă ar fi detectat o barcă pe fluviu, barcagiul n-ar fi tras la mal ca să vorbească cu niște străini.

Loughlin văzu dealul unde fuseseră atacați în ambuscadă. La șase sute de metri de malul fluviului, tancul scârțâi, hârâi și se opri.

— S-a terminat zeama, zise Hog. Toată lumea să debarce.

Se dădură jos din tanc, ultimii fiind Stone și Loughlin. Făcuseră înăuntru o grămăjoară de proiectile de tun, trei grenade de mână C-4 și alte feluri de muniție. Loughlin aranjă ultima grenadă astfel încât să poată fi coborâtă cu o sfoară prin turela deschisă.

— Ești sigur c-o să meargă? întrebă Stone.

— La dracu', da. Am mai încercat-o de sute de ori, zise englezul, rânjind. De fapt, am mai încercat o singură dată, în Franța.

Loughlin se aplecă deasupra tancului. Toată lumea se retrăsese cu o sută de metri, mai puțin Stone care se afla la jumătatea distanței, urmărindu-l pe englez. Acesta coborî ultima grenadă. O puse peste celelalte două, apoi dădu drumul sforii.

Loughlin coborî de pe tanc și o luă la fugă. Picioarele lui abia dacă atingeau pământul.

Prima grenadă le detonă pe celelalte două, suficient cât să producă explozia celorlalte proiectile. Flăcările și fumul izbucniră

din interior. Loughlin se trânti la pământ, dar continua să se târască cu repeziciune.

Totul se termină în treizeci de secunde. Tancul T-54 nu mai putea fi folosit de nici una dintre părți.

Stone o ajută pe Mary Eve să se ridice din locul în care se așezase ca să-i aștepte pe ceilalți. Se împiedică, dar Mark o prinse. Se agăță de el și își întoarse fața udă de lacrimi. Starea ei de spirit se schimbase.

— Mi-au luat copilașii, zise ea încet. Ce-o să le spun mamelor lor?

Stone o conduse în fruntea coloanei care se îndrepta spre sud. Își puse brațul în jurul umerilor ei. Părea înfrântă, parcă nu mai rămăsese în ea nici un pic din dorința de a lupta.

— Mary Eve, ai făcut tot ce era omeneste posibil ca să-i salvezi pe copiii ăia. Ți-ai pus viața în pericol ca să-i aperi. Ai trecut prin mijlocul focului inamic și te-ai oferit vietnamezilor pentru ca protejații tăi să fie liberi. Vietnamezii te-au mințit. Nu-i vina ta.

Femeia se uită la el și începu din nou să plângă.

— Dacă nu-i vina mea, atunci de ce vreau să mor?

— Copiii tăi n-au murit, așa că de ce-ai muri tu? Copiii s-au întors în satul lor, se vor adapta, or să crească și or să facă parte din noua Cambodgie. Poate că n-or să fie ceea ce ar fi dorit mamele lor, sau tu, sau fratele tău, dar războiul a schimbat toate aceste planuri.

Femeia îl privi în timp ce mergeau. Se împiedică și o prinse din nou. Mary Eve se uită la el.

— Crezi că am încercat să-i salvez? C-am făcut tot posibilul?

— Absolut. Ai făcut mai mult decât oricare altul dintre noi. Nici într-o mie de ani n-aș intra descoperit între două unități de infanterie gata de luptă.

Un zâmbet lumină chipul ei chinuit.

— Chiar am făcut-o, nu?

— Păi, da. A fost o nebunie, a fost minunat și al naibii de eroic. Ai făcut ceea ce ai crezut că i-ar salva pe copiii tăi. Ar trebui să nu uiți asta niciodată.

Femeia îi luă mâna de pe umăr și o prinse într-a sa.

— Cred că ai dreptate.

Își șterse lacrimile de pe obraji și își suflă nasul.

— Dar tot mă simt tristă pentru că n-am putut să-i duc spre libertate.

— Ar fi putut să ajungă în Thailanda, iar acolo să moară de foame. Peste graniță nu se găsesc haine și hrană pentru o

jumătate de milion de refugiați. S-ar putea să fie mai bine ca acești copii să rămână aici.

— Oh, Doamne, sper asta din tot sufletul!

Merșeră un timp fără să-și spună nimic. Femeia îl ținea foarte strâns de mână, de parcă ar fi fost singura ei ancoră, singurul contact cu lumea de afară.

— În mod logic, avem o șansă din cincizeci să ieșim de aici, Stone. Știi și tu asta, bineînțeles, zise ea în cele din urmă.

— Chiar dacă am avea doar una la o sută, tot trebuie să încercăm. N-am de gând să renunț și să mă întorc într-o închisoare vietnameză.

— Ai mai fost acolo? întrebă ea.

— Da. Și n-o să mă-ntorc. Și nici ceilalți soldați care sunt cu noi. Iar viața ta printre vietnamezi ar fi și mai neplăcută.

— Cel puțin, nu m-au violat. Vinh vroia să mă păstreze numai pentru el. Mai întâi, a făcut baie și și-a luat cina. Apoi ai venit tu și domnul Wiley. Nu știu dac-am să-ți pot mulțumi vreodată îndeajuns, Mark. De două ori mi-ai salvat viața!

— Mai întâi să ieșim din Cambodgia.

Femeia oftă din tot sufletul.

— Da, Mark Stone, mai întâi să ieșim din Cambodgia.

Îi dădu drumul mâinii și merse în continuare pe lângă el. Era primul semn că își revenea din șocul pierderii familiei, a prietenilor și a copiilor.

Merșeră încă două ore. Se îndepărtară cam la zece kilometri de tabăra vietnameză. Toată lumea obosise, așa că făcură o pauză. Găsiră o mică ridicătură de pământ, de unde puteau să vadă fluviul și șoseaua din nord. Stone făcu primul de pază. În momentul în care se opriră, era aproape miezul nopții. La ora trei dimineața, urma să-l trezească pe Hog și să doarmă și el trei ore până la răsăritul soarelui.

În timpul pazei sale, Mark nu văzu și nu auzi absolut nimic. La ora trei, se apropie de Hog, care se trezi la prima atingere și îndreptă țeava puștii spre pieptul lui Stone.

— Mda, 'neața, sergent. E rândul meu?

Hog Wiley preluă serviciul de pază, apoi se duse la marginea luminișului și aruncă o privire peste fluviu și șosea. Era gata.

*

* *

Stone se trezi cu un cuțit la gât. Se dezmetici repede, dar nu se mișcă. Grupul de atacatori era format din trei cambodgieni sfrijți și murdari. Fiecare dintre ei avea un AK-47 și rânjea la

vederea prăzii bogate peste care dăduseră. Stone se uită după Hog Wiley, dar uriașul care făcuse de pază parcă intrase în pământ.

Mary Eve se ridică lângă Mark, zgribulită de răcoarea dimineții.

— Bandiți, zise ea încet. Merg pe lângă fluviu, se ascund de vasele de patrulă și atacă pe toți cei care au mai puține arme ca ei.

Un cambodgian furios se aplecă și o plesni, șopti ceva și duse un deget la gură.

Loughlin și cei doi prizonieri dormeau în continuare. Cei doi cambodgieni din echipa lui Stone discutau cu bandiții. Fumau tutun din partea locului și mestecau frunze de betel.

„Ce simplu e pentru oamenii ăștia să schimbe tabăra! gândi Mark. Dar amenințarea unei morți imediate a fost totdeauna un argument puternic”.

Bandiții îi legară pe Stone și Mary Eve cu mâinile la spate, apoi le jefuiră rucsacurile. Fiecare își folosise rucsacul pe post de pernă.

Stone încercă să găsească o soluție de scăpare. Cambodgienii din echipa sa nu îi erau de nici un ajutor. Avea mâinile legate la spate și nici o armă. Hog Wiley lipsea și alți trei membri ai echipei erau pe punctul de a fi treziți într-un mod foarte brutal.

Dintr-odată în junglă răsună un urlet puternic de mânie. Hog Wiley apăru din spatele unui arbore tek și trase trei gloanțe cu pistolul său. Două dintre ele se înfipseră în bandiți. Cel de-al treilea atacator se aruncă într-o parte.

Mai repede decât crezuse Stone că ar fi posibil, cel mai mic dintre cambodgieni se aruncă peste banditul care încerca să scape. Cuțitul îi străluci în mână. Lama coborî și, înainte ca cel atacat să poată țipa de groază, trecu peste gât, tăie ambele artere carotide și traheea. Banditul muri în spuma roșie a sângelui care gâlgâia și care curse pe pământul junglei.

Celălalt cambodgian se repezi spre bandiții împușcați. Unul era mort. Celălalt ridică mâna și imploră ajutor. Luptătorul din rezistență ridică bocancul și îl apăsă pe gât. Banditul încercă să se zbată și să respire. În cele din urmă, micuțul luptător se lăsă pe pieptul banditului și îi vârî cuțitul în inimă. Se ridică apoi și merse să vadă dacă și ceilalți doi erau morți.

Hog Wiley se ivi de după copac, păși către ei, se împiedică în momentul în care făcu ultimii pași și căzu înconștient în fața lui Stone. Numai atunci văzură că mâna lui dreaptă apăsa o tăietură de douăzeci de centimetri de-a curmezișul stomacului. Când îi

căzu mâna, sângele gâlgâi liber.

CAPITOLUL XV

Mary Eve sări lângă Hog înaintea tuturor celorlalți.

— Dezlegați-mi mâinile! Are nevoie de ajutor! Repede!

Loughlin se grăbi să taie sforile care îi țineau mâinile legate. Femeia se uită la rana lui texanului.

— Aveți trusă de prim ajutor? Bandaje? N-avem prea mult timp! Tricouri fără mâneci?

Își puse mâinile direct pe rană, apăsă pe carnea sângerândă a abdomenului și o strânse. Sângele îi curse printre degete și se scurse pe braț.

Loughlin scoase trusa din rucsacul lui Stone, iar din al lui două tricouri curate. Erau albe. Femeia luă unul dintre ele, îl împachetă până ce deveni suficient de gros și îl apăsă direct pe rană. Presă cu amândouă mâinile, sperând să oprească sângerarea prin presare.

— Împăturește-l și pe celălalt la fel, îi spuse ea lui Loughlin. Avem nevoie de mai multe din astea, albe, dacă aveți. Haideți! Haideți! Ce-ați rămas cu gura căscată! Grăbiți-vă!

Cambodgienii îl dezlegară pe Stone care găsi în rucsac încă un tricou alb și bandaje. I le dădu lui Mary Eve.

Femeia se întoarse spre el, frecându-și obrazul și lăsând o dâră din sângele lui Hog.

— Avem cu ce face niște suturi? Ace chirurgicale, ceva?

Stone clătină din cap.

— Leucoplast, măcar? Dați-mi niște leucoplast!

Mark găsi câteva role în trusa de prim ajutor.

Încetișor, sângerarea se opri, dar nu de tot. Mary Eve scoase primul tricou împachetat și îi spuse unuia dintre cambodgieni să se ducă la râu și să-l spele. În același timp ce uită la rană.

— Un intestin a fost pișcat de cuțit, dar nu rău. N-a fost tăiată nici o venă importantă. A avut noroc. Avem nevoie de antibiotice.

Puse compresa albă pe tăietura de douăzeci de centimetri și clipi. Loughlin îi șterse transpirația din jurul ochilor și de pe frunte cu o batistă.

— Mulțumesc. Ce medicamente aveți în trusa de prim ajutor?

Stone citi etichetele. Aveau numai dintre cele cu folosință îndelungată. Nici penicilină, nici antibiotice. Aveau sulfamidă. Stone rupse sigiliul de aluminiu și puse pachetul pe pieptul lui Hog.

Loughlin împăturise cel de-al treilea tricou și Mary Eve i-l ceru.

— Îl ridic p-ăsta, presar sulfamida aici, iar tu pui compresa exact deasupra. Înțelege?

— Da, domnișoară.

— Acum, domnule Loughlin!

În timp ce el pune compresa pe rană, femeia își șterse mâinile pe pantaloni și pe cămașă și luă bandajele.

— Cuțit! ceru ea tăios.

Desfășură cincisprezece centimetri de leucoplast și îl întinse. Stone îl tăie cu cuțitul. Lipi banda peste compresă și îi prinse bine capetele de pielea rănitului.

Cambodgienii se întoarseră cu primele două tricouri spălate, care căpătaseră o nuanță gri-maro. Erau culorile fluviului. Femeia scoase cuțitul, tăie tricourile, făcându-le fâșii de opt centimetri lățime și le legă între ele.

Loughlin trase tricoul lui Hog și îl ridică de la pământ în vreme ce Mary Eve trecu bandajul în jurul pieptului și al spatelui.

Stone tăie un al doilea tricou și legă fâșiile între ele, terminând chiar când Mary Eve avea nevoie de ele. Femeia se uită la capul rănitului și oftă.

— A fost lovit și la tâmplă, dar cred că nu e grav.

Se uită la Hog și își mușcă buzele.

— Mă tem că pentru asta nu pot face nimic. Va trebui să se odihnească. Cât de curând trebuie să plecăm? întrebă ea, îngrijorată.

— Ne-ai spus că oamenii ăștia sunt bandiți, zise Stone. Trebuie să aibă o barcă. Dacă am găsi-o...

Mary Eve închise ochii, muștrându-se singură. Vorbi aspru celor doi cambodgieni. Aceștia o luară la fugă spre fluviu.

— Or s-o găsească, indiferent cât de bine-i ascunsă. Ar trebui să facem rost de o barcă cu motor. Nu sunt sigură că domnul Wiley o să-și revină prea curând. Avem ceva săruri pentru leșin?

Găsiră o sticlută în trusă. Se uită pe etichetă, o desigilă, o desfăcu și o trecu pe sub nasul lui Hog. Masivul texan clătină din cap, se încruntă și deschise ochii.

— Ce mama dracu'?

Membrii echipei scoaseră exclamații de bucurie.

— Ai fost atacat, domnule Wiley, și considerat mort, dar i-am păcălit, nu-i așa? Ai o lovitură la cap și o tăietură serioasă în abdomen. Nu cred c-ar fi bine să mergi. O să te transportăm până la barcă.

— Mda, bine, doctore. Nu mă simt prea grozav.

Îl cuprinse din nou starea de leșin.

— Nu!

Îi dădu din nou cu săruri pe la nas și Hog gemu.

— Trebuie să stai treaz până te ducem la barcă. Ce-ți face capul?

— Parcă cineva l-a folosit ca o bilă de bowling. Mă doare ca dracu', dar nu-i nimic în comparație cu „viermele” care-mi roade măruntaiele.

— Așa e bine, fii optimist. Asta o să te ajute.

Dinspre malul fluviului se auzi un strigăt. Câteva minute mai târziu, unul dintre cambodgieni veni în fugă și vorbi cu Mary Eve.

— Vești bune. Au găsit barca. E suficient de mare ca să încăpem toți și are destulă mâncare cât să ne ajungă pentru încă o zi sau două. Ar trebui să pornim chiar acum, sergent Stone.

Mark zâmbi și făcu semn oamenilor să se adune în jurul lui.

— Dacă e posibil, ar trebui ținut cât de drept, zise Mary Eve. Poate să-l ducă vreunul dintre voi în spinare?

Loughlin răspunse afirmativ. Patterson râse și îl împinse într-o parte.

— Voi ridicați-l, băieți. Eu sunt hamalul aici. Voi, care sunteți mai micuți, n-o să fiți în stare să-l cărați nici jumate din drum.

Îl ridicară pe Hog în picioare și îl urcară în spatele lui Patterson. Îi puseră brațele în jurul gâtului și îi spuseră să-și înfășoare picioarele în jurul mijlocului bărbatului înalt.

Când aproape toată greutatea texanului se lăsă pe spinarea lui, Patterson aproape că se înclină la pământ, dar își recăpătă echilibrul și porni direct spre fluviu. Stone și Loughlin merșeră pe lângă el, fiecare ținându-l pe Hog de câte o parte, ca să ușureze greutatea.

Le luă zece minute să străbată cincizeci de metri până la fluviu. Într-un golfuleț mic găsiră barca, o vechitură chinezească, de vreo zece metri lungime. Era afundată adânc în apă și jumătate din punte era acoperită de un coviltir din nuiete de bambus împletite. La pupa se afla un motor de douăzeci de cai putere și, în apropiere, două canistre de benzină.

Se luptară să-l salte pe Hog peste marginea bărcii și îl așezară jos cu atenție. Unul dintre capetele bandajului se dăduse la o parte și sângele începuse să curgă, murdărind păturile pe care stătea. Mary Eve opri sângerarea, mai presără sulfamidă pe rană și puse din nou bandajul la locul lui.

Cambodgienii făceau pe marinarii. Cercetară barca, se asigurară că toată lumea e la bord și porniră motorul. Dezlegară

barca de copac și o îndreptară în susul apei.

Mary Eve le spuse să meargă cât mai drept posibil până în cealaltă parte a fluviului.

Stone se ținu bine în momentul în care ambarcațiunea se întoarse spre nord în apele calme de la mal. După ce străbătură o sută de metri, cambodgianul de la cârmă mări unghiul înclinației la patruzeci de grade în curentul mai puternic. Mark văzu apele izbind barca mică și trăgând-o în josul fluviului.

Unghiul nu era suficient de mare. Până să treacă pe celălalt mal, aveau să fie purtați de curent aproape trei kilometri.

Lăsă navigația pe seama cambodgienilor și îl văzu pe Loughlin stând cu arma CAR-15 în poală. Transportul și apărarea erau asigurate. Acum putea să se ocupe de infirmerie.

Texanul era tot treaz.

— Nu știu de unde mama dracului au apărut tipii ăia, zise Hog. Nici nu i-am văzut.

— Hei, nici să nu te mai gândești, replică Stone. I-am învins. La naiba, tu i-ai învins. Le-am luat barca și, înainte să-ți dai seama, o să trecem peste băltoaca asta.

— Mi-ai adus pistolul 357?

— Cum să nu! Și rucsacul. Nici o grijă. Stai cuminte și odihnește-te. O să ne gândim la următorul pas când o s-ajungem la el. Acum doar odihnește-te.

— Cine dracu' m-a bandajat? Muierea aia?

— Da, te-a lucrat foarte bine. E și soră medicală. Ai fi putut să dai ortu' popii fără nici o problemă.

— Nu-i timpul trecut, omule. Nu prea mai am chef să lupt cu nimeni.

— Parcă e prea frumos ca să fie adevărat, glumi Stone. O să treci peste asta. Acum, trage un pui de somn.

Îl lăsă singur și se apropie de Mary Eve care privea imensitatea apei în timp ce ambarcațiunea o străbătea metru cu metru, fiind purtată inevitabil de curent.

Femeia se întoarse și îl privi o clipă, apoi se uită din nou către apă. Din cauza ceții de dimineață, nu se vedea încă linia țărmului îndepărtat.

— Nu mi-ai spus că ești și medic misionar.

— Nu m-a întrebat nimeni.

— Ce-i cu Hog?

— N-ar trebui să facă nici măcar un pas. Sunt câțiva mușchi mari care au nevoie de îngrijire medicală. Dacă merge, nu face decât să-i rupă și mai mult. Cei tăiați or să se retragă atât de

mult, încât n-or să se mai întindă niciodată. Ar trebui să stea culcat pe spate până o să-l putem opera.

— Ai putea s-o faci?

Femeia îi aruncă o privire.

— Aș putea să repar câteva dintre stricăciuni, dacă aș avea echipamentul necesar, anestezie, o lumină bună, instrumente chirurgicale, ace, catgut și ajutor. Deci, nu, nu se poate face în Cambodgia.

— Așadar, cel mai bun mijloc de transport pentru Hog e o targă sau o căruță.

— Da, cu toate că fiecare are riscurile sale. O să trebuiască să ne limităm la poteci și drumuri lăturalnice.

— Ai putea să ceri barcagiilor să ne poarte de-a lungul malului, când ne apropiem de el? Poate găsim un sat unde să cumpărăm, să cerșim sau să furăm o căruță. N-ar trebui să fie prea greu să plutim de-a lungul fluviului.

— De ce să nu vindem barca și mâncarea care ne rămâne pe o căruță? Întrebă ea.

— Bună idee. Ai mâncat și tu din fructe? Sunt destule pentru toată lumea.

— Mda, am mâncat tot ce-am vrut. Probabil că mai există un stoc ascuns la bord, pe care pirații îl păstrau ca să-l vândă într-un sat sau oraș.

— Unul dintre cambodgieni a verificat barca, zise Stone. L-am urmărit. Sunt sigur c-o să-ți spună ce-a găsit.

— E furată, zise ea.

— Da, și probabil c-a fost obținută prin vărsare de sânge, dar acum e a noastră și este tot ce avem.

Stone se apropie de cel de lângă motor. Tocmai depășeau zona curentului, deci nu mai era mult până la țarm. Mary Eve îi vorbește încet cambodgianului. Acesta dădu din cap, zâmbi și spuse câteva propoziții.

Mark se uită la Mary Eve.

— A zis că a fost de multe ori în zona asta a Mekongului. Puțin mai la sud, e un sat cu două sute de locuitori. Zice că poate să schimbe barca pe o căruță bună și pe un bivol. Genul ăsta de barcă valorează. Schimbul e ușor de făcut, dar va trebui să așteptăm până la mijlocul dimineții, când e piața plină.

— Localitatea e suficient de mare ca să aibă o unitate militară? Întrebă Stone.

După ce îi traduse, cambodgianul clătină din cap.

— Zice că trec p-acolo din când în când, dar nu există nici o

unitate permanentă.

Ceața dimineții se risipi. Era puțin trecut de ora șapte. Malul la care trebuiau să ajungă se vedea limpede. Acum, că trecuseră de curenții puternici, se îndreptau spre el cu o viteză mai mare.

Cambodgianul vorbi entuziasmat compatriotului său și arătă spre țărm. Ridicând un nor de praf, un jeep militar gonea spre nord. Stone era bucuros că se îndrepta în acea direcție, ca să nu îi vadă.

Se întrebă la ce distanță putea fi satul. Rana gravă a lui Hog îl îngrijora. Se baza foarte mult pe texanul masiv cu barba și părul răvășite. Mâncă două banane și se asigură că și restul grupului se servise din plin din stocul mare de fructe.

Cambodgianul găsi într-un compartiment secret al bărcii o cutie metalică încuiată. I-o duse lui Stone ca s-o deschidă, înăuntru găsiră pachete întregi cu bani – dong, moneda vietnameză. În câțiva săculeți găsiră inele, broșe și alte obiecte de aur care aveau o valoare foarte mare.

Mark luă pachetele cu bani și dădu bijuteriile femeii.

— Pentru fondurile bisericii, zise el.

— Oh, nu, nu pot să le iau. Sunt furate. Au ucis ca să pună mâna pe ei.

Luă înapoi săculeții și dădu jumătate din ei barcagiului și jumătate celui alt cambodgian.

— Spune-le că e partea lor. O să păstrăm banii. S-ar putea să avem nevoie de ei înainte să facem rost de căruță și de bivol.

Cambodgienii se bucurară foarte mult și cel de la cârmă se concentră cât putu de tare asupra țărmului, hotărât să facă târgul cât mai repede posibil, ca să se bucure de mica avuție pe care o primise.

Chiar când dorea să se odihnească, Stone auzi un zgomot. Se uită de-a lungul apelor și al țărmului. Binoclul îi arătă exact lucrul de care se temea cel mai tare: o patrulă fluvială vietnameză, care avea deja pe cineva la mitraliera de la prova, își dădu seama că vasul se afla la o jumătate de kilometru distanță, dar nu era sigur dacă întorsese spre ei sau nu. În cinci minute avea să afle.

Stone dădu un ordin și toți cei care îl înțeleseseră se lăsară jos, pe fundul bărcii.

Mai privi câteva momente. Vasul patrulei se întorsese și se îndrepta spre ei. Cel care se afla la mitralieră era în stare de alertă.

CAPITOLUL XVI

Stone se uită cu atenție peste marginea bărcii și văzu cum patrula vietnameză se apropie de ei. Ca să îi ajungă, ar fi trebuit să lupte împotriva curentului foarte puternic. În cele din urmă, periculoasa ambarcațiune se întoarse și se îndreptă spre malul celălalt.

Mark își trecu mâna transpirată peste față. Echipa lui n-ar fi avut nici o șansă dacă ar fi trebuit să lupte împotriva mitralierelor. Numai niște gloanțe trase cu bătaie lungă i-ar fi putut salva. Acum situația părea mai puțin sumbră decât mai devreme.

Privi cum vasul patrulei se îndrepta spre țărmul îndepărtat și cerceta cu atenție în jur, în timp ce își croia drum în susul apei.

Cambodgianul care pilota barca arătă spre mal. La o jumătate de kilometru mai jos, se vedeau acoperișurile de paie ale unui sat. Acolo aveau să-și găsească noul mijloc de transport.

Mary Eve vorbi câteva minute cu barcagiul.

— A zis că a văzut vasul patrulei. Ar fi mai bine să mergem în sat și să legăm barca la mal. În felul ăsta, patrula o să ne considere comercianți locali, sau ceva de genul ăsta. El o să se ducă direct la piață ca să găsească un bivoli și o căruță, una cu coviltir, ca domnul Wiley să nu stea în soare.

— Sună bine. Spune-i să facă exact așa. Noi ar trebui să stăm ascunși cât mai mult timp posibil. Spune-i că, dacă încheie vreo înțelegere, schimbul se va face la un kilometru mai la sud de sat. N-are rost să arătăm oamenilor că suntem răniți și că ne grăbim spre graniță.

Barca se apropie rapid de mal, purtată de un curent mai puternic. Cambodgienii o aduseră la capătul unui ponton care avansa mult în apă. Unul dintre ei sări pe uscat, legă barca și se îndreptă spre sat.

*

*   *

Stone se uită cu atenție spre celălalt mal, veghind ca nu cumva membrii patrulei fluviale să-și schimbe planurile.

Mary Eve îl îngrijea pe Hog. Acesta căzuse într-un somn adânc, striga și se zvârcolea și de două ori trebuiră să-l țină ca să nu cadă peste bord. Începuse să transpire. Femeia îi puse mâna pe frunte.

— Are febră, îi spuse ea lui Stone. Mai repede decât anticipasem. Are nevoie de medicamente.

— N-am putea găsi în sat?

Femeia clătină din cap.

— Să zicem mersi dacă au și aspirină. Antibioticele sunt necunoscute pe-aici și la fel sunt și doctorii, cu excepția celor militari.

Mary Eve se așeză pe scăunel lângă Mark.

— Starea lui o să se înrăutățească repede. În douăzeci și patru de ore, domnul Wiley o să aibă mari probleme.

Stone izbi cu pumnul în tapițeria subțire a scaunelor. Durerea pe care o simți nici nu se compara cu ceea ce i se întâmpla lui Hog.

— N-o să-l las să moară! zise Stone. Nu l-am pus să se bată cu jumătate de planetă ca să-l văd murind de febră și infecție!

— O să găsim noi ceva, zise Loughlin.

— Ce? Un taxi aerian? Un elicopter care să-l ducă la spital? Sau poate o escortă a poliției care să-l ducă până în Bangkok, la un spital adevărat?

— Ușurel, Stone, zise Mary Eve.

— Ușurel, pe dracu'! Niciodată n-am pierdut un om pe aici. E unul dintre cei mai buni. E mâna mea dreaptă. Poate face lucruri la care ceilalți oameni nici n-ar îndrăzni să se gândească.

Loughlin îi dădu câteva fructe. Le mănăcă frământându-și mintea să găsească o soluție magică în legătură cu transportul. Pur și simplu, nu era nici una.

Loughlin urmărise cu privirea vasul patrului. Acesta nu se arătase încă. Îl chemă pe Stone care se ridică de pe scaun și se uită și el. Văzu un singur om alergând pe pontonul șubred. Era cambodgianul lor. Acesta urcă la bord și îi făcu semn lui Mary Eve. Femeia traduse imediat.

— Zice c-a avut mare noroc. Cineva din sat vrea să-și ducă familia în josul fluviului, către vechiul Saigon. Ar putea ajunge de zece ori mai repede cu barca, mai ales dacă e una cu motor. Zice că știe că e furată și că speră să o fi luat de la bandiți. Vrea un AK-47 și un încărcător, împreună cu barca. Zice că trebuie să se apere de bandiți. O să apropie căruța de mal, înainte să încheie târgul, ca să o vezi. Căruța e acoperită și are o saltea adevărată, americană! Mare cât pentru două persoane, plus multe alte bunuri.

Cambodgienii arătară spre drumul de lângă mal. Stone se uită cu binoclul. Bivolul era tânăr și puternic. Căruța era cea

tradițională, cu două roți, cei doi metri și jumătate pe care îi avea fiind acoperiți cu o prelată fixată pe un schelet pătrat. Părea bine apărută de ploaie și mult mai bună decât se așteptase.

— Spune-i că accept târgul.

Mary Eve traduse și cambodgianul se înapoie la căruță. Dispăru în spatele ei câteva clipe, apoi viitorul lor mijloc de transport porni spre sud, iar mesagerul se întoarse.

— Un kilometru mai la vale e un loc unde putem să legăm barca, îi zise cambodgianul lui Mary Eve. O să ne întâlnim acolo.

Pentru scurta călătorie spre sud băgară în rucsacuri tot ce puteau folosi. Cele mai multe din fructe fuseseră mâncate. Găsiră un topor mic și o unealtă de săpat. Le luară pe amândouă.

Legară barca la mal înainte să ajungă căruța, dar rămaseră la adăpost. Era puțin trafic aici, unde drumul înainta până la marginea mlaștinii create de fluviu.

După ce sosi căruța, Stone merse să o cerceteze mai bine. O găsi plină de obiecte casnice, dar cea mai importantă era salteaua care avea să-i asigure lui Hog un transport mai liniștit.

O oră mai târziu, transferul de obiecte se termină. Cambodgienii îi învățară pe țărani și pe soția lui cum să manevreze motorul și cum să-l alimenteze. Stone îi dădu un AK-47 și două încărcătoare de rezervă. Îi arătă cum se schimbă încărcătorul și cum să pună siguranța. Apoi se îndepărtară de țărm și se lăsară duși de Mekong.

Unul dintre cambodgieni se interesă de drumuri și află că exista o șosea principală la mai puțin de trei kilometri spre sud. Aveau să străbată pe ea mai bine de o sută cincizeci de kilometri prin inima Cambodgiei.

Transferul lui Hog fu destul de dificil. Patru oameni îl duseră pe brațe, dar masivul texan rezistă. Se întinse pe saltea și zâmbi, dar îl copleși durerea și întoarse capul când lacrimile îi curseră pe obraji. Îl acoperiră cu două pături pe care le găsiseră în barcă, își atârnară rucsacurile în interiorul căruței și porniră la drum. Stone îi lăasă înăuntru pe Hillburton și Mary Eve. Erau locuri unde puteau să stea jos. Ceilalți meraseră pe lângă bivoul care asculta comenzile cambodgianului mai mic de statură ce fusese cândva fermier.

Găsiră drumul, cotiră spre vest și sperară că nu era folosit prea mult de armată. După ce străbătură șapte kilometri, traseră într-un desiș și se odihniră.

— Cel mai mult o să călătorim noaptea. O să ne odihnim aici până după amurg, apoi plecăm din nou. Să doarmă toată lumea,

măcar puțin. O să fac primul de pază.

După două ore, Loughlin veni și îl schimbă. Stone găsi un loc departe de ceilalți, se așază lângă un arbore tek și își dădu seama că pământul era aproape uscat. Sezonul cald venise cu adevărat în Cambodgia.

Rămase acolo, gândindu-se la situația gravă în care se aflau, când Mary Eve veni și se așază lângă el.

— E mai rău. Nu știu de ce. Cred că e o infecție care evoluează rapid. Dumnezeu știe dacă bandajele pe care le-am folosit erau sterile. Probabil că nenorocita de sulfamidă era expirată.

Inspiră adânc aerul.

— Îmi pare rău.

Vocea ei tremură în timp ce se aplecă spre el.

Își puse brațul în jurul ei și o lăsă să plângă. Îi așază capul pe umărul lui în vreme ce ea continua să suspine. Într-o clipă își dădu seama că îi plăcea mirosul părului ei.

— Iartă-mă. Nu puteam să plâng acolo unde mă vedeau toți ceilalți. Ei se așteaptă să-l salvez pe domnul Wiley. O să ne ia zece zile să ajungem la graniță. Unde sunt avioanele cu reacție când ai nevoie de ele? Omul ăsta nu poate să trăiască zece zile fără medicamente. Pur și simplu, e imposibil.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— O să murim cu toții, nu-i așa, Mark? N-avem cum să fim atât de norocoși, încât să evităm toate patrulele. Nu e nevoie decât de una și o să murim secerați de gloanțe, sau în tortură. Știi că nu sunt prea curajoasă. Mark, te sperii dacă te-aș ruga să mă săruți? N-au dorit prea mulți bărbați asta. Ți-aș fi foarte recunoscătoare.

Bărbatul îi șterse lacrimile de pe obraji și o sărută pe buzele moi. Femeia oftă și îi întoarse sărutul. Apoi, spre mirarea lui, deschise gura, dar imediat se retrase.

— Oh, Doamne.

Se uită la el.

— Mark, n-am fast căsătorită niciodată. N-am făcut dragoste niciodată. Ciudat, nu? Întotdeauna am fost o familie corectă, religioasă. Sexul era bine ferecat în spatele ușii dormitorului, și numai după căsătorie. Mai bine îl lăsam pe băiatul acela drăguț să facă dragoste cu mine, atunci când tata lipsea de acasă. Poate că s-ar fi căsătorit cu mine.

Se uită din nou la el.

— Sărută-mă din nou.

Bărbatul o sărută din nou și o auzi oftând, cu o expresie de

uimire pe chip.

— Te-a... te-a excitat, Mark?

Îi luă mâna și o duse la sânul ei. Se întinse ca să-l sărute, se lăsă pe spate și îl trase peste ea. Stone se așează astfel încât să n-o strivească.

— Mark, va trebui să mă ajuți un pic. Dar am înțeles că nu-i prea greu. Îți cer această favoare.

Își descheie nasturii cămășii și îi puse mâna pe sâni calzi și tari.

— Te rog, mângâie-mă.

Stone se uită la ea și îi sărută buzele cu blândețe.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— În viața mea n-am fost mai sigură. Mi se pare c-a sosit timpul!

— Mary Eve, primul lucru pe care trebuie să-l faci ca să fii foarte sexy e să ieși din pantalonii ăia.

Îi zâmbi și o sărută.

Mary Eve Filmore chicoti încet. Se simțea din nou ca o adolescentă!

După ce își scoase pantalonii, își puse brațele în jurul lui și lăsă ca unul dintre visele ei să devină realitate. Niciodată nu mai simțise asemenea senzații uimitoare și minunate! Pentru ea era o lume cu totul nouă. Își dori ca fiecare senzație să nu se mai termine niciodată, apoi se simți ridicată pe culmi amețitoare.

Mai târziu se îmbrăcă și se întinseră unul lângă altul. Mary Eve se ridică în picioare.

— Cred c-ar fi mai bine să văd ce face domnul Wiley.

Pleacă împreună și, în drum spre căruță, se strecurară printre ceilalți oameni care dormeau. Mary Eve improvizase un fel de chingi, ca Hog să nu alunece de pe saltea. Rănitul le forțase și, de sub bandajul dat la o parte, se vedea sânge roșu închis.

Mary Eve îndepărtă bandajul, opri noua hemoragie și se uită la rană. Se încruntă în timp ce o studie la lumina slabă.

— S-a infectat deja, iar temperatura e mai mare. Vezi punctul ăla purpuriu? Poate fi începutul cangrenei. În căldura asta ar putea evolua în câteva ore. Sper să nu fie ceea ce pare a fi.

Stone o lăsă să termine, ieși afară și trezi restul echipei. Oamenii mormăiră, dar se ridicară și în curând erau gata de plecare. Fiecare dintre ei ducea o armă cu patru încărcătoare de rezervă și era gata de luptă în orice clipă. Hillburton parcă era mai vioi. Întrebă care erau ordinele în legătură cu el, ridică din umeri și urcă în căruță. Era, totuși, un progres.

Stone privi fiecare om în parte. Loughlin era atent, vigilent, ochii săi scrutând întunericul, gata de atac în orice clipă. Cei doi cambodgieni erau puternici și ageri. Îi entuziasmaseră faptul că se aflau pe un teritoriu aproape familiar. Erau duri, gata de luptă, mulțumiți de mica avere pe care o dobândiseră.

Patterson începuse să obosească. După aproximativ o oră de poticneli, fostul prizonier de război urcă în căruță. Bivolul nici măcar nu observă diferența. Poate că ar fi fost mai bine să-l lase pe Hillburton să mai meargă pe jos o vreme. Cine știe, poate că-și mai revenea!

Stone își dădu seama că avea patru oameni gata de luptă, inclusiv el. Trebuia să se mulțumească cu atât. Își dori să știe ce se afla mai departe, pe drum. Pusese acum la bătaie ultimele rezerve. Erau ușor de găsit și nu aveau în față nici un cercetaș. Îl chemă pe unul dintre cambodgieni și îi făcu semn să stea la trei sute de metri în față. În cele din urmă, merseră până în locul unde dorea ca acesta să rămână și micul asiatic înțelese. Zâmbi și aprobă dând din cap.

— Dacă auzi bang-bang, pericol, vino să ne spui! zise Stone.

Speră ca omul să fi înțeles. Se uitase după Mary Eve când trecuseră pe lângă căruță, dar femeia părea adormită, chircită în spatele saltelei. Merita și ea ceva odihnă.

Mark se întoarse la oamenii săi. Avea doi prizonieri de război și ar fi fost în stare de orice ca să fie sigur că iese cu ei din Cambodgia. Chiar dacă asta însemna moartea lui.

Numai pentru o clipă, gândul întunecat îi explodează în minte: de data asta existau șanse destul de mari ca misiunea aceasta să-l ucidă, pe el și pe restul echipei.

CAPITOLUL XVII

Continuară să meargă pe drumul care avea abia trei metri lăţime. Multe porţiuni erau încă mlăştinoase din cauza pâraielor care se scurseseră de-a lungul sezonului umed. Nu se făcuse nici un efort pentru repararea drumului.

Echipa continuă să meargă.

Un elicopter, avea nevoie ca de aer de un nenorocit de elicopter! Nici măcar baza vietnameză de lângă fluviu nu avea un elicopter. Vietnamezii deţineau puţine astfel de aparate. Capturaseră multe de la americani la sfârşitul războiului, dar asta se întâmplase acum unsprezece ani.

Auzi pe cineva venind spre el în întuneric. Ridică mâna şi cambodgianul opri bivolul.

Cercetaşul se opri lângă Stone şi spuse ceva. Conducătorul echipei îl înşfăcă şi alergă la căruţă.

— Tradu! zise el.

Mary Eve ascultă câteva clipe.

— Vin trupe pe drum, zise ea. Sunt mulţi! Trebuie să părăsim drumul.

Deja căruţa se îndrepta spre junglă, trecând peste un curs mic de apă. Bivolul duse căruţa la douăzeci de metri în spatele perdelei de tufişuri, liane şi copaci.

Oamenii se ghemuiră după căruţă şi aşteptară. Piedicile armelor erau trase.

Stone îi auzi înainte să-i vadă. Soldaţii vorbeau, iar echipamentul zăgănea. Nu era o patrulă pregătită de luptă şi nici una de intervenţie.

Văzu ofiţerul obosit care îi conducea. Se împiedică o dată, dar continua să meargă. Probabil se gândea la popota din tabăra situată pe malul celălalt. Avea să staţioneze pe această parte a Mekongului. Vietnamezii măşlăluiau într-o formaţie alcătuită din patru coloane de câte cincisprezece oameni.

Hog gemu puternic din pricina unei dureri bruşte, dar, câteva clipe mai târziu, mâna lui Mary Eve înăbuşi sunetul. Locotenentul din capul coloanei se întoarse spre căruţă, apoi clătină din cap, dezgustat, şi se grăbi să înainteze.

Aşteptară un sfert de oră după ce trecură trupele, apoi Stone ieşi în drum ca să se asigure că soldaţii vietnamezi îşi continuaseră marşul. Aceştia măşlăluiseră mai departe, vorbind

și râzând, așa cum fac soldații din lumea întreagă.

Zece minute mai târziu, grupul lui Stone întoarse căruța și își reluă drumul.

— N-o să fie mereu la fel de simplu să ne ascundem repede în tufișuri atunci când trec soldații, nu? întrebă Loughlin.

— Să sperăm că vom avea totdeauna răgazul necesar.

Stone se gândise la asta de sute de ori. Dacă lui Sen nu îi creșteau aripi ca să zboare până la Bangkok, nu putea să-i ajute. Cel puțin, îi dădea raportul lui An Khom. Cele cinci zile estimate de ea puteau foarte bine să devină opt sau zece. Mark nu era sigur nici măcar dacă ieșise din Mekong vie. Poate că și în acel moment încerca să iasă la mal.

Unitatea care trecuse pe lângă ei ar fi putut fi alertată prin radio de vietnamezi. Sigur că aveau aparate de comunicație dotate cu tot ce era disponibil pe piață la prețuri rezonabile.

Stone îl sili pe Patterson să se urce în căruță.

— Haide, sergent, mă descurc la fel de bine ca și tine. Vreau să fiu de față în caz că dăm peste nenorociți din ăștia micuți. Încă le mai sunt dator cu ceva gloanțe.

— Dacă suntem atacați, fii convins că o să vreau să te văd cu un AK în mână! Dar acum ai nevoie de odihnă. Am suficienți bolnavi, nu mai vreau încă unul. Mișcă-ți fundul în căruță!

Patterson ridică din umeri.

— Și stai departe de Mary Eve. Poți s-o consideri teritoriu interzis.

Phil izbucni în râs.

— Aș putea s-o mai relaxez eu puțin. Pare încordată.

Merseră mai departe pas cu pas. „Câți pași or fi în trei sute treizeci de kilometri?” se întrebă Stone.

Ajunse lângă omul din față și discută cu el. Era liniște. Se întoarse să vadă ce face Hog Wiley.

Masivul texan era treaz și nu se plângea Stone îi atinse fruntea care lucea de transpirație. Temperatura era ridicată.

— Te-ai aranjat, amice. Te-ai ales cu transport gratuit, zise Mark.

— Te-am fentat, replică Hog, dar cu o forță mult mai mică decât de obicei.

— Rezistă, prietene, mergem ca fulgerul.

Stone îl bătu pe umăr și se întoarse pe drum. Mary Eve mergea pe lângă el.

— Are cel puțin patruzeci de grade. Nu pot s-o fac să scadă decât dacă-l bag undeva într-o apă. Și nu putem să ne oprim să

facem asta. Mark, sunt din ce în ce mai îngrijorată!

— Înainte să răsară soarele, o să găsim un loc ferit la marginea drumului, ca să îl îngrijești bine. Ți-ar fi de folos dacă am opri într-un sat?

— Nu. Toate cadrele medicale au fost luate ori de o armată, ori de alta, ca să îngrijească soldații. În sate, pur și simplu, nu mai există asistență medicală.

Stone simți o tristețe adâncă, dureroasă. Prietenul său de-o viață avea puține șanse să supraviețuiască. Își aminti de Lon, cambodgianul pe care îl lăsaseră în urmă cu un pistol automat de calibrul 45. Poate că el fusese cel mai realist. Știa că nu are nici o șansă și luase cea mai corectă hotărâre.

Dacă lucrurile se înrăutățeau, Stone era hotărât să-i sugereze lui Hog aceeași soluție. Era cel mai bun lucru pe care îl putea face. Niciodată nu i-ar fi spus lui Mary Eve. Ea nu putea înțelege ce simte un luptător. Nu putea să-i spună decât în ultimul moment, rugându-l pe Loughlin să o ia de la locul scenei și să o ducă departe.

După ce se împacă cu gândul acestei soluții dureroase, Stone îl prinse din urmă pe cel ce mergea în față. La nici o sută de metri, îl văzu pe cambodgian întins pe drum. Căzuse înainte într-o poziție ciudată și, în timp ce Mark se uita la el, acesta rămânea nemișcat. Stone ridică arma și trase o rafală în vegetația din apropierea drumului, apoi alergă și se aruncă în desișul din partea opusă.

Focuri de armă răspunseră din ambele părți ale drumului și din fața cambodgianului mort. Era o ambuscadă!

Auzi un țipăt dinspre căruță. Stone scoase ambele grenade din rucsac, trase cuiul uneia. Și o aruncă atât de tare, încât proiectilul se lovi de pământ și ricoșă în desiș. Se auzi o explozie puternică. Se ascunse mai bine și așteptă.

Era o patrulă de ambuscadă! Detașamentul fusese lăsat în urmă și aștepta pe oricine venea pe drum. Era cea mai proastă situație în care s-ar fi putut afla.

Din păduricea din față puștile continuă să tragă. Cele mai multe dintre gloanțe se îndreptau în josul drumului. Stone speră ca ai lui să fi scos căruța de pe drum cât mai repede posibil.

Auzi ceva mișcându-se în spatele lui.

— Terrance?

Loughlin se apropie mai mult de el și îi făcu cu mâna.

— Un cambodgian e la pământ. L-au omorât pe tăcute, probabil cu un cuțit. L-au lăsat ca momeală. Avem o mică

problemă.

— Mai ai încă pușca cu două țevi? Întrebă Loughlin.

Un AK-47 deschise focul în lungul drumului, scuipând gloanțe în pozițiile inamicului din fața lor.

— Patterson, treizeci de metri mai înainte!

Focul continuă.

Stone scoase de la spate pușca SPAS-12. O cărase atât de mult timp, încât i se părea că face parte din el. Începu să înainteze prin mlaștina junglei. Loughlin era chiar lângă el. Englezul aruncă o grenadă și explozia fu însoțită de câteva țipete de durere.

O altă grenadă explodează în partea în care fuseseră membrii patrulei. Nu exista nici un motiv pentru care vietnamezii să se fi mișcat din loc. Grenada aruncată de Patterson lovise pe mulți dintre ei.

Stone se târî încă zece metri. Loughlin rămase la marginea drumului ca să asigure o altă bază de atac. Acum trase o rafală în pozițiile inamice de pe partea drumului unde se afla Stone.

După ce zgomotul focurilor se stinse, Mark auzi în fața lui vocile unor vietnamezi. Se ridică și trase două rafale direct în junglă, unde se auziseră sunetele.

Se auzi un țipăt care se stinse într-un geamăt agonizant al morții.

De îndată ce trase, Stone se aruncă la pământ și se rostogoli spre drum. O întreagă rafală se îndreaptă exact în locul în care fusese el mai devreme. Avea suficient spațiu înaintea lui să tragă încă trei cartușe de vânătoare în locul în care focurile de armă continuau.

Armele inamice tăcură. Stone auzi mișcări. Pentru urechea lui antrenată, asta însemna organizarea rapidă a unei apărări.

Patterson stătea întins pe pământul umed al junglei și se gândea la șarpele Doi-Pași asiatic. Nu, nu le plăcea să iasă noaptea. Își croi drum cu coatele încă trei metri, până ce ajunse lângă un arbore tek mare. Se opri acolo, trase cuiul unei grenade și-o aruncă dincolo de cambodgianul mort.

Grenada explodează în întuneric, apoi totul se liniștește. Patterson se ridică în picioare și înaintă după ce ultima schijă trecu vâjâind pe lângă el. Știa că se afla cam la șapte metri de locul din care trăgeau vietnamezii.

Trase adânc aer în piept și își dădu seama că nu mai este capabil să participe eficient la o astfel de luptă.

Acum urechile deveniseră cea mai importantă parte a corpului

său. Se strădui să audă fiecare mișcare. Încetișor, continua să se târască mai departe. Trecu peste o baltă adâncă de cincisprezece centimetri, sări peste o rădăcină ieșită din pământ și se strecură pe sub o mulțime de crengi de bambus.

Ochii săi se adaptaseră. După *flash-ul* exploziei, aceștia se dilatară până când putură distinge formele copacilor la trei metri distanță.

Ridică pușca AK-47 și înlemni. La trei metri în fața lui, un soldat stătea pe pământ, sprijinit de un copac. Cămașa îi era deschisă, iar pe piept i se vedeau dâre de sânge roșu închis. Rănitul scoase un geamăt printre dinții încleștați.

Degetul lui Patterson se încordă pe trăgaci. Mai mulți. Trebuia să fie mai mulți nenorociți! Se uită cu atenție în desiş. La dreapta, la stânga, sus și jos.

Și îi văzu. Încă doi vietnamezi stăteau ascunși în spatele unor rădăcini și copaci stufoși. Doi vietnamezi vii, periculoși, cu puști. Căută din nou. Pentru încă două minute cercetă zona. Acum putea să vadă soldații în picioare. Aceștia șopteau și se uitau în josul drumului. Din când în când, aruncau o privire omului de lângă copac, dar acesta nu părea să-i observe.

Patterson văzu tresele de pe mâneci. Caporalul lor era scos din luptă și soldații nu știau ce să facă cu el.

Arma sa AK-47 era pregătită. Unul dintre ei ridică arma și trase de patru ori în josul drumului. Se auzi un foc de răspuns, apoi totul se liniști.

Patterson se asigură că nu exista riscul să fie împușcat de propriii săi camarazi și apăsă pe trăgaci până ce încercătorul se goli pe jumătate. Întoarse arma spre dreapta și trase trei gloanțe în soldatul rănit. Vietnamezul rămase pironit de copac. Oftă și mâna lui dreaptă căzu la pământ. Patterson văzu ce ținuse omul în ea: o grenadă cu cuiul tras. Grenada de fabricație americană se rostogoli spre Patterson. Se aruncă în spatele unui arbore tek, fără să țină seama de focurile trase din drum.

Grenada explodează și Patterson țipă când simți șocul. Imediat știu că nu era rănit, dar capul și urechile îi țiuiră ca un cuib de viespi. Niciodată nu fusese atât de aproape de o grenadă care explodează.

Își duse mâinile la urechi câteva clipe, apoi porni către câmpul de luptă din fața lui. Cei trei vietnamezi erau la pământ. Alții nu se mai vedeau prin preajmă.

— Stone, strigă Patterson, partea asta a drumului pare liberă. Tocmai am căsăpît trei dintre ei.

Mark ridică sprâncenele, întrebându-se cum mama dracului ajunsese Patterson până acolo.

— Menține-te pe poziție și ai grijă de tine! strigă el. Trebuie să curățăm partea asta.

Îi făcu semn lui Loughlin să înainteze. Se târâră, se strecurară și se rostogoliră peste rădăcini și peste liane căzute, ca să-și croiască dram mai departe.

Douăzeci de metri mai în față, găsiră rămășițele patrului vietnameze. O grenadă doborâse trei dintre ei. Alicele puștii cu două țevi ciuruiseră alți doi, iar focul armei lui Loughlin îl omorâse pe ultimul, făcându-i o gaură în frunte.

— Se pare că i-am terminat, zise Stone, ridicând vocea ca să-l poată auzi și Patterson.

— Eu am terminat trei aici, zise Patterson.

— Deci, în total, nouă. Cred că sunt toți. Hai să vedem ce face restul echipei.

— Muniție? strigă Patterson.

— Mda, luați toate încărcătoarele pline. Se pare c-o să avem nevoie de ele.

Două minute mai târziu, se adunară cu toții la căruță. Îi povesti totul cambodgianului despre prietenul său. Acesta alergă până la fața locului, ridică leșul și îl duse în junglă. Cinci minute mai târziu, se întorcea singur.

— Modul lor specific de înmormântare, explică Mary Eve. Marea majoritate a cambodgienilor sunt budiști. Ei au o viziune diferită asupra morții.

Loughlin se uita la bietul animal în vreme ce se chinuia să aducă din nou căruța pe drum.

— Prietenul nostru se pare că a căpătat un glonț, dar nu arată că l-ar durea în vreun fel. La naiba, dar e un mare mâncău! M-ar aduce în sapă de lemn dacă ar trebui să-i cumpăr mâncarea.

— Mai e cineva rănit pe aici? întrebă Stone.

— Ni s-au cam rărit rândurile, zise Hillburton, apărând de după căruță.

Avea un AK-47 și șase încărcătoare.

— Îmi pare rău c-am fost plecat cu pluta atât de mult timp. Acum sunt gata să fac tot ceea ce pot. Pe vremuri, eram un pușcaș destul de bun.

— Bine-ai venit înapoi, Hillburton! zise Patterson.

Îl cuprinse pe omul mai mic decât el într-o îmbrățișare de urs. În acel moment Stone văzu că Patterson are pe umăr trei puști AK-47.

— Vrei să deschizi un magazin de arme când te întorci acasă? întrebă Stone.

— La dracu', nu! Mai întâi, s-ar putea să am nevoie de ele în cazul în care se blochează vreuna, nu? Apoi, oricând aş putea să folosesc o rezervă în cazul în care una se încinge mai rău. Şi vreau să am un suvenir din călătoria asta!

— Hai să ne mişcăm, mormăi Stone. Acușica se-ntunecă. Şi nici nu ştim ce se află în faţă.

Loughlin o luă înainte, vrând să fie cercetaş, dar Mark îl chemă înapoi.

— Recunoaşterea e sarcina mea acum. Celălalt cercetaş a murit din cauza mea, deci eu trebuie să preiau sarcina. Loughlin, tu urmezi la comandă. Du-i pe oamenii ăştia în Thailanda chiar dacă trebuie să mori pentru asta!

Stone se întoarce şi se îndepărtă în întuneric. Dorea să stea la trei sute de metri în faţa lor. Era singura asigurare care mai rămăsese echipei sale.

CAPITOLUL XVIII

Patterson era cel care conducea acum bivolul. Animalul nu era obișnuit să meargă pe întuneric și vroia să se întindă pe pământ ca să se culce. Însă Phil se pricepea să-l facă să înainteze și caravana continua să meargă pe drumul îngust din junglă.

Mary Eve stătu o jumătate de oră să-l supravegheze pe Hog. Îi puse o compresă nouă pe frunte și trebui să o țină cu mâna la locul ei pentru că texanul o dădea la o parte. Era încă legat de saltea.

Acum nu mai dormea, ci era inconștient. Femeia nu era sigură de motivul pentru care leșinase. Poate pentru că era mai bolnav decât credea ea. La flacăra chibritului văzu că petele de cangrenă se întinseseră în timpul nopții. Febra crescuse la patruzeci și unu de grade. Tânăra se încruntă. Nu știa dacă exista vreun leac al localnicilor sau vreo iarbă care să scadă temperatura.

Avea de gând să-l întrebe pe cambodgian. Poate că știa el vreun leac pentru febră. Cât despre infecție, numai Dumnezeu mai putea să salveze ceva. Ea făcuse tot ce îi stătuse în putință. Acum trebuia să aștepte, să încerce să-i facă locul cât mai confortabil.

Se dădu jos din căruță și merse o vreme, gândindu-se la lucruri sfinte, fredonând un cântecel, orice îi putea distra atenția de la suferința lui Hog.

Doug Hillburton mărșăluia lângă Patterson.

— Cât timp am stat dus cu sorcova?

— Câteva zile. Nu ne-ai fost de nici un folos în luptă și au fost destul de multe. Îmi pare bine că ți-ai revenit. Avem nevoie de tine.

— Hei, Patterson, o să reușim?

Bărbatul înalt izbucni în râs.

— M-ai întrebat același lucru după ce am aflat că avionul nostru n-o să se mai întoarcă la bază și, din nou, înainte să sărim. La dracu', da, o să reușim! N-aș mai fi plecat cu ei dacă știam c-o să sfârșesc în altă închisoare.

— Mda, știu. N-o să mă-ntorc. Am împrumutat arma asta 357 de la tipul rănit. Înțelegi ce vreau să spun? Dacă ne prind sau ne încolțesc și vor să ne ducă într-o altă închisoare, îmi zbor capul de pe umeri!

— Și eu m-am gândit la asta, omule. Am pierdut câțiva luptători. Hei, o mai ții minte pe cambodgiana aia? Ce mai luptătoare era! Mânuia bine AK-ul!

— Zici că vroia să traverseze Mekongul înot? Păi, are un kilometru lățime!

Hillburton se încruntă, neîncrezător.

— Da, a încercat, și pun pariu c-a reușit. Hei, de îndată ce ajungem într-o unitate americană, o să fim plătiți pentru treispe ani! Stone zice că obișnuiesc să avanseze în grad prizonierii de război de câteva ori. S-ar putea să câpătăm mai mult de o sută de mii de dolari!

— Nu se poate!

— Ba se poate! Să zicem că iei zece mii pe an. Treispe ani înseamnă o sută treizeci de mii de verzișori!

Doug Hillburton începu să râdă. Se înrolase în Atlanta când avea paisprezece ani. Folosise certificatul de naștere al fratelui său. Bătrânul lui nu avusese niciodată mai mult de douăzeci de dolari în buzunar și era a doua generație care trăia din ajutoare sociale. Ce avea să mai spună când Doug cel mic se întorcea acasă cu peste o sută de mii? Hillburton strânse mai bine arma. Nimeni nu putea să-l împiedice să treacă din Cambodgia în Thailanda și să-și ceară banii! Acum chiar că avea un motiv pentru care să vrea să-și salveze pielea!

Ultimul cambodgian rămas cu ei mergea pe lângă bivol. Ținea arma CAR-15 pe umăr, dar putea s-o dea jos într-o clipă. Era un luptător experimentat și trecuse prin foarte multe încercări. Avea să mai treacă cu bine și prin asta. Americanii erau în responsabilitatea lui și trebuia să-i protejeze.

Loughlin mergea la o sută de metri în fața căruței, ca un om de legătură în cazul în care se întâmpla ceva rău. Putea să alerge ca să ajute în ambele direcții. Auzise ceea ce spusese Mary Eve despre Hog. Încă nu-l considera scos din luptă pe masivul texan, dar acesta arăta foarte rău. În acest moment căruța le încetineea mersul, îi obliga să meargă pe drumuri principale unde vietnamezii puteau să-i găsească mai ușor.

Nici nu se gândea la abandonarea lui Hog. Numai că îngreuna foarte mult lucrurile. Dacă texanul reușea să reziste, atunci trebuia să-și reevalueze pozițiile, șansele și tacticile prin care să străbată restul drumului până la Aranyaprathet, în Thailanda.

Ursul ăla tâmpit trebuia să reziste! Nu accepta nici o altă alternativă. Loughlin nici măcar nu se gândea la altă soluție.

O pasăre țipă în întuneric și englezul se uită în acea direcție,

surprins. Era prima pasăre pe care o auzise toată seara.

Stone auzi și el țipătul. Niciodată nu mai auzise genul ăsta de sunet în junglă. Se opri. O pasăre mare zbură pe deasupra lui și apoi se îndepărtă. Mark se liniști. Fusese cu adevărat o pasăre. Data viitoare avea să recunoască sunetul.

O oră mai târziu, zorii zilei începură să atingă mantia junglei. Lumina apăru încet, de parcă ar fi cercetat niște poziții inamice.

Stone se uită după un loc de popas. Găsi un curs mic de apă ce traversa drumul și se pierdea într-un tunel întunecat, la dreapta. Îl cercetă și descoperi că putea să tragă căruța în lungul lui până într-o porțiune suficient de ferită. Era cel mai bun loc pe care îl văzuse de un kilometru încoace.

Așteptă acolo, îl opri pe Loughlin și îi spuse planul, iar acesta fu de acord. Bivolul se opri înainte să intre în apă, dar îl convinseră cu un șut în spate și astfel ascuseră bine căruța, în apropiere, găsiră un teren acoperit cu iarbă verde, locul ideal pentru odihnă.

Străbătuseră câmpia întinsă a Mekongului și ajunseseră la munții din apropierea graniței. Existau munți și câteva dealuri mici, apărute după secole de eroziune. Se odihneau acum pe o porțiune care nu avea mai mult de cincisprezece metri diametru.

Stone se apropie de Wiley. Starea acestuia nu se schimbă. Când se luminează de ziuă, se uitară la rana lui. Mary Eve ridică o parte din compresă. Gemu când văzu carnea învinețită din jurul răni.

— Oh, Dumnezeuule, nu! se plânse ea. Se răspândește atât de repede! O să-l mănânce de viu!

— Ce temperatură are?

Femeia puse dosul palmei pe fruntea lui Hog, dar și-o retrase repede.

— Mult prea mare. Cel puțin patruzeci și unu de grade. Pur și simplu, arde. Asta poate să-l omoare mai repede decât orice altceva. Infecția o să-l doboare în patru zile. Cangrena, încă o săptămână, dar nenorocita de febră...

— Nu există ceva...

— Nu! strigă ea. Absolut nimic. M-am gândit la asta toată noaptea! Și pe mine mă omoară. Se presupune că eu salvez vieți. Acum trebuie să stau și să văd cum moare domnul Wiley.

Femeia își întinse brațele și Stone o strânse la piept câteva clipe.

— Nu-i corect! El a încercat să ne salveze și acum e pe moarte.

— Am analizat toate posibilitățile, zise Stone. Să fur un tanc, un camion, un jeep. Numai că n-am văzut nici unul de când am părăsit tabăra vietnameză. Ar fi ideal să furăm un elicopter, dar nici așa ceva nu prea găsești... îmi pare rău, n-am vrut să te încarc cu problemele mele.

Coborâra din căruță și stătură afară, în lumina palidă a dimineții.

— Crezi c-o să-și mai recapete cunoștința vreodată?

Femeia clătină din cap.

— Nu pentru mult timp și numai pe perioade scurte. Febra atacă creierul și, deci, începe să afecteze funcțiile vitale.

O bătu pe umăr.

— Acum trebuie să ne gândim la noi. Dormi puțin. Alege un copac frumos și ghemuiește-te lângă el.

— Eu... vreau să fiu undeva... lângă tine. Te deranjează?

— De îndată ce-mi termin treaba. Alege tu un loc. O să te găsesc.

Îi sărută ușor buzele și se întoarse spre locul unde stăteau Loughlin cu ceilalți trei oameni.

Cambodgianul spuse ceva repede, apoi se încruntă.

— Pază, zise el în engleză.

Își luă arma CAR-15 și se duse până la cel mai înalt punct al dealului. Se așează lângă un copac și se uită la drumul ascuns de desișul junglei.

— Asta am stabilit-o, zise Stone. Odihniți-vă și voi. Aveți nevoie. Se pare că jungla se deschide într-o deltă acoperită cu câmpuri de orez. O să trebuiască să trecem peste ea și o să fim foarte vulnerabili. Urmează să fac de pază, apoi Loughlin. S-ar putea să nu mai avem când să dormim. Mai bine s-o faceți acum.

Se întoarse în locul în care o lăsase pe Mary Eve. O găsi lângă un copac, la zece metri în spatele căruței.

— Ar putea să mă cheme Wiley, explică ea.

Se așează lângă ea. Femeia își puse capul pe umărul lui.

— Nu mă întărâta, Mark, altfel nu mai dorm nici un pic. Doar stai lângă mine și o să fiu fericită. Și tu ai nevoie de somn. Și-ai mai avea nevoie de un control medical, soldat.

— Am dormit două ore noaptea tre... nu, acum două nopți. Mi se pare suficient.

Își închise ochii o clipă. Nu, nu putea să adoarmă și să rateze serviciul de pază.

Clănțănitul unui CAR-15 îl trezi și o luă la fugă către locul în care îl lăsase pe cambodgian. Acesta stătea întins lângă un

copac. Arătă spre dreapta și Stone văzu trei vietnamezi alergând de la un copac la altul. Cambodgianul se întoarse, arătă spre alte locuri și clătină din cap. Aceștia erau singurii atacatori pe care putuse să-i vadă.

Cu coada ochiului, Stone văzu o mișcare spre stânga. Hillburton se apropia cu îndemânare de patrulă. Avea o pușcă și două grenade. Se opri în spatele unui copac și scoase cuiul unei grenade. Când unul dintre atacatori ieși în câmp deschis și se aruncă în spatele unei buturugi mari, Hillburton aruncă proiectilul exact în spatele copacului căzut și îl transformă pe vietnamez în hrană pentru tigri.

Ceilalți doi vietnamezi se întoarseră spre Hillburton. Stone se întinse la pământ și trase o rafală înspre cei doi, care se întoarseră și căutară o ascunzătoare mai bună împotriva noii primejdii.

Fostul prizonier de război așteptă și, când primul vietnamez mișcă, Hillburton îl omorî cu o rafală scurtă. Loughlin se apropie mai mult de atacatori și aruncă o grenadă. Vietnamezul se ridică să fugă. Hillburton îl lichidă cu un singur glonț în cap.

Pentru o clipă, jungla rămase tăcută. Cambodgianul începu să vorbească atât de repede, încât Stone nu pricepu nici o iotă. Alergară spre locul unde se ghemuise Mary Eve.

Sora misionară ascultă câteva clipe.

— Spune că cei trei formează o patrulă de cercetași. O unitate mare de aproape două sute de oameni părăsește acum câmpul de orez și merge repede în această direcție, drept răspuns la contactul stabilit de patrulă. N-a spus cum de știe că sunt atât de mulți soldați acolo.

— A-ntâia! Ce mama dracului facem acu'?

— Să comand un miracol?

— Da. Să-i împartă pe vietnamezi în două, iar noi să trecem prin mijlocul lor ca Moise, dar pe uscat, zise Stone.

Fluieră și îi adună în jurul lui pe oamenii răspândiți în junglă. Le spuse de forța armată care se apropia.

— Am putea să săpăm un adăpost, dar nu mai avem timp. Am putea să ridicăm baricade, dar n-or să reziste atacului a două sute de oameni. Are cineva vreo idee?

Hillburton vorbi primul.

— Ar trebui să ne răspândim, fiecare în altă direcție. N-au cum să pună mâna pe toți. Dar știu că avem un om rănit și sub nici o formă n-o să-l părăsim.

Scuipă pe pământ.

— La naiba! Oricum, nu eram în stare să gospodăresc o sută de mii de dolari! Ce facem, ne pitim după copacii ăștia?

Loughlin începu să adune încărcătoare în jurul armei AK-47 pe care o folosea acum. Terminase muniția pentru CAR-15. Dacă lupta nu dura prea mult, vietnamezii aveau să furnizeze arme și muniție.

Mary Eve luă o armă, se apropie de Stone și îl atinse pe braț.

— Nu mi-ai arătat niciodată cum să folosesc una ca asta. Știam cum să trag cu o armă BB. E același lucru?

Îi spuse că era la fel. Îi arată apoi cum să scoată un încărcător terminat și să bage altul. Apoi încercă și ea. Domnișoara învăța repede.

— Nu uita să armezi când bagi un încărcător nou, zise el și o sărută pe obraz. Știi că nu-i nevoie să faci asta.

— Da, știu. Dar am aflat lucruri noi despre viață. Acum sunt dispusă să lupt pentru ea. Unde vrei să stau? Nu te uita așa mirat. Acum am o nouă cauză.

O așeză în spatele celui mai mare copac.

Hillburton îi dădu arma 357 lui Stone, care îl privi surprins.

— Mă gândeam că, dacă suntem înfrânți, domnul Wiley o să aibă nevoie de asta.

Loughlin îi puse pe ceilalți la locul lor, în timp ce Mark se apropie de căruță. Wiley se ridicase în cot și durerea i se citea pe față.

— Aud cumva focuri de armă? Ce dracu' se-ntâmplă acolo afară?

Clipi și își dădu drumul pe saltea. Încă mai era conștient. Privirea îi era ciudată, sălbatică.

— Avem necazuri mari. Două sute de vietnamezi sunt gata să ne pună la zid. Ai nevoie de asta?

Întinse pistolul.

— Păi, te cred! N-am de gând să fiu prizonier. Te rog să-i tragi piedica și fii sigur că n-o să fie nevoie să apăs de două ori pe trăgaci.

— Înțeleș.

Stone potrive pistolul, îl armă și îl dădu lui Hog.

— Ai grijă, amice. Am o treabă de făcut.

Mark îl atinse pe texanul de pe saltea, îi dădu părul la o parte din ochi și coborî din căruță. Își șterse lacrimile și se uită la soldații săi. Erau șase, inclusiv el și o infirmieră care nu trăsese niciodată un foc în luptă. Nu erau prea mulți, dar trebuia să se mulțumească cu atât. Venise timpul să înceapă distracția.

Se aruncă la pământ în momentul în care o rafală zbură pe deasupra capului. Alergă către camarazii săi și se ascunde în spatele unui copac. Mica sa forță era pe poziție și aștepta comanda.

În față văzu un grup de nouă sau zece oameni care înainta spre ei, ca să cerceteze cât de mare era forța inamică. Probabil credeau că se aflau în fața unei rezistențe a khmerilor roșii. Din acest motiv înaintau cu atâta grijă. Mai întâi, o patrulă de trei oameni plecase în cercetare și fusese lichidată. Dacă un grup de zece soldați era și el anihilat, compania vietnameză avea să atace cu mare atenție. Nu era o tactică prea inspirată, dar era foarte eficientă. Cea mai bună tactică în luptă e aceea care funcționează.

— Trageți când sunteți gata, zise Stone.

Cinci arme se ridicară. Văzu expresia de uimire de pe chipul lui Mary Eve când reculul îi lovi umărul. Se cutremură și se uită după o țintă.

Stone trase un glonț în ochiul stâng al unui vietnamez rătăcit de unitatea sa.

CAPITOLUL XIX

Mary Eve ținti cu arma CAR-15 așa cum făcea cu pistolul BB al fratelui ei. O uniformă verde îi apăru în față și apăsă pe trăgaci. Reculul o făcu să sară puțin înapoi, apoi se uită în jos. Omul în care trăsese zăcea la trei metri distanță, cu pieptul plin de sânge.

Femeia întoarse capul, inspiră adânc, se cutremură și puse mâna la ochi. Simți că i se întoarce stomacul pe dos. Deschise ochii și se uită din nou. Trase din nou în tot ce mișca, numai câte un glonț, în zona în care se aflau inamicii.

Două grenade zburară peste panta mică și un om se ridică chiar înainte să explodeze. Fu aruncat la pământ de rafalele celor doi prizonieri de război. Grenadele explodară și, de jos, nu se mai trase nici un foc de armă. Un soldat se ridică, se ascunse în spatele unui copac, își croi drum prin ploaia de gloanțe și printre copaci și se afundă în junglă.

— Cam atât cu grupul de cercetare, zise Stone pe un ton mohorât. Supraviețuitorul se întoarce și acum or să trimită cel puțin o companie cu mitraliere și aruncătoare de grenade. Dacă știu să lupte, atunci or să ne atace din două părți.

— Hai să ne odihnim până se-ntorc, zise Loughlin. E cineva rănit?

Nu răspunse nimeni.

Mary Eve se ridică și Stone arătă spre ea. Cămașa ei verde era ruptă și se vedea o dâră de sânge. Femeia o ridică și descoperi o rană lângă sânul stâng.

— E numai o zgârietură, zise ea. Nu-i nimic, nu-i așa? Într-o oră nici n-o să se mai cunoască.

Stone aprobă, dând din cap.

— Probabil.

— Am omorât un om, zise ea încet. Am țintit spre el, a căzut și nu s-a mai mișcat.

— Trei dintre noi am fi putut păți la fel, mormăi Mark.

— Nu, ăsta a fost al meu și numai al meu. Aproape c-am vomitat, dar mi-am amintit de Jennifer, de fratele meu și de Beverly... și mi-a părut bine că l-am omorât. Apoi am continuat să trag în ei. Cred că am nimerit chiar unul mort.

— Hai să vedem ce face Wiley, zise Stone.

Alergară spre căruța aflată de cealaltă parte a dealului. Wiley

avea pistolul țintit spre ieșire.

— Nu trage, sunt eu, zise Mark, repede.

Wiley coborî pistolul.

— O patrulă de trei oameni, apoi un grup de zece, raportă Stone. Unul a scăpat. Curând or să vină mai mulți. Ce mai faci?

— Mai bine. Acum pot să stau treaz. Nu mă mai doare atât de rău. Dar e al dracului de cald aici.

Mary Eve puse mâna pe fruntea lui, apoi pregăti o compresă cu apă rece. Texanul o privi.

— Mulțumesc. Ești cumva un înger sau ceva de genul ăsta?

— Ceva de genul ăsta, zise ea și îl sărută pe obrazul tras.

— Al dracului de frumos înger, zise Hog.

Se întinse din nou, cu pistolul greu în mână.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la treabă, zise Stone. Așteaptă-ne, o să revenim să te vedem.

Alergară din nou la deal. Loughlin raportă că totul era liniștit.

Mark și Mary Eve se așezară unul lângă altul în spatele unui arbore de betel. Mâna ei o căută pe a lui și o strânse.

— După ce se termină toate astea... vreau s-o facem în pat, fără bocanci.

Vocea ei deveni o șoaptă. Stone zâmbi și o sărută pe obraji.

— S-a făcut, zise el.

Verifică încărcătorul, puse unul plin și făcu la fel și cu arma ei AK-47.

— S-ar putea să avem nevoie de astea mai târziu.

Așteptară.

Apăru un nou grup care, din spatele unui adăpost bun, puse vârful dealului sub foc greu. Stone și oamenii săi se ascunseră bine și traseră cum putură în vietnamezi.

Zece minute mai târziu un alt grup de zece oameni începu să tragă din cealaltă parte a dealului.

— La dracu'! Wiley e acolo jos! zise Stone, încruntându-se.

Schimbă pozițiile a doi oameni, iar el începu să se târască spre cel de-al doilea front. Aproape că terminaseră treaba pe jumătate când Loughlin strigă din primul punct al atacului:

— Sergent, ne vine pe cap o întreagă companie! O să fie gata de dans în cinci minute!

— Fă-mi și mie loc să dansez, strigă Stone drept răspuns.

Lichidă doi vietnamezi cu trei gloanțe din Beretta.

Inamicii încercau să înainteze. Aruncă o grenadă ca să anihileze un alt soldat, iar alți doi rămași alergară înapoi în desiş.

— Uite-i că sosesc! anunță Loughlin.

Stone se întoarse să înfrunte inamicii chiar când o grenadă lansată de un aruncător explodează la douăzeci de metri de culmea dealului.

— La pământ! strigă Mark.

Se ridică și își goli Beretta în trupele inamice, apoi vârî un încărcător nou în arma sa CAR-15, dar văzu că era ultimul. Aproape că i se terminase muniția!

Dincolo de focul de armă se auzi un zgomot diferit. Curând își dădu seama ce era: zgomotul făcut de elicea unui elicopter. Și părea un Huey!

Patru rachete lansate din aparatul de zbor explodează în frontul vietnamez de dedesubt, zdrobind corpuri de oameni și copaci, amestecându-le. Rachetele atraseră țipete de protest și jumătate din trupe începu să se retragă.

Sunetul unei mitraliere răsună în junglă în timp ce elicopterul continua să toarne foc în compania de infanterie. Soldații rămași dintr-o grupă se ridicară și se retraseră în grabă.

Elicopterul zbură direct deasupra poziției lui Stone și cei de jos văzură *flash-ul* de semnalizare. Un megafon răsună dincolo de zgomotul războiului.

— Domnule Stone, ești acolo? Un prieten îl caută pe domnul Stone și echipa sa. Dacă sunteți în zonă, vă rog să mergeți până în cel mai apropiat loc de aterizare, departe de focul vietnamezilor, ne-ntâlnim acolo. Dacă aveți vreo rachetă semnalizatoare, vă rog să o trageți drept confirmare.

Mark zâmbi.

— Are vreunul dintre voi o rachetă semnalizatoare?

Nu avea nimeni.

— Loughlin, tu și Patterson retrageți-vă rapid până la luminișul pe lângă care am trecut, la o jumătate de kilometru mai departe. Faceți foc, fum, ceva ca să atrageți „pasărea”!

— 'Nțeles! strigă Loughlin și dispăru împreună cu Patterson.

— Hai să luăm căruța și să plecăm! ordonă Stone. Avem o amărâtă de șansă să urcăm în elicopter, înainte ca „Charley” să devină curios și să ne trimită pe cap o patrulă cu grenade.

Alergară pe pantă, întoarseră căruța și încercară să-l pună în mișcare pe bivoliul îndărătnic.

Dar animalul avea o singură viteză. Cambodgianul încercă să-l îndemne să meargă mai repede, dar nu reuși.

Stone îl luă pe Hillburton și rămaseră în spate de pază. Așteptară în junglă cincisprezece minute, nu văzură nici un vietnamez care să-i caute și se grăbiră să prindă din urmă

căruța.

— Mai puțin de o sută de metri până la luminiș, anunță Mary Eve.

Stone o luă la fugă înainte. Îi găsi pe Loughlin și pe Patterson adunând iarbă uscată ca să-i dea foc. Mark aprinse iarba din care se înălță un nor gros de fum.

Aproape imediat frumoasa siluetă a unui Huey se ridică dintre copaci și se apropie.

— Domnul Stone, presupun, zise vocea din megafon.

Mark flutură mâinile pe deasupra capului.

— Faceți loc, aterizez.

Aparatul de zbor se așază aproape de foc. Elicea făcu ca flăcările să zboare în mai multe direcții. În cadrul ușii se aflau mai multe mitraliere M-60. Stone alergă într-o parte a elicopterului, apoi la căruță.

— Toată lumea să urce la bord, strigă el, nevenindu-i să creadă că norocul lor se schimbasese.

Loughlin stătea lângă elicopter cu arma CAR-15 pregătită.

Când căruța se apropie, Stone urcă sus și începu să-l împingă pe Hog spre partea din spate. Patterson veni să ajute, apoi și Hillburton. Cei trei îl cărară pe texan trei metri până la ușa aparatului de zbor. Mâini puternice îi traseră în interior și îl întinseră pe o brancardă.

Loughlin trase o rafală.

— Avem musafiri, mișcați-vă! strigă el.

Stone o împinse pe Mary Eve spre ușă și urcă și el.

— Suntem toți? Toți în afară de Loughlin?

Auzi strigăte afirmative.

Mitraliera începu să răpăie, iar cartușele goale loviră ritmic elicopterul.

— Mișcați-vă! Mișcați-vă! strigă Loughlin.

Goli un încărcător, vârî altul și improșcă jungla de la marginea zonei deschise. Toată lumea era la bord, cu excepția lui. Se grăbi să urce. Motorul își mări turația și englezul se aruncă prin deschizătura ușii.

Câteva găuri apărură în partea de sus a fuzelajului, unde trăsesese inamicul. Stone îl înșfacă pe Loughlin de umeri și îl trase sus, în timp ce elicopterul se ridică și zbură imediat pe deasupra copacilor, departe de infanteriști.

Stone se uită la mâna englezului și văzu că era plină de sânge.

— Loughlin e lovit. Unde-i doctorul? zise Mark.

Mary Eve îl dădu pe Stone la o parte din drumul ei,

îngenunche lângă Loughlin și citi durerea pe chipul său. Îi luă cuțitul și tăie țesătura cămășii.

— Ai avut noroc. Glonțul a trecut prin partea de sus a brațului. E o trusă de prim ajutor pe perete. Dați-mi comprese și bandaje. Haideți, băieți! Credeți că Loughlin are sânge de donat podelei unui elicopter?

Cineva izbucni în râs. Stone chicoti, apoi toată lumea râse de reacția calmă a surorii lor misionare.

Femeia aplică multe comprese pe ambele părți ale brațului lui Loughlin, ca să oprească sângerarea.

Englezul se uită la ea.

— Auzi, ai terminat cu brațul meu?

— Nu, o să mă mai uit la el. Nu vreau să sângereze din nou.

Stone se uită în trusă după ceva care l-ar putea ajuta pe Wiley. Scoase câteva sticlute de medicamente și i le arată lui Mary Eve.

— Da, da, bine gândit.

Puse jos mâna lui Loughlin.

— Îmi pare rău, o să mă joc cu brațul tău mai târziu.

Se uită la ambele sticlute, alege una cu Demerol, apoi se apropie de Hog. Băgă o sută cincizeci de miligrame de fluid într-o seringă sterilă și le injectă în mâna texanului.

Se uită și la celelalte medicamente și găsi un fel de penicilină injectabilă, Amoxicilină. Pregăti o mie de miligrame și i le administrează. Hog leșinase în urma șocurilor provocate de transbordarea lui în elicopter. Febra acționa încă cu putere maximă. Într-o oră, medicamentele ar fi trebuit s-o mai micșoreze.

Se așeză lângă el și văzu că respirația era înceată, dar profundă și regulată. Se întoarse să se uite la rana lui Loughlin.

— Crezi că reziști, domnule englez?

— Acum da. De unde dracu' a apărut elicopterul ăsta?

Și pe Stone îl preocupa aceeași întrebare. Merse până în partea din față a aparatului de zbor și vorbi cu pilotul. Omul era din Brooklyn, un mercenar cu care Mark avea cunoștințe comune, numit Billy Brinkley.

— Explică-mi, Billy, zise Stone.

Billy pilota aparatul pe deasupra unui râu larg la o înălțime de doi metri.

— Cu cât zburăm mai jos, cu atât vietnamezii au mai puține șanse să afle unde suntem. De o zi și jumătate vă căutăm. O cambodgiană, Sen, a luat legătura cu noi. Ce v-a reținut atât?

— Am uitat invitațiile. Am pierdut radioul când vietnamezii au doborât celălalt elicopter. A dispărut totul într-o explozie. Cum de știa An Khom că avem necazuri?

— Ți-a spus, sau cel puțin a zis că a încercat, dar erai prea preocupat de altceva și nu ai auzit. N-ai observat că An Khom ținea legătura cu aparatul de la bord, de două ori pe oră. Doar o verificare rapidă, folosind numele de cod. Vechiul cod irlandez nu a fost auzit în două apeluri, așa că An Khom a organizat acest zbor ca să vă găsească. Am localizat celălalt aparat de zbor și de atunci vă tot căutăm. Ne-am băgat într-o mulțime de lupte, sperând că luați și voi parte la una. Am luat urma bărcii cu motor și apoi a căruței și ne-am dat seama că aveți un rănit. De atunci am căutat numai pe șosele și... bingo! La al doilea schimb de focuri de arme, v-am găsit.

— Mda. I-ai spus lui An Khom că ne-ai găsit?

— Da. Îți trimite salutări. Nota lui de plată o să fie ceva mai mare de data asta, ca să acopere celălalt elicopter.

— Adevărat.

Stone se întoarce la oamenii săi și le povestește cum fuseseră salvați.

— Mary Eve, ești sigură că ăsta n-a fost unul dintre miracolele tale?

— Legăturile mele nu mai sunt atât de bune. Dar fac și eu ce pot.

Se uită la Hog. Febra părea că mai scăzuse. Încă o oră și putea ști sigur.

Patterson se așează pe podea și se uită la propriile mâini.

— Două sute de mii de dolari, numai ai mei! Așteaptă să-l văd pe bătrânul ăla al meu! Zicea că n-o să fac nici cât două cepe degerate decât dacă intru în afaceri.

Hillburton izbucni în râs.

— De ce dracu' nu intri într-una de-a lui, ca să mă bagi și pe mine și să câștig și eu cincizeci de mii pe an?

Patterson își linse buzele, gândindu-se.

— La naiba, pare mai ușor decât să m-apuc de muncă. Cred că asta o să fac. O să ținem legătura.

Stone se așează între cei doi foști prizonieri de război.

— Sunteți liberi ca păsările cerului. Nu pot să vă silesc să faceți ceva ce voi nu vreți, dar trebuie să vă cer niște chestii. Unu, misiunea asta de salvare n-a existat. Dacă află Unchiul Sam de ea, mă bagă douăzeci de ani într-o închisoare federală. Mi-au interzis să ies din S.U.A., mi-au luat pașaportul și, în mod

deosebit, mi-au interzis să vin în Extremul Orient. Deci, n-ați auzit niciodată de mine, da?

Patterson îi strânse mâna.

— Cum să nu? Îți datorăm cu mult mai mult decât atât.

Hillburton îi strânse și el mâna.

— Bineînțeles că n-aș face nimic să te bag în bucluc.

— Bine, zise Stone. Ce urmează e mai nasol. Când ajungem la Bangkok, o să vă trimitem cu un taxi direct la Ambasada Statelor Unite. Veți raporta că vă aflați în serviciul militar al Statelor Unite, că ați scăpat dintr-o închisoare din Cambodgia și că vreți să vă întoarceți în țară și să vă luați banii. Unii dintre oamenii pe care îi veți vedea vor fi încântați și vă vor trata regește, or să facă orice pentru voi. Alții or să fie furioși pentru că de ani de zile tot spun că nu mai sunt prizonieri în închisorile celor trei națiuni de aici. Spuneți-le că nu vreți publicitate. Vreți doar să ajungeți acasă și să duceți din nou o viață normală. Asta o să vă pună la adăpost. Atunci or să vrea să mențină statutul vostru de prizonieri cât mai confidențial.

— Mie-mi convine, zise Patterson. Nu mă deranjează deloc.

Hillburton aprobă, dând din cap.

— Nici o problemă din partea mea.

— Mulțumesc, zise Stone.

Se sprijini de peretele aparatului de zbor și se relaxă. Hog o să stea internat o vreme, dar Mary Eve o să-l ducă la cel mai bun spital din Bangkok.

Patterson își dresе vocea.

— Toată treaba asta costă pe cineva al naibii de mult. Elicopterul distrus, armele, muniția, tipii pe care i-ați angajat. Cine plătește toate astea?

— Avem ceva surse, răspunse Stone.

— La dracu', și eu la fel. Bătrânul meu ar fi în stare să arunce cu bani numai să-mi vadă fața. Trebuie să știu doar unde să-i trimit.

Mark avu o ezitare.

— Dar n-o să vină nimic din solda ta?

— La dracu', nu! Tata o să plătească. Abia așteaptă.

— Tatăl tău e chiar așa de blindat?

— Da. Sau cel puțin era. Acum cred că e superbblindat.

— Bine, zise Stone. Am în California o agenție de detectivi. O să-ți dau adresa mea. Vreau s-o ții minte. Nimic scris. Apoi, dacă totul iese bine, poți să trimiți și tu ceva.

— Minunat. Nici o problemă. O să-ți scriu ca să-ți cer nota de

plată! Hristoase, nu-mi vine să cred. Sunt un om liber, și pe deasupra civil, dacă vreau!

Stone se făcu comod. Era obosit. Când dormise ultima oară? Nu putea să-și aducă aminte. Dar reușiseră! Da! Bun. Mai eliberase doi prizonieri dintre cei despre care guvernul susținea că nu există. În viața lui nu se mai simțise atât de obosit.

Adormi înainte să se mai poată gândi la altceva.

CAPITOLUL XX

Elicopterul lui An Khom trecu granița pe la sud de Aranyaprathet, în Thailanda, ocoli și ajunse la Bangkok prin nord. Ateriză pe un aeroport particular, amenajat special numai pentru elicoptere, lângă un hangar pe care se afla o tăbliță cu inscripția „Serviciul Aerian Bangkok”.

Îi aștepta o ambulanță. Medicii nici măcar nu se uitară la ceilalți oameni. Merseă direct la Hog, îl puseră pe o targă și îl băgară în ambulanță. Pe o parte a mașinii scria „Spitalul General Bangkok”. Texanul era treaz.

— Unde dracu’ mergem? întrebă el pe un asistent.

— Să te facem bine, răspunse omul.

Apoi ușa se închise.

Hog era pe mâini sigure și probabil că se simțea mai bine dacă putea să se vaite.

— Temperatura a scăzut foarte mult, zise Mary Eve. Acum e în afara pericolului.

În apropiere era parcată o autocamionetă pe care An Khom le-o trimisese ca să bage în ea toate catrafusele.

Intrară în hangar și depozitară toate armele și muniția în două lăzi de lemn. Stone reținu numai pistolul Beretta și două încărcătoare. În interiorul hangarului găsiră un birou modern și dușuri pentru bărbați și femei. Cei doi foști prizonieri de război se holbară mult timp la ele după ce se dezbrăcară.

— La dracu’, n-am mai văzut un duș de treispe ani! zise Patterson.

Înșfacă o bucată de săpun și intră sub apa fierbinte. Hillburton se mulțumi să rânjească și începu să se spele cu mult sânge.

Stone dădu un telefon și, înainte ca oamenii să iasă de la dușuri, sosiră rânduri curate de haine pentru Mary Eve, valize și cele mai recente ziare în limba engleză.

Mark își făcu un duș rapid și se îmbracă cu aceleași haine de acum trei sau patru zile. Pierduse noțiunea timpului.

Mary Eve aștepta în biroul micuț. Purta pantaloni gri și o bluză asortată din mătase naturală, iar pe umeri ținea un pulover pufos. Părul ei negru era spălat, periat și aranjat. Era încântătoare.

— De luni de zile n-am mai fost așa curată! zise ea. Am uitat luxul unui duș cu apă fierbinte. Nici nu mai vroiam să ies afară.

— Ești aceeași fată pe care am văzut-o târându-se pe pământul mocirlos al junglei? o tachină Stone. La hotelul *Bangkok Hilton* o să ai o cadă.

— Nu stau la hoteluri de lux, zise ea. Se risipesc foarte mulți bani.

— De data asta, o să stai. E rezervat un apartament pe numele tău, atât cât vrei să stai acolo.

Cambodgianul discutasese deja cu Stone. Americanul îi dăduse unul dintre pachetele cu bani luate de la bandiți și acesta se grăbise să plece spre casă. A doua zi avea să plece spre Aranyaprathet ca să o aștepte pe Sen. Îi spusese lui Stone că era sigur că o să reușească. Era țara ei natală și avea mai mult curaj decât zece oameni la un loc. Cambodgianul îl asigurase prin semne că avea să împartă cu ea banii și bijuteriile.

Stone aruncă o privire în jur. Alcătuiau un grup diferit față de cel care sosise cu o oră mai devreme.

— Ei bine, dacă suntem toți aici, hai să mergem la o plimbare!

În fața ușii, aștepta o limuzină. Foștii prizonieri de război se minunară:

— Hei, n-am mai mers cu mașina de treispe ani! zise Patterson.

Se făcu comod pe un scaun, dădu drumul la televizor și deschise barul.

Stone puse mâna pe umărul lui.

— Adu-ți aminte că nici pe alcool n-ai mai pus gura de treispe ani. Pentru o vreme, rezumă-te la câteva beri, bine?

Patterson aprobă, dând din cap, și scoase o cutie dintr-un frigider micuț.

— Hei, au Coca Cola! exclamă el.

Mary Eve se așeză lângă Mark fără să-și poată lua ochii de la el. Îl lăsară pe Loughlin la un hotel ieftin, unde trăgea întotdeauna. Le zise că o să-și cheme doctorul personal ca să se uite la rană și să-i dea ceva pastile. Avea de gând să se odihnească câteva zile, înainte să se urce într-un avion spre casă.

Stone știa numărul lui de telefon.

Opriră limuzina la ambasada americană. Foștii prizonieri de război coborâră cu noile lor geamantane. Se simțeau ciudat în haine sport și, mai ales, cu lenjerie de corp curată.

Amândoi îi strânsesă mâna lui Stone. Mark îi ceru lui Patterson adresa, iar sergentul Forțelor Aeriene îi spuse fără ezitare strada și numărul.

— Dacă totul merge bine, plecați dracului de aici și mergeți pe pământ american! le ură el.

*
*   *

— În noaptea asta stai cu mine la hotel? întrebă Mary Eve. E mai mult decât o întrebare, este o speranță.

— Dacă vrei.

— Mi-ai promis c-o să petreci cu mine o noapte fără bocanci și într-un pat adevărat.

Roșise în timp ce spunea aceste cuvinte, iar el o sărută pe obraz.

— Întotdeauna îmi respect promisiunile. Dar mai întâi trebuie să vorbim cu An Khom și să-l vedem pe domnu' Wiley.

— Da, da, ar trebui să facem asta. Știu că o să se facă bine, dar vreau să fiu sigură.

Se întâlnește cu An Khom la pagodă. Era același loc cu miros de tămâie, întunecat și misterios ca și altă dată. Trecură de perdeaua de mărgele.

— Aa, frumoasa domnișoară Mary Eve Filmore, zise An Khom. Mă simt onorat că ați venit în vizită.

Intrară în biroul lui mic și serviră ceai verde, fierbinte.

— Am auzit că ați avut succes. Asta e bine. Cel de-al treilea om a murit chiar înainte să fie salvat. Păcat. Măcar o zi dacă ar mai fi putut să aștepte...

— Operațiunea de salvare și tot restul, cât costă? întrebă Stone.

An Khom chicoti încetitor.

— Iată un om de acțiune! Savurați-vă ceaiul. Vă place ceaiul verde, domnișoară Filmore?

— Trăiesc în Cambodgia de zece ani, domnule Khom. Dacă nu mi-ar fi plăcut ceaiul verde când am sosit prima dată, aș fi murit de deshidratare.

An Khom râse încet, uitându-se la ea pătrunzător.

— Primul elicopter era evaluat la treizeci de mii? întrebă Stone.

— Era vechi, într-o stare proastă, zise bătrânul thailandez.

— Cobori prețul? Cred că avem un sponsor în afacerea asta. Tatăl lui Patterson e blindat.

— Dar nu știi sigur. Nu aveți nici o înțelegere, nici un contract.

— Nu, dar...

— Atunci, jucăm jocul. Dublu sau nimic... Dacă poți să strângi banii.

— Prizonierii au fost acolo, deci plătim dublu. Așa a fost pariul. Calculează care au fost costurile tale. O să plătesc ce pot, înainte să plec, în câteva zile.

— Creditul e cel care face o afacere să meargă, nu?

An Khom sorbi din ceai. O privi câteva momente pe Mary Eve.

— Domnișoară Filmore, ești o femeie încântătoare. Îmi amintești de fata mea, An Ling.

Mai discutară câteva minute, apoi plecară pe ușa din față a pagodei.

Limuzina dispăruse, iar în locul ei se afla un camion. An Khom știa când să facă economie.

— A fost o ședință de afaceri? Chiar și pentru Extremul Orient e cam ciudat.

— Amândoi lucrăm într-un domeniu în care hârtia ne poate aduce necazuri. Tratăm în cuvinte, acorduri verbale. E suficient.

Spitalul nu era cel mai mare din oraș, dar avea o sală de urgențe bine dotată și doctori bine pregătiți. Stone se mai folosise și altădată de serviciile lor. Îl găsiră pe Hog la etajul patru, într-o cameră de două paturi, împreună cu un japonez care căzuse prin geamul unei ferestre.

Texanul tocmai sosisse de la chirurgie și asistenta le spuse că puteau să stea numai câteva minute. Era inconștient. Mary Eve îi puse asistentei câteva întrebări și îi spuse că era și ea infirmieră calificată. Discutară câteva minute despre starea pacientului.

Stone putu să vadă că zgârietura de la cap fusese tratată cu un fel de alifie.

Un bandaj mare acoperea cea mai mare parte a pieptului. Mark înțelese foarte puține din spusele asistentei medicale. Trebură să plece înainte ca Hog să se trezească din anestezie, în lift Mary Eve îi povesti lui Stone ce aflate.

— Operația a durat mai bine de două ore. A trebuit să fie înlăturată o mare parte din carnea atinsă de cangrenă, iar mușchii au fost trași ca să se sudeze. O lună o să stea la pat și încă o lună o să dureze până își mai revine cât de cât. Rana a fost mai adâncă decât am crezut, dar nu cred că o să aibă probleme din cauza asta.

— Cea mai bună veste pe care am primit-o astăzi! O să stea în spital două luni? Hog o să înnebunească.

— Ar fi bine să-l vizitezi în fiecare zi. Asta o să-i mai ridice moralul.

— O să-l vizitez, altfel o să mă rupă-n două când o să iasă de acolo.

Apartamentul pe care îl rezervaseră era compus din două camere luxoase, spațioase, care beneficiau de panorama extraordinară a unui peisaj mirific.

— E minunat! Cred că a costat o avere! Cincizeci de cambodgieni ar mânca o lună cu ce plătim aici o noapte!

O atinse pe umăr și femeia se cuibări în brațele lui.

— Hei, ai hrănit cambodgieni timp ce zece ani. Acum relaxează-te și bucură-te de lux. Poate prea curând o să fim amândoi într-un avion, în drum spre casă. Hai să facem din asta o noapte de neuitat.

— Mai întâi, vreau să-mi scot pantofii. Cum de mi-ai știut mărimea? Și hainele astea! Cine plătește pentru toate astea?

O aduse la tăcere cu un sărut. Apoi lucrurile deveniră mai interesante...

*

*   *

În curând va ajunge acasă, așteptând să adune suficiente informații ca să repereze un alt prizonier. Apoi, avea să se întoarcă la Bangkok. Curând, își dorea ca acei moment să fie mai curând! Câteodată, când se gândea la americanii care se mai aflau încă închiși în cuști, care mai erau încă folosiți, și bătuți, și înfometați ca niște sclavi, nu putea să doarmă.

Nu va putea să doarmă până ce fiecare dispărut în misiune și fiecare prizonier de război nu era eliberat și adus acasă. Ca să se împlinească acea zi, vroia să facă tot ce-i stătea în putere.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....	3
CAPITOLUL II.....	12
CAPITOLUL III.....	19
CAPITOLUL IV.....	25
CAPITOLUL V.....	35
CAPITOLUL VI.....	41
CAPITOLUL VII.....	48
CAPITOLUL VIII.....	55
CAPITOLUL IX.....	62
CAPITOLUL X.....	69
CAPITOLUL XI.....	76
CAPITOLUL XII.....	83
CAPITOLUL XIII.....	91
CAPITOLUL XIV.....	100
CAPITOLUL XV.....	108
CAPITOLUL XVI.....	115
CAPITOLUL XVII.....	121
CAPITOLUL XVIII.....	128
CAPITOLUL XIX.....	135

CAPITOLUL XX.....	143
CUPRINS.....	148

Stone se bucură pentru că adusese cu el pistolul automat Beretta 93-R. Înșurubă la capătul țevii amortizorul scurt și gros, ridică arma și îl ținti pe sergent. Sunetul înfundat al amortizorului constituia semnalul atacului.

Ochi chiar deasupra nasului vietnamezului și trase. Glonțul Parabellum de 9 mm lovi fără greșeață cu doi centimetri mai jos de linia părului, retezând partea de sus a capului, în vreme ce corpul căzu cu mult în spate, către marginea junglei dese.

Hog Wiley stătea lipit de pământul umed, abia reușind să se înfrâneze. Avea aproape doi metri înălțime, o față ca de urs, cel mai urât om pe care îl văzuse Stone vreodată. Era o mătăhală bărboasă, cu părul veșnic răvășit, un băiat de treabă din estul Texasului care putea face față cu succes oricărei curse de motociclism, dar care prefera tacticile animalelor de supraviețuire într-un derby pe viață și pe moarte.

Iar, acum, Wiley dorea să atace. Auzi sunetul amortizorului dincolo de pălăvrăgeala vietnamezilor și văzu unul dintre inamici doborât. Parcurse în tăcere cei șase metri până la ținta sa, un soldat scund care căra un rucsac plin, probabil, cu grenade și explozive, materiale pe care le puteau folosi.

